William Nicholson

Ateş Şarkısı

Remzi Kitabevi

William Nicholson

Ateş Şarkısı

Türkçesi
Aslı Kurtsoy Hısım

REMZİ KİTABEVİ

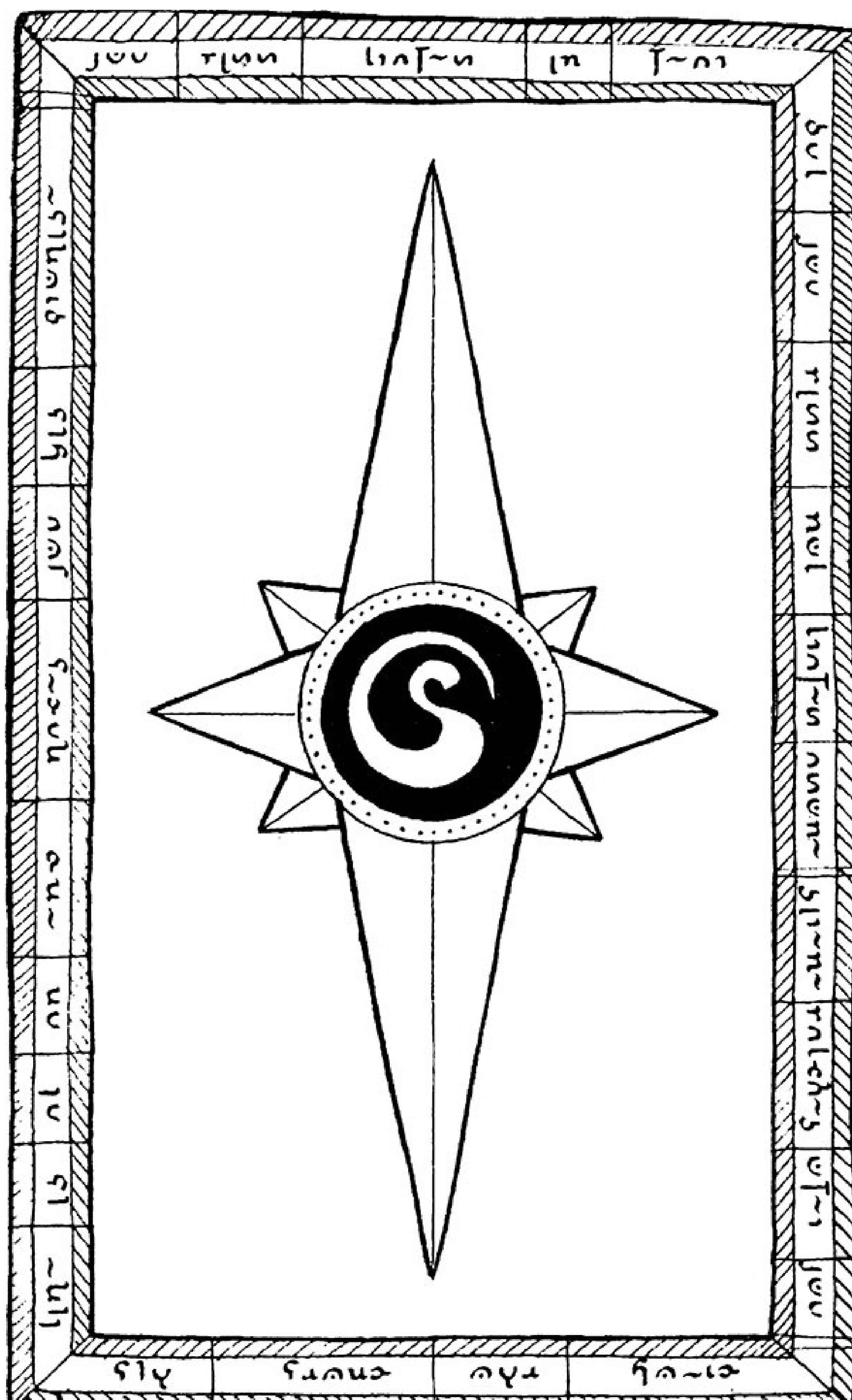
ATEŞ ŞARKISI / William Nicholson
Orijinal adı: *Firesong*

ISBN 975-14-1090-8

BİRİNCİ BASIM: Şubat, 2006

Kitabın basımı 2000 adet olarak yapılmıştır.

Remzi Kitabevi AŞ., Selvili Mescit Sok. 3, Cağaloğlu 34440, İstanbul
Tel (212) 513 9424-25, 513 9474-75, Faks (212) 522 9055
web: http://www.remzi.com.tr e-posta: post@remzi.com.tr
Remzi Kitabevi AŞ. tesislerinde basılmıştır.

Önsöz: Sıçra, Jumper!

Albard kimse tarafından keşfedilmeden, yıkıntıların arasında üç gün üç gece yattı. Yarı uyur vaziyette, hayaller gördü; kıpırdayamayacak, seslenemeyecek kadar güçsüzdü. Güneşin, sonra yıldızların üzerinden geçtiğini gördü. Üşüdü, çok üşüdü. O koca gövdesi açlıktan bir deri bir kemik kaldı. Ölmek üzere olduğunu, kurtulmak için yapabileceği bir şey kalmadığını biliyordu; istemiyordu da. Sadece bu kadar uzun sürmesi onu şaşırtıyordu; en sonunda bir tür yaşamak olan ölümün sona erdiği o gizemli anda olacaklar biraz korkutuyordu onu. Zihnini toparlayıp tüm Ozanların yaşamlarının sonunda, ruhlarını serbest bırakmak için söyledikleri şarkıyı söylemeye hazırlandı. Ozanların çoğu şarkısından farklı olarak bu şarkının sözleri vardı. Albard dudaklarını oynatmıyor, ses çıkarmıyordu. Ama içinden şarkısını söylemeye başlamıştı:

Yaşama sevincim, bırak beni gideyim
Kalan günlerim, bırak beni gideyim
Yüreğim, bırak beni gideyim
Bırak gideyim uzaklara...

Kendi sesi ona tatlı ve huzur dolu gelmişti, yakında uyuyacağım diye düşündü. Acısı dinmiş, etrafını çevreleyen yıkıntılar halindeki kent sessizleşmişti. Günün hangi saati, yılın hangi zamanı olduğunu bilmiyordu artık. Onun için yaşamının sona erme zamanıydı.

Yaşama sevincim, bırak beni gideyim
Kalan günlerim, bırak beni gideyim
Yüreğim, bırak beni gideyim
Bırak gideyim uzaklara...

Şarkı, yavaş yavaş yok olan zihninde gittikçe belirsizleşirken yeni bir ses duydu: yaklaşan ayak sesleri. Seslere bakılırsa bu görünmeyen misafir sıçrayıp duruyor gibiydi. Albard ölümün sis perdesinin ardından kendi kendine konuşan, tiz, cıvıldayan bir ses duydu.

"Sıçra, Jumper!" dedi ses.

Beni rahat bırak, dedi Albard içinden. *Bırak öleyim.*

Yararı yoktu. Yeni gelen onu duymuyordu, duysa da kulak asmazdı zaten. Yaklaşıyordu. Albard'ı bulmak üzereydi.

"Buralarda bir yerlerde, ben de buradayım, bu yüzden onun buradalığı benim buradalığımla buluştuğunda onu bulacağım. Sıçra Jumper!"

Hayır! diye bağırdı Albard sonu gelmek üzere olan zihninin derinliklerinden. *Lütfen o olmasın! Neşeli olan olmasın! Haydi, ölüm, haydi! Çabuk gel!*

Artık çok geçti. Bedeni soğumuş, gözleri kapanmış olsa da içindeki yaşam inatla onu bırakmıyordu: böylece kendisine Jumper diyen onu buldu ve sevinçle haykırdı.

"Ne mutlu bir gün! Albard! Sevgili dostum, seni buldum!"

Git başımdan!

"Hiç iyi görünmüyorsun."

Ölmek üzereyim, şapşal.

"Takma kafana! Seni hemen ayağa kaldırıp keyfini yerine getiririz."

Umarım boğulursun, yağ tulumu.

"Hah şöyle! Yapabileceğini biliyorsun! Buz kesmişsin. Aman aman! Ovalım-ovuşturalım! Seni bir güzel ısıtalım."

Ufaklık, ölmek üzere olan adamın açlıktan bir deri bir kemik kalmış vücudunun üzerine uzanıp buz kesmiş uzuvlarını ovuşturarak ısıttı. Albard içindeki küçük yaşam kıvılcımının tutuşup alev aldığını hissetti.

Gözlerini açtı.

"Selam yabancı!" dedi Jumper yüzü sevinçle parlayarak. "Bu harika dünyaya tekrar hoş geldin!"

Albard konuşmadı. İri, gri gözlerinden öfke ve küçümseme okunuyordu.

"Teşekkür etmene gerek yok," dedi Jumper. "İnsanları mutlu etmek bana yetiyor."

Ne şapşal bir yağ tulumu, diye düşündü Albard, Jumper kollarını ve bacaklarını ovuştururken. Hislerinin geri dönmesiyle ilk acı verici heyecanı duyumsadı. Ne tür bir yaratık ki bu? Erkek mi, kadın mı? Yoksa yeni bir isim vermek gereken bambaşka bir şey mi?

Yağ tulumu’nda karar kıldı. *Aptal, sırıtık bir yağ tulumu.*

Normalden daha ufak, kısa bacaklı ve toparlak olsa da yaratığın insan olduğuna kuşku yoktu. Standart sayıda kol, bacak, göz ve kulağı; top gibi yusyuvarlak kafasının üzerinde saçları vardı. Saçları açık mı koyu muydu? Kısa mı uzun muydu? Tuhaf olan, her an neşeli sesi dışında Jumper’ın hiçbir yerinin sabit kalmayışıydı. Bazen, ufak tefek orta yaşlı bir adamı, bazen on yaşında bir kız çocuğunu andırıyordu. Yalnızca hoplayıp zıplayarak yürüdüğü için değil, hiç yerinde duramadığı için de ona Jumper diyorlardı. Hiçbir yeri durmuyor; her an değişerek başka bir şeye dönüşüyordu. Jumper’a kim ya da ne olduğunu sormanın da bir yararı yoktu çünkü karşısındakini memnun etme hevesiyle gülümseyerek bu soruyu;

“Ne olmamı istersin?” diye yanıtlıyordu.

Çocuklar için onları şımartan bir dede, kadınlar için oyuncu bir çocuk, erkekler içinse içten bir dosttu. Şimdi ise Albard’ın kurtarıcısı, hizmetçisi ve hemşiresiydi. Yıkıntıların arasında ona yiyecek ve içecek aradı, soğuk gecelerde bedenine sokulup uyuyarak, sıcaklığıyla onu ısıttı.

Şikâyet etmek zordu. Her şeyden önce Jumper çok iyi huyluydu. Amansızca ve önüne geçilmez bir şekilde iyi huyluydu. Albard gücünü topladıkça yattığı yerden ona kırıcı sözler söylüyor, ama asla onu gücendirmeyi başaramıyordu.

“İnan bana Jumper, anlamsız iyimserliğini bir gün daha çekmektense ölmeyi tercih ederim.”

“Karamsar olmamı mı tercih edersin? İstersen karamsar da olabilirim.”

Başını eğip dudaklarını sarkıttı ve içini çekip ayaklarını sürüyerek ortalıkta dolaşmaya başladı.

“Üzgün ve yalnız, üzgün ve yalnız.”

“Kısa ve çirkin,” dedi Albard.

“Üzgün ve yalnız, kısa ve çirkin,” diye tekrarladı Jumper.

“Kalın kafalı ve şişko.”

“Üzgün ve yalnız, kısa ve çirkin, kalın kafalı ve şişko,” dedi Jumper göğsünü yumruklayarak. Ama sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını kaldırıp, “Hoşuna gitti mi? Becerebildim mi?” diyerek her şeyi bozdu.

Albard istemeye istemeye, kendini ona adayan Jumper’ın bakımı sayesinde iyileşti.

“Sağ ol Jumper,” dedi aksi bir sesle. “Hiçbir amacı ve mutluluk olasılığı kalmayan hayatım, sayende biraz daha sürecek.”

“Yo, hayır,” dedi Jumper. “Çok yanılıyorsun. Hayatının bir amacı var. Çocuğu yetiştireceksin.”

“Ne çocuğu?”

Ama, Albard hangi çocuk olduğunu gayet iyi biliyordu. Önemli olan tek çocuk vardı: kendisinden sonra imparator olacak olan. Elbette öğrenmesi gereken şeyler vardı. Nefret ettiği ve sevdiği, düşmanı, rakibi, bütün gücünü elinden alan, vârisi ve halefi olan çocuk. Albard gençliğini ve onu bekleyen geleceği kıskanıyordu. Kendisini yendiği için ondan nefret ediyordu. Onu çocuğu gibi seviyor, onunla gurur duyuyordu. Onu yeniden görmek için can atıyor, ölmeden önce bir kez olsun kollarına almak istiyordu. Karmaşık, yoğun duygular içindeydi; hepsi ona çocuktan söz eden bu yağ tulumunun yüzündendi.

Görünüşe bakılırsa, tüm bunlardan habersiz olan Jumper cevap verdi:

“Adı Bowman Hath.”

“Bu çocuğu ne için yetiştirmem gerekiyormuş?”

“Yeni görevlerini yerine getirebilmesi için.”

“Peki bunu niçin yapacakmışım?”

“Çünkü,” dedi Jumper yüzü sevinçle aydınlanarak, “çünkü aramızda en iyi sensin.”

“En iyi benim öyle mi?”

Albard Siren’de söylenenleri biliyordu. Onun, aynı zamanda en iyi ve en kötü olduğunu söylüyorlardı. Hem peygamberi alnından öpen Ozanların en büyüğü, en güçlüsü hem de aralarında ona ihanet etmiş tek Ozan’dı.

“Evet, öyleyim. Ne olmuş yani?”

“O yüzden çocuğu yetiştireceksin. Sonunda her şeyin nasıl yoluna girdiğini göreceksin.”

“Sonunda hepimiz öleceğiz.”

“Orası öyle, ne büyük bir şeref!”

Albard iç geçirerek vazgeçti. Böylesine inatçı bir memnuniyeti bozmak imkânsızdı.

“Neredeymiş bu çocuk?”

“Halkıyla birlikte dağlara doğru gidiyor. Acele etmeliyiz. Yola çıkalı epey zaman oldu; rüzgâr şiddetleniyor.”

“Rüzgâr şiddetleniyor, öyle mi? Her şey sona erdiğinde sen de orada olacak mısın küçük Jumper? Rüzgârı arkana alıp ateş şarkısını söyleyecek

misin?”

“Evet! Elbette orada olacağım! Ateş rüzgârını göreceğimiz için çok şanslı bir nesil sayılırız!”

“Beni sayma. Ben seçimimi uzun zaman önce yaptım. Göreceğimi gördüm, şimdi her şey bitti.”

Etrafına, bir zamanlar dünyanın en güzel kentinin yanmış yıkıntılarına baktı.

Bunu hak etmiyorlardı. Onlara her şeyin en mükemmelini verdim ama onlar bundan korktular. Kargaşayı seviyorlardı. İstediklerini aldılar.

“Seni Siren mi gönderdi yağ tulumu?”

“Elbette.”

“Siren benden nefret ediyor. Ölmemi istiyor.”

“Hiç de değil. Hepimiz gibi sen de üzerine düşeni yaptın.”

“Üzerime düşeni mi yaptım?!”

Albard büyük bir kahkaha patlattı. İşte bu çok komikti! Asi, hain, isyankâr Albard, Siren’in planları için üzerine düşeni yapmış! Hayır o, kuralları yıkmış, otoriteye meydan okumuş, herkesten ayrılıp yalnızca kendisinin hakim olduğu bir dünya kurmuştu. Ozanlar hiçbir zaman dünyada güç sahibi olmaya çalışmamıştı. Yalnızca en iyileri Albard, bu en önemli kuralı yıkmıştı.

“Siren’in planlarında rol falan oynamadım küçük Jumper. Bana ‘kayıp’ diyorlar. Ben Siren’in başarısızlığıyım.”

Sesi gururluydu. Kenti yıkıldığına göre, ölmesine izin verilmediğine göre başka neyi kalmıştı ki?

“Gitmeliyiz,” dedi Jumper. “Yeterince güçlü müsün?”

“Gittikçe güçleniyorum. Ama eskisi gibi değilim. Sen beni eskiden görecektin! İnanılmazdım! Şimdi derilerim sarktı, yürürken sallanıyor. Ah ölümlü dünya!”

“Ama güçlerinin geri döndüğünü hissediyorsun.”

“Evet, biraz.”

Etrafına bakındı. Yerde, ölmek için sürünerek girdiği çukurun yanında kısa bir kılıç duruyordu. Emirlerini yerine getirirken düşüp ölen, üzeri toz toprak ve taşla kaplı zavallı bir aptalın elinden düşmüştü. Albard zihnini kılıcın kabzasına yoğunlaştırdı ve büyük bir çaba sonucunda yıkıntının altında biraz oynatmayı başardı. Daha fazlasına gücü yetmemişti.

İç çekerek eğilip taşları itti ve bir eliyle kılıcı yerden aldı. Jumper gülümseyerek takdirini belli etti.

“İşte! İyi bir başlangıç, değil mi?”

“Bununla boğazını kesersem iyi bir son da olabilir.”

“Yok canım öyle şey yapmazsın. Hem ölürsem işine yaramam.”

“Zaten işime yaramıyorsun Jumper! İstediğim şeyleri bana veremezsin. İhtiyacım olan şeyleri yapamazsın.”

Kılıcı yünlü giysisinin kemeri olan ipe geçirip kocaman gaga burnunu kuzeye çevirdi.

“Şu çocuğu bulup, yoluna koyulmasına yardım edelim de başlamış olan şey tamamlansın. Siren öyle istediği için değil, ben istediğim için. Siren beni kontrol edemez. Canım ne istiyorsa onu yaparım.”

Albard gölün üzerindeki köprüye dönmüş kuzeydeki tepelere bakıyordu, bu yüzden Jumper’ın toparlak, budala yüzünde bir an için beliren ifadeyi görmedi. Yüzünde, itaat etmekten başka şansı olmadığını bildiği inatçı çocuğuna son sözü söyleme iznini veren bir ebeveynin hoşgörülü gülümsemesi vardı.

“İstediğin gibi olsun,” dedi tuhaf, genç-yaşlı yaratık, arkasından zıplayarak. “Sıçra, Jumper!”

1

Sakız Ağacından Görünen Manzara

Yorgun yolcular çok yavaş ilerliyordu. Arazi yükseliyor, hava soğuyordu. Ağır yüklü arabayı çeken atlar başlarını eğmiş, yavaş ama sabit bir hızda yürüseler de herkes her geçen gün biraz daha zayıf düştüklerini görebiliyordu. Sürücü Seldom Erth, yüklerini hafifletmek için şimdi yanlarından yürüyordu. Altmışının üzerindeydi ve en yaşlılarıydı, ama yol boyunca tekerlekler için büyük taşlara ve derin çukurlara dikkat ederek, gençler kadar kararlı adımlarla yürüyordu. Asıl zorlananlar çocuklardı. Miller Marish'in küçük kızı Jet altı yaşındaydı. Seldom Erth, küçük bacaklarını dinlendirsin diye zaman zaman onu arabaya atıp kedinin yanına, arkadaki çadır bezlerinin üzerine oturtuyordu.

Her yaştan otuz iki kişiydiler, yanları sıra giden iki yük atı, beş inek ve bir kedi vardı. Grubun lideri Hanno Hath birbirlerinden ayrılmamaları gerektiğini söylemişti, bu yüzden en yavaş üyelerinin hızına ayak uyduruyorlardı. Tehlikeli zamanlardı. Haydutların yolculara pusu kurduğu söylentileri dolaşıyordu. Keskin gözlü genç erkekler, güçlükle ilerleyen grubu kollamak için kılıçları hazır, önden yürüseler de Hanno tecrübesiz olduklarının ve az bir yiyecekle günlerdir yürüdüklerinin farkındaydı. Gözlerini ufka dikmiş bakarken aklından geçen tek korku haydutlar değildi; kış yaklaşıyordu. Arabada yiyecekleri ve yakacak odunları vardı ama miktarı her geçen gün azalıyordu ve soğuk, kıraç topraklardan geçiyorlardı.

"İnancını yitirme Hannoka!" dedi yanında yürüyen karısı Ira. Sırtında taşıdığı yükün ağırlığını bildiğinden, sanki hem karısı hem de annesiymiş gibi onu rahatlatmak için çocukluk ismini kullanmıştı. "İnancını yitirme Hannoka!"

"Çocuklar için endişeleniyorum. Daha ne kadar devam edebilirler?"

"Yorulurlarsa onları taşırız."

"Ya sen?"

"Sizi yavaşlatıyor muyum?"

“Hayır. İyi yürüyorsun. Hâlâ hissediyor musun?”
“Hâlâ yüzümde sıcaklığını hissediyorum.”
Ira kabul etmek istemese de Hanno her geçen gün onun biraz daha güçsüz düştüğünü ve adımlarının yavaşladığını görüyordu. Geride kalmaması için grubun yürüyüş hızını düşürüyor ve bunu sanki çocuklar için yapıyormuş gibi davranıyordu. Gittikçe zayıfladığını ve sessizleştiğini görmekten nefret ediyordu. Her zaman gürültücü, birden parlayıp çabuk öfkelenen bir kadın olmuştu. Şimdiyse sessizdi. Enerjisini uzun yürüyüşe saklıyordu.
İnancını yitirme Hannoka!
Onu çok iyi anlıyordu. Anayurda varacaklarına, bir gün sonsuza dek güvende olacaklarına inanmasını söylüyordu. Ama orada onunla birlikte olacağını söylemiyordu.
Bu karanlık düşünceyi uzaklaştırmak için kafasını hızla, öfkeyle salladı. Bunu düşünmenin bir faydası yoktu. Halkını bu soğuk topraklardan uzaklara, dağlara doğru götürürken şimdi özenle ve sebatla çalışmasına ihtiyaç vardı.
On beş yaşındaki oğlu Bowman, arkadaşı Mumpo’yla birlikte en önden yürüyordu. Vakit öğlene geliyordu ve yakında yorulan bacaklarını dinlendirmek, gittikçe azalan yiyeceklerinden yemek için mola verileceğini biliyorlardı. Bowman keskin gözlerini yakına, önlerindeki tepeye dikmişti. Düzensiz bir şekilde yayılmış birkaç ağaç seçebiliyordu.
“Ağaçlar var!”
“Çok değil.”
“Yemiş ya da meyve olabilir. Yakacak odun.”
Bu kayalık arazide o kadar az şey yetişiyordu ki tek tük birkaç ağaç bile umut ışığı yakıyordu. Adımlarını hızlandırıp arkalarındakilerle arayı açtılar.
“Oradan dağları da görebiliriz,” dedi Mumpo.
“Olabilir.”
Diğerlerinin onları duyamayacağı kadar uzaklaşmışlardı; yamaçtan yukarı tırmanırken Mumpo bütün gündür söylemeyi planladığı şey için bunu fırsat bildi.
“Prensesle konuştum. Seni sordu.”
“O artık prenses değil.”
“Ondan kaçtığını düşünüyor. Nedenini anlayamıyor.”
“Ondan kaçmıyorum.”
“Kaçıyorsun. Herkes görüyor.”

“Herkes kendi işine baksın,” dedi Bowman öfkeyle. “Bu, onları niye ilgilendiriyor? Seni niye ilgilendiriyor?”

“Hiç,” dedi Mumpo. “Bir daha söz etmem.”

Sessizce yürüyüp ağaçlara vardılar. Taşlar ayaklarının altında çatırdıyordu. Bowman eğilip ağaçların altındaki toprağı kaplayan koyu-kahverengi kabuklardan birini yerden aldı. Kokladı: keskin, nahoş bir kokusu vardı. Hayal kırıklığıyla yere atıp, tepeye çıkmış olan Mumpo’yu izledi.

“Dağları görebiliyor musun?”

“Hayır,” dedi Mumpo.

Bowman yorgunluğun üzerini ağır bir palto gibi sardığını hissetti. Mumpo’nun yanında durup kuzeye baktı ve kıraç toprakların aşağı doğru meyledip tekrar yükseldiğini gördü. Uzun zamandır ufukta bu dalgalanmalardan başka bir şey görünmüyordu. Uzaktaki kıyıları görmelerine izin vermeyen dev okyanus dalgaları aşıyor gibiydiler.

Arkasına baktı. Her zamanki gibi yan yana yürüyen anne babasını gördü. Arkalarından ikili üçlü dağınık gruplar halinde yürüyen insanlar, Mumpo’nun prenses dediği kızla birlikte yürüyen kız kardeşi Kestrel; onların da ardından gıcırdayarak ilerleyen arabayla Creoth ve beş ineği geliyordu. İneklerin arkasından güçlükle yürüyen Bayan Chirish’le, el ele tutuşmuş sıra halinde yürüyen küçük çocukların arasındaki Pinto’yu seçebiliyordu. En arkadan küçük Scooch’la leylek bacaklı öğretmen Pillish ve arkayı kollayan Bek’le Rollo Shim geliyordu.

Bowman Mumpo’nun sessizliğini fark ederek ona fazla sert çıktığını anladı.

“Özür dilerim,” dedi. “Açıklaması gerçekten zor.”

“Önemli değil.”

“Sanırım sizden ayrılmam gerekecek. Hepinizden. Biri beni almaya gelecek, ben de gitmek zorunda kalacağım.”

“Kim seni almaya gelecek?”

“Kim olduğunu ve ne zaman geleceğini bilmiyorum. Yalnızca neden olduğunu biliyorum. Ateş rüzgârı denen, dünyadaki acımasızlığı ortadan kaldıracak bir dönem yaklaşıyor. Peygamberin çocuğu olduğum için ben de onun bir parçası olmak zorundayım.”

Sözler ağzından çıkar çıkmaz Mumpo’nun bunlardan pek bir şey anlamayacağını hissetti. Başka şekilde açıklamaya çalıştı.

“Bir yere ait olmama hissini bilir misin?”

“Evet,” dedi Mumpo. Bu hissi çok iyi biliyordu. Bowman’ın bundan söz etmesi onu şaşırtmıştı. Bowman’ın ailesi, Kestrel’i vardı.

“Sanırım sizi bırakıp bir daha dönmemek üzere gidebilmek için kendimi bir yere ait hissetmiyorum.”

Mumpo üzüntüyle başını eğdi.

“Kestrel de seninle mi gelecek?”

“Sanmıyorum. Bilmiyorum. Buna beni almaya gelen karar verecek.”

“Belki benim de sizinle geleceğimi söyler. Daha önceki gibi. Üç arkadaş.”

“Hayır,” dedi Bowman. “Sana burada ihtiyaçları var. Onları koruyacağına söz ver. Annemi, babamı. Kız kardeşlerimi. Sevdiğim herkesi.”

“Söz veriyorum Bo.”

“Güçlüsün. Sana ihtiyaçları var.”

Küçük çocuklar sırayı bozmuş, ağaçlara kadar birbirleriyle yarışıyordu. Mimilith’in büyük oğulları onların önündeydi. Bowman dur diyemeden Mo Mimilith yerdeki yemişlerden birini alıp ağzına attı.

“Böö!” diye bağırıp tükürdü. “Böö! Acı!”

“Dağları görüyor musunuz?” diye seslendi Hanno.

“Hayır. Dağ yok.”

Herkes hayal kırıklığıyla iç çekti. Hanno ağaçların arasında mola vereceklerini söyledi. Tepeye koşmaktan nefes nefese kalan Pinto yanına gelip Bowman’ın elini tuttu.

“Daha ne kadar yolumuz kaldı dersin?”

“Bilmiyorum,” dedi Bowman.

“Yorulduğum için sormuyorum. Sadece merak ettim.”

Yedi yaşındaki Pinto Bowman’ın her adımına karşılık iki adım atmak zorundaydı ama kendisine acınmasından nefret ediyordu.

Kestrel de onlara katılıp Bowman’ı kenara çekti. Arkadaşı, bir zamanlar prenses olan genç kız Bowman’la göz göze gelip bakışlarını kaçırdı. Her zaman gururlu biri olmuştu. Şimdi hiçbir şeyi yoktu, güzelliği bile elinden alınmıştı ama hâlâ gururluydu. Dünyayı izleyen iri, parlak, kehribar rengi gözleri, hiçbir şey istemiyor, hiçbir şey beklemiyorum der gibiydi. Ama o izler! O iki yumuşak, leylak rengi yara, yanaklarından aşağı, dudaklarının kenarına kadar verevlemesine inen o iki çizgi Bowman’ın aklını başından alıyordu. Bir zamanlar tatlı bir güzelliği olan yüzünü tamamen

değiştiriyordu. Yüzünü kesen adam, "Güzelliğin kalmadı!" demişti, ama onun yerine, daha sert, daha olgun ve olağanüstü, yeni bir güzellik gelmişti.

Kestrel, Bowman'ın dikkatini dinlenme yerine doğru gelen annesine çekti.

"Anneme bak Bo. Böyle devam edemez."

"Yürüyebildiği sürece yürüyecek," dedi Bowman. "O böyle istiyor."

"Onu neyin güçsüz düşürdüğünü biliyorsun."

Tabii ki biliyordu. Peygamber Ira Manth, *Yeteneğim beni güçten düşürüyor. Ölümüm kehanetlerim yüzünden olacak,* demişti. Bu, herkesin bildiği ama kimsenin yüksek sesle söylemediği sırdı. Kendi peygamberleri Ira Hath da yüzünde hissettiği sıcaklıktan ölüyordu.

"O böyle istiyor," dedi Bowman yine.

"Ama ben istemiyorum." Kestrel kendisini kapana kısılmış hissediyordu, öfkeliydi. Bowman'ın sesinde de annesinin sözlerindeki aynı vazgeçmişlik seziliyordu; sanki her ikisi de başkalarının iyiliği için acı çekmeye karar vermiş, bu yüzden kendileri için bir şey yapmayı reddeder gibiydiler. "Onu böyle görmektense anayurda hiç varmamayı tercih ederim."

"Seçme şansımız olduğunu sanmıyorum."

"Öyleyse ne olacaksa bir an önce olsun."

Tak! Tak! Tak! Tanner Amos'un baltasının sesi soğuk topraklarda yankılanıyordu. O ve Miller Marish yakacak odun için ağaçlardan birini kesiyordu.

Kestrel arabanın yakınındaki kadınların yanına döndü, ateş yakmışlardı. Yerdeki kabukları karıştıran Bayan Chirish tanelerden birini alıp inceledikten sonra,

"Sakız. Bunlar sakız ağacı. Bunları yiyebiliriz," dedi.

Çoktan denemiş olan Branco Such;

"Yemek mi? Tadı berbat! Zehirli değilse ne olayım!"

"Önce kaynatmak lazım. Kabuklarını soyup tanelerini kaynatın. Sakızı ancak öyle çıkar."

"Sakızı yeniyor mu?" dedi Hanno.

"Elbette yenir. Hem de az bulunur lezzettedir."

Hanno çocuklara kabukları toplayıp ayıklama görevi verirken, en büyük tencereyi yarısına kadar suyla doldurup ateşin üzerine kaynamaya koydular. Mimilith'in oğulları çıplak ağaç dallarında henüz düşmemiş kabuklu

yemişleri görünce, onları toplamak için birbirleriyle yarışarak ağaçların yamru yumru gövdelerine tırmandılar.

“Dikkatli olun çocuklar! Dalların ağırlığınızı taşıyacağından emin olun!”

“Geri çekilin! Ağaç iniyor!”

Tanner Amos’un uyarısını, sonunda düşen ağacın gümbürtüsü izledi. O, Miler Marish ve Mumpo baltalarıyla yakacak odun kesme işine koyuldular.

Bayan Chirish kaynayan suyun başına oturup sakız tanelerini karıştırmaya koyuldu. Seldom Erth’ün çözdüğü atlar ineklerin yanına gidip, seyrek, uzun otlardan yemeye koyuldular. Bir grup kadın, ateşin etrafına yerleşip, yaklaşan soğuk kışa hazırlık için battaniye dikme işlerine devam ettiler.

Bowman ayrı duruyordu, dikiş diken kadınlara bakıp ondan uzak durmasının herkes için daha iyi olacağını düşündü. Gang Hükümdarlığı’nın Johdila Sirharasi’si, bir zamanların prensesi şimdi yalnızca Sisi, tüm değişikliklere rağmen hâlâ ona hizmet etmeyi sürdüren eski hizmetçisi Lunki’nin yanında oturuyordu. Sisi dimdik oturmuş, başını önündeki işe eğmiş, konuşmadan çalışıyordu. Bowman her gün zorlukların onu yıldırmasını bekliyordu ama o yılmıyordu. Üzerine düşenden fazlasını yapıyor, payına düşenden azını yiyor, asla şikâyet etmiyordu. Bowman Mumpo’nun dediklerini düşündü, ondan kaçtığını söylemişti. Bu doğru değildi.

Ateşin yanındaki kadınlara doğru yöneldi. Birkaç dakika sanki ısınmak için gelmiş gibi Lunki’yle hanımının yanında dikildi. Sisi, kalın kumaşı küçük, sıkı ilmekler atarak dikiyor, büyük bir dikkat ve özenle çalışıyordu. Parmağındaki izden iğneyi sert kumaştan geçirebilmek için ne kadar güç sarf etmek zorunda kaldığı anlaşılıyordu. Bowman durduğu yerden boynunun pürüzsüz kıvrımını, nefes alıp verdikçe inip kalkan göğsünü görebiliyordu.

“İyi iş çıkarıyorsun,” dedi. “Soğuk geçirmeyecek.”

Başını kaldırıp ciddi, sorgulayan gözlerle baktı.

“Terzi öğretti,” dedi. “Elimden gelenin en iyisini yapıyorum.”

“Parmak uçlarını acıtıyor olmalı.”

“Öyle mi?” Sanki iğnenin yumuşacık tenine batmasından habersizmiş gibi parmağına baktı. “Önemi yok.”

Bowman düşen yemişlerin sesini duyup başını kaldırınca Pinto’nun da Mimilith’in sakız ağaçlarının tepesindeki oğullarına katıldığını gördü. Alt

dallardaki yemişleri toplamışlar, yan yana duran ağaçların üst dallarına doğru tırmanıyorlardı. Başını eğmiş oturan, durmadan dikiş diken Sisi'ye söyleyebilecek başka bir şey bulamayınca oradan uzaklaştı. Arabanın yanından geçerken Duman çadır bezlerinin üzerinde kıvrıldığı yerden kalkıp bacaklarına sürtünmek için aşağı atladı.

"Ee, evlat," dedi. "Geldik sayılır mı?"

"Hayır Dumanım. Önce dağlara varmamız gerek."

Kedi yüksek sesle konuşmuyor, Bowman da ona yüksek sesle yanıt vermiyordu. Ama birbirlerini çok iyi anlıyorlardı. Kedi her gün bu soruyu soruyor, her gün aynı yanıtı alıyordu. Görünürde dağ falan yoktu, bu yüzden Duman Bowman'ın gerçek hedeflerini gizlediğine inanmaya başlamıştı. Duman Bowman'ın büyük güçlerinin olduğunu, uçabilen eski efendisi münzevi Köpeksurat'tan da daha büyük güçleri olduğunu biliyordu. Bu kadar büyük güçleri olduğuna göre, bütün bu insanları zorlu koşullarda, bu kadar uzun zamandır boş yere sürüklüyor olamazdı. Bu yüzden gidecekleri yer bir sırdı. Böyle düşündü kedi; zekice, ama bilgece değil.

"Dağların ardında anayurdunuz var."

"Evet. Öyle sanıyoruz."

"Bu anayurt muhteşem bir yer olmalı."

"Göreceğiz."

"Oradaki kediler uçmayı biliyorlar mı?"

"Bilmiyorum Duman. Orada kedi olup olmadığından emin değilim. Varsa bile uçabildiklerini sanmam."

"Ben onlara öğretirim."

Bowman gülümseyerek kedinin başını okşadı. Bu, Duman'ı sinirlendirdi. Uçmak en büyük hayaliydi ve bir keresinde öyle uzağa sıçramıştı ki, bu uçmak olmalıydı. Bunu Bowman'a söylemiş, o da ona inandığını söylemişti ama bakışlarından bunu nezaketen söylediği anlaşılıyordu.

"Bana inanmıyorsun."

"Uçtum diyorsan uçmuşsundur Duman."

"Evet uçtum."

Doğrusu, emin olamıyordu. Uçtuğu çok kısa bir mesafeydi. Kısa bir uçuş uzun bir atlayışa çok benziyordu.

"Dikkat et Pinto!"

Bağıran Hanno’ydu. Pinto çok yüksek bir dalda olgun bir yemiş görmüş, kolayca erişebileceği kadar hafif olduğunu düşünmüştü. Pinto, komşu ağaçtaki Mo Mimilith’in tırmanmaya devam ettiğini gördü, o da Pinto’yu gördü. Rekabet içgüdüsüyle hemen yarışa başladılar.

Mo Mimilith Pinto’dan üç yaş büyüktü ve çok daha ağırdı. Başlangıçta daha kuvvetli olduğu için onu yener gibiydi. Ama sonra dalların, ağırlığının altında eğildiğini fark edince durması gerektiğini anladı. Pinto tırmanmaya devam etti; üst dallar sıska, küçük bedenini kolayca taşıyabiliyordu; böylece ağacın en tepesine varan yegâne kişi o oldu.

Aşağı bakınca arabayı, ineklerin arasında, burnunu çekerek ne bulurlarsa yiyen atları gördü. Keskin tatlı kokusu kendisine kadar gelen sakız ağacı yemişinin kaynatıldığı ateşin etrafında bir araya sokulmuş oturanları gördü. Annesini, yanında oturmuş, her zaman yaptığı gibi annesinin ellerini avuçlarının arasına almış okşayan babasını gördü. Karşısına bakıp Mo Mimilith’in ağaçtan aşağı indiğini gördü.

Ben kazandım! diye düşündü sevinçle. Hepsinden daha yukarıdayım!

Bulunduğu yerden faydalanmak, ancak o zaman, dönüp yukarı baktığında aklına geldi. İnişli yokuşlu tepeler ilerilere kadar uzanıyordu. Ama onların ardında, çok uzakta, bir sis bulutunun ardında, sıra dağların karla kaplı dorukları seçilebiliyordu.

“Dağlar!” diye bağırdı. “Dağları görebiliyorum.”

Kimse o kadar yükseğe tırmanamazdı. Grubun gözleri olması gerekiyordu. Baktı, baktı, ezberledi.

Biraz ileride inişli çıkışlı arazi düzleşip, sarp, kayalık bir hal alıyordu: toprakları çatlamış bir çöl; kayalar ve ince yarıklardan oluşan bir harabe gibiydi. Bu çatlaklarla dolu arazinin ilerisinde, bulutların alçaldığı yerde, bir uçtan bir uca göz alabildiğine uzanan karanlık bir orman vardı. Ormanın içinden bir nehir akıyor; nehrin ilerisinde dağlar yükseliyordu. Dağlar, bulutlara dek uzanıyor, yüksek, sarp tepeleri bembeyaz ufuk çizgisini kaplıyordu.

Bowman ona seslendi.

“Gerçekten dağları görebiliyor musun?”

“Evet! Çok çok uzakta!”

İnsanlar ağacın altına toplanıp yukarı bakmaya başlamıştı.

“Dikkatli ol!” Seslenen, ağacın dallarının ağırlığı altında eğildiğini gören babasıydı.

Kayarak aşağı indi; gösteriş yapmak için biraz fazla hızlı inmiş, kolu sıyrılmıştı. Fark etmemiş gibi yaptı. Herkes ne gördüğünü dinlemek için merakla etrafına toplandı.

"Bir nehir var," dedi. "Ve bir orman. Ama ondan önce kilometrelerce uzanan, çatlaklarla dolu, bomboş bir arazi."

"Çatlaklar mı? Nasıl çatlaklar?"

"Kurumuş çamurda oluşan çatlaklar gibi. Ama çok daha büyük."

"Hiç kimseyi gördün mü? Ev var mıydı? Oralarda yaşayan birileri olmalı."

"Hayır. Hiç kimseyi görmedim.

"Dağlar ne kadar uzakta?" diye sordu öğretmen Silman Pillish.

"Kilometrelerce ötede. Günlerce uzakta."

"Günlerce uzakta mı!"

"Dağlardan sonra ne kadar var?"

Bu soru Ira Hath'aydı. Peygamber olan, anayurdun yolunu bilen oydu; onlara, anayurdu ancak gördüğünde tanıyabileceğini defalarca söylemişti. Rüyasında gördüğü yer, dağların ardında, dik bayırların arasındaki bir yolun sonundaydı. Bulduklarında kar yağacak; güneş batıyor olacaktı. Kızıl bir gökyüzünün altında, V şeklindeki dağların arasından, uzaktaki denize dökülen iki nehir göreceklerdi.

"Gördüğümde orası olduğunu anlayacağım," dedi. "Önce oraya varmalıyız."

"Anayurt dağların ardında," dedi insanlar birbirlerine.

Pinto'nun gördüğü dağlar çok uzak da olsa, bu haber herkesi yüreklendirmişti. Yolculuklarının sonunun göründüğünü hissediyorlardı. Şimdi yapmaları gereken oraya sağ salim varmaktı.

Hanno Hath Pinto'yu gördükleri konusunda sorgularken, Kestrel Bowman'ın yanına gitti.

"Bir takım dağlar," dedi fısıltıyla. "Anayurdun onların ardında olup olmadığını bilmiyoruz. Denize varmadan karşımıza çöl, bataklık ya da başka dağlar da çıkabilir."

"Olabilir."

"Öyleyse bu kadar heyecanlanacak bir şey yok."

"Hayır," dedi Bowman. "Ama insanların umuda ihtiyacı var."

"Benim yok. Umut istemiyorum. Gerçeği istiyorum. Gözümle görene kadar anayurda varacağımıza inanmayacağım."

"Aslında anayurda varmak istemiyorsun değil mi Kess?"

“Tabii ki istiyorum.” Kestrel, Bowman’ın kendisi hakkında böyle düşünmesine sinirlenmişti. “Sonsuza dek yorgun ve aç dolaşmak istemiyorum. Bunu neden isteyeyim ki?”

“Bilmiyorum. Sadece anayurttan korktuğunu hissediyorum.”

“Demek hissediyorsun. Hep hissedersin zaten. Anayurttan neden korkacakmışım? Orası hepimizin sonsuza dek mutlu yaşayacağı yer değil mi?”

Cevabını bekleyemeyecek kadar öfkelenen Kestrel ağaçlığın diğer yanına, Mumpo’yla Tanner Amos’un odun kestiği yere gitti. Balta seslerini dinlediği birkaç dakika boyunca kardeşinin, onu kendisinden daha iyi tanıdığını sandığında ne kadar delirtici olabildiğini düşündü. Sakinleşince haklı olduğunu fark etti. Anayurda varmaktan korkuyordu; yalnızca annesi için değil. Başka bir şey daha vardı.

Korkusunun ne olduğunu anlamaya çalıştı. Yolculuklarını hayal edebiliyordu ama yolculuğun sonunu hayal etmeye çalıştığında gördüğü tek şey boşluktu. Son birkaç sayfası eksik bir kitap gibiydi. Birdenbire bir boşluk çıkıyordu karşısına. Korktuğu buydu: hiçlik. Ama yolculuğun sonsuza kadar sürmesini de istemiyordu.

Ne istiyorum? diye düşündü ürpererek. Neyim var benim?

Tanner Amos ve Mumpo arabanın içini yakacak odunla doldurdular. Bayan Chirish’in sakızları da olmak üzereydi. Yapışkan köpüğe bir kaşık sokup kehribar rengi sakızdan aldı. Kaşığı, soğuyana kadar öne arkaya sallayıp sakızın tadına baktı.

“İşte oldu,” dedi. “Tabak getirin.”

Ateşin etrafındaki herkes tadına baktı. Kimi beğendi, kimi beğenmedi. Hem tatlı hem ekşi, tuhaf bir tadı vardı ve dişlere yapışıyordu; ama yenebildiğine kuşku yoktu.

Bayan Chirish’in önderliğinde sakızı ellerindeki bütün ince tabaklara yayıp soğumaya bıraktılar. Soğuk havada çabucak sertleşti. Sakız sertleşince kaşıklarla teneke tabakların arkalarına vurup şeffaf kehribar parçalarına benzeyen sakızı çıkarttılar. Parçalar birbirine yapışmasın diye aralarına düzleştirilmiş kabuklar yerleştirerek fıçılara kaldırdılar. İşleri bittiğinde dört fıçı dolmuştu ve herkese yetecek kadar atıştırmalık parça artmıştı.

Hanno Bayan Chirish’e minnettardı. Yiyecek stokları tükenmek üzereydi. Şimdi, bir sonraki yiyecek stoklarını bulana kadar günde bir fıçı

sakız tüketerek dört gün kazanacaklardı. Bir başka sorun da suydu. Büyük su fıçısının seviyesini ölçüp kabaca bir hesap daha yaptı, insanlar su içmek zorundaydı; atlar ve inekler de öyle. Yakında bir dere bulacaklarından kuşkusu yoktu. Ama her ihtimale karşı, mümkün olduğunca idareli davranmakta yarar vardı.

“Bundan sonra su bulana kadar, herkese günde iki bardak su düşüyor. Yıkanmak da yok,” dedi.

“Yıkanmak yok mu!” diye bağırdı Lunki. “Benim bir tanem nasıl temiz kalacak?”

“Çok uzun sürmez,” dedi Sisi. “Yakında su buluruz.”

Hanno dolaşıp Creoth’la inekler, Seldom Erth’le atlar hakkında tatlı bir şekilde konuştu. Söyledikleri kendilerinin de akıl edemeyeceği, yeni şeyler değildi, amacı herkesle tek tek ilgilenmekti. Onunkisi böyle bir liderlikti: emirler yağdırmıyor, kendisini herkesin danıştığı, aralarındaki bağı kuran halka olarak görmelerini sağlıyor, böylece aralarındaki birliği koruyordu.

Yola devam etme işareti verdi. Ateşin etrafındaki grup ateşi söndürdü. Korları söndürerek yanmamış odunları yeniden kullanmak üzere topladılar. Diğerleri ayaklarını dinlendirmek için çözdükleri ayakkabı bağlarını bağladılar. Bowman tehlikelere karşı gözlerini dört açıp sıranın başındaki yerini aldı. Cesedi bulan da o oldu.

Uzun yürüyüşleri boyunca rastladıkları ilk ceset değildi. Bu kanunsuz zamanda, ıssız yollarda yolculara saldıran haydut çeteleri kurbanlarını genellikle ölü ya da can çekişir vaziyette bırakıyor; bıçaklarla sopaların başlattığı işi gece ayazı sonlandırıyordu. Ellerinden, durup, saygı göstergesi olarak cesetleri taşlarla kaplamaktan başka bir şey gelmiyordu.

Yüzükoyun yerde yatan yaşlı bir adamın cesediydi; sanki yüzünü korumak ya da kapamak istercesine ellerini yukarı kaldırmıştı. Bowman yanında diz çöküp kurtarma şansı olmadığından emin olmak için adamı yavaşça çevirdi; ama vücudunun hareketsizliği çoktan yaşamını yitirdiğini anlatıyordu. Ölü yüzüne sımsıkı yapışmış elleri yüzünü saklıyordu. Bowman düşünceleriyle cansız kafatasına nazikçe dokunduğunda bir an, içeride kıpırdayan bir şey hissetti; ama sonra kıpırtı durdu, her şey hareketsizleşti. Ölü adamın ellerini tutup yüzünden çekti.

Görmeyen gözleri açıktı. Yaşlı yanakları, kırlaşmış sakallarla kaplıydı. Kurumuş dudakları seslenir gibi aralıktı. Ama asıl dehşet verici olan, parçalanıp kalkarak korkunç bir hâl alan, kanlı yanaklarıydı.

Mumpo yanına gelip ölü adama sessizce baktı.

“Onu bu hale kim getirmiş?” dedi Bowman.

“Kendisi yapmış. Tırnaklarına bak.”

Mumpo, Bowman’ın gözünden kaçan şeyi fark etmişti: ölü adamın tırnakları kurumuş kandan simsiyahtı. Bilinmeyen korkunç bir nedenden ötürü, ölürken kendi yüzünü parçalamıştı.

Diğerleri de yaklaştılar. Creoth yanlarına gelip baktı.

“Vah zavallı adam!”

“Üzerini kapatalım,” dedi Bowman. “Diğerlerinin görmesine hiç gerek yok.”

Taşlı toprağı avuçlayarak cesedin üzerine serpmeye başladı. Mumpo’yla Creoth da ona katıldılar. Bowman parçalanmış yüzü kapatmak için acele ediyordu. Elinden dökülen toprak ölü adamın ağzına dolarken bir şeyin hareket ettiğini sandı: havada, düşen toprağı oynatan hafif bir kıpırtı oldu. Kafasının yanında böcek vızıltısına benzer belli belirsiz bir ses duydu. Tam o sırada arabayla birlikte babası yaklaştı.

“Zavallı adam,” dedi Hanno Hath, gömme işine yardım etmek için eğilerek.

Ceset tamamen kaplanıp, rüzgâr ve yağmura uzun süre dayanmayacak bir tümsek haline gelince herkes yabancının etrafına toplandı ve Hanno Hath cenaze konuşmasını yapmak için ayağa kalktı.

“Biz geride kalanlar seni son yolculuğuna uğurluyoruz.”

Birkaç dakika sustu. Hiç kimse konuşmuyor, hareket etmiyordu. Ardından sakin, duru sesiyle eski sözleri söylemeye devam etti.

“Yılların mahpushanesi ağır kapısını araladı. Artık güzel ülkeye gitmekte özgürsün. Bu gölgeler diyarında acı çeken bizleri affet. Yol göster bize, bekle bizi seni beklediğimiz gibi. Yine görüşeceğiz.”

Başını eğdi ve diğerleri sözlerini tekrarladı.

“Yine görüşeceğiz.”

Yapabilecekleri başka bir şey yoktu. Hanno, Bowman’a kısa bir an üzgün bir gülümsemeyle bakıp karısına döndü. Bowman aynı vızıltıyı ve havada bir an belirip kaybolan parıltıyı yine yakaladı. Babasının hafifçe irkildiğini ve bir elini boğazına götürdüğünü gördü. Bowman aniden bir tehlike sezdi.

“Ne oldu baba?”

“Hiç. Küçük bir böcek sokması. Merak edilecek bir şey yok.”

Biraz fazla hızlı bir şekilde arkasını döndü.

“Baba, bana bir bak!”

Hanno kızgınlıkla kaşlarını çatarak ona döndü.

“Bir şeyim yok diyorum. Yola devam etmeliyiz. Yeterince vakit kaybettik.”

Bowman son kez yol kenarındaki uzun tümseğe bakıp insanın kendi suratını parçalamasına neyin sebep olabileceğini düşündü. İnsanlar yeniden sıralanıyordu, gitme zamanıydı.

2

Sarhoşluk

Araba durunca Seldom Erth atları çözmüş, Bayan Chirish arabanın sarsıntısıyla kırılacağından korktuğu kap kaçağı bir kat daha kumaşla sarmaya karar vermişti. İnekler ot aramaya gitmiş, insanların çoğu oturmuştu.

Yola çıkma zamanı gelmişti, Hanno Hath bağırmaya başladı.

"Sen! Sığır çobanı! Hayvanlarını kontrol edemiyorsan onları akşam yemeğinde yeriz!"

Creoth'un şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Hanno hiç böyle konuşmazdı.

"Sen! Yaşlı adam! Sana atları çözebilirsin dedim mi?"

Bir sorun olduğunu fark eden Ira Hath, Hanno'yu kenara çekmeye çalıştı.

"Hanno–"

"Şimdi olmaz kadın. Haydi herkes toparlansın! Yeterince vakit kaybettik!"

Onu duyan Kestrel içinden Bowman'a seslendi.

Babamın nesi var?

Emin değilim. Ona kötü bir şey oldu. Onu hissetmem gerek.

Haydi. Sana yardım edeyim.

Kestrel babalarını "hissetmesi" gerektiğini söylediğinde kardeşinin ne demek istediğini biliyordu: Bowman, Hanno'nun düşüncelerini okumak istiyordu. Bunun için yakın fiziksel temasa, mümkünse alnını alnına dayamaya ihtiyacı vardı. Ama Hanno hızlı hareket ediyor, hiçbir yerde uzun süre kalmıyordu. İkizler babalarının üzerine atlayıp diğerlerini korkutmak istemiyordu.

"Baba," dedi Kestrel. "Yeniden yola koyulmadan önce birbirimize sarılıp dilek dileyelim."

"Vakit yok," dedi Hanno.

"Lütfen. Bir dakika bile sürmez."

“Anne! Pinto!” diye seslendi Bowman. “Dilek sarılışı!”

Hanno öfkeden yanan gözlerle onlara baktı.

“Bu ailenin reisi benim! Size vaktimiz yok dedim! Ne cüretle bana karşı çıkıyorsunuz!”

Pinto koşarak gelmişti.

“Ama ben dilek dilemek istiyorum baba–”

Pat! Elinin tersiyle Pinto’nun suratına bir tokat indirdi.

“Ne diyorsam onu yapacaksın!”

Tokat canını yakmıştı. Nazik bir adam olan babasının ona nasıl böyle sert vurabildiğini anlayamayan Pinto ağlamamak için dudağını ısırdı.

“Özür dilerim baba.”

Tut onu! Hareket etmesine izin verme!

Bowman’la Kestrel aynı anda atıldı. Bowman kollarını babasının göğsüne dolayıp yanlardan sımsıkı tutarken Kestrel de bacaklarına sarıldı. Hanno mücadele ederek yere düştü ama Bowman onu bırakmadı. Başını babasının başına dayayıp bütün gücünü topladı. Onu hemen buldu, görmemişti ama şeklini hissetmişti: kıvrılmış, kalın, sümüksü derili bir larvaya benziyordu. Onu yakalamaya çalıştı ama çok kaygandı, elinden kaçtı. Güçlüydü ve babasıyla beslenerek daha da güçleniyordu.

Bowman babasının aklını kendi aklıyla doldurarak larvaya nefes alacak yer bırakmadı. Diğerleri olanların farkında değildi; tek gördükleri Bowman’la Kestrel’in babalarına sarılıp yere düşürdükleri ve onu bırakmadıklarıydı. Ne yapacaklarını bilmez bir halde etraflarına toplandılar.

“Onları kendi hallerine bırakın!” dedi Ira.

Bowman sonunda babasının alnını bulup alnını dayadı ve gücünü dalgalar halinde yaymaya başladı.

Dışarı! Dışarı! Dışarı!

Birden direnişin sona erdiğini hissetti. Babası sarsılarak gevşedi. Yaratık gitmişti.

Hanno Hath’ın kafası düştü. Bowman kollarını bıraktı. Babasının yüzünü ellerine alıp baktı. Yüzü kıpkırmızı kabarmış, ter içinde kalmıştı. Bowman giysisinin koluyla babasının alnını sildi. Kestrel bacaklarını bırakıp diğer yanına gelerek babasının başını kucağına yatırdı. Ira’yla Pinto yanlarına oturdular. Hanno gözlerini açtı. Sersemlemiş görünüyordu.

“Şimdi iyi misin baba?” diye sordu Pinto.

“Evet tatlım.”

Bowman endişeli kalabalığı yatıştırmak için ayağa kalktı.

“Bir şeyi yok. Ciddi bir şey değil.”

Konuşurken aynı şekilde saldırıya uğrayan var mı diye etrafındaki yüzlere baktı. Ama herkes eskisi gibi görünüyordu.

Hanno yerden kalkıp başını sallayarak gülümsedi.

“Vay, vay, vay,” dedi. “Neydi bu böyle.” Yüzünde hâlâ tokadının izini taşıyan Pinto’ya baktı. “Sana vurdum mu?”

“Evet baba.”

“Vurmak istememiştim tatlım. Sana vuran ben değildim. Sana asla zarar vermem.”

“Biliyorum baba.”

Hanno etraftaki gülümseyen yüzlere baktı.

“Sandığım kadar güçlü değilmişim.”

“Neydi o?” diye sordular. “Sana ne oldu?”

“Zehirli bir böcek tarafından sokuldum gibi görünüyor. Bu böceklerden daha olabilir; sizi de sokabilirler.”

İnsanlar endişeli gözlerle etraflarına bakınmaya başladı.

“Gözle görülmeyecek kadar ufaklar. Sokması bile belli belirsiz. Pek hissetmiyorsunuz. Kaşıntı gibi.” Boğazına dokundu.

“Ne yapıyor Hanno? Bize zarar verir mi?”

“Pek bir zarar verdiği söylenemez. Bir tür sarhoşluk yapıyor. Başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum.”

“Sarhoşluk mu!”

Genç erkekler gülerek birbirlerini dürtüklediler. Rollo Shim kolunu kaldırıp sallayarak,

“Buradayım! Beni sok!” diye bağırdı.

“Hoş bir his değil,” dedi Hanno ciddiyetle. “Lütfen, eğer böceğin sizi soktuğunu düşünüyorsanız oğlum Bowman’a gidin. Onunla nasıl başa çıkacağını biliyor.”

Ani, buz gibi bir rüzgâr, sığınacak evleri olmayanlar için yılın hareketsiz durulacak bir zamanı olmadığını onlara hatırlattı. Yola çıkmak üzere hazırlandılar. Sıradaki yerlerini almadan önce Hanno’yla Bowman birkaç kelime konuştular.

“O şey her neyse bence ölü adamdan geldi,” dedi Bowman.

“Hayatımı kurtardın, Bo. Bunu biliyorum.”

“Bağırıp emirler yağdırıyordun. Sanki sen değildin.”

“Hayır. Ben kendi küçük, sessiz dünyamda, ailem ve kitaplarımla daha mutluyum, öyle değil mi? İnsanları korkutmak istemiyorum. Liderlik

etmemin tek nedeni Ira’nın yeteneğine olan inancım. Kimse beni izlemeye mecbur değil.”

Bowman babasının sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordu. Kendisinden, göstermek istediği kadar emin olmadığını fark etti.

“İnsanlar sana saygı duydukları için seni izliyorlar.”

“Demek istediğim Bo, kendimi diğerlerinden daha akıllı ya da daha önemli görmüyorum. Ben kimim ki onlara ne yapacaklarını söyleyeyim?”

“Sen bizim liderimizsin baba.”

Hanno’nun yüzüne tuhaf bir gülümseme yayıldı. Bowman yavaşça babasının düşüncelerine dokunduğunda orada bulduğu şey onu şaşırttı. Duyduğu sesler şöyle diyordu, *Ne gülünç bir adamsın! Kütüphanene geri dön, kütüphaneci! Kimsenin sana aldırış ettiği yok. Daha yumuşak konuş, yoksa insanlar sana güler.* Bu seslerden daha derinde, konuşmaların altında başka bir ses duydu. Ses şöyle fısıldıyordu, *En iyi ben bilirim, hepsinden daha akıllıyım; beni izleseler iyi ederler.*

Ölü bir adamın ağzından çıkan bu sinek nasıl bir şeydi? Bowman kendi kendine sordu. Bize ne yapıyor? Bu kadar derinlerde gizlenen tutkulara nasıl ulaşabiliyor?

Sonra uzun zaman önce, bir şeylerin kendisine de aynen bu şekilde dokunduğunu anımsadı. Morah’ın sarayında, o gözlere baktığında, içinde vahşi arzular uyandığını ve değiştiğini hissetmişti. Bu sineğin Morah’la bir ilgisi var mıydı?

İçinde ani bir korku uyandı.

Artık on yaşında değilim. Benim de güçlerim var.

Morah içimizde olan bir şey, dedi kendi kendine. Morah biziz. Bu sinek zehirli değil; yaptığı şey gizli tutkularımızı ortaya çıkarmak.

Bu sonuncu düşünce hepsinden daha ürkütücüydü. Ya hepimiz içten içe çok farklıysak? Ya küçücük bir sinek, bir anlık bir sokmayla bizi bambaşka birine dönüştürebiliyorsa? Nazik babam bağıran bir diktatöre dönüştü. Ben de bir katile dönüşebilirim–

Kafasını salladı. O yolu izlememek en iyisiydi. Böcekler ister Morah’dan gelmiş olsun, ister olmasın bu insanları onların zehrinden koruyabilecek tek kişi Bowman’dı; bu onun göreviydi. Bilmesi gereken tek şey buydu.

Yeniden yola koyulduklarında herkesin aklında yalnızca Hanno Hath’ın tuhaf sarhoşluğu vardı. İnsanlar sinekleri arıyor, bir şey konduğunu sandıklarında kollarına ve yüzlerine vuruyorlar; tuhaf davranışlarda

bulunup bulunmadıklarını anlamak için birbirlerini gözlüyorlardı. Bayan Chirish çok hızlı yol aldıklarından şikâyetçiydi, “Bacaklarım birbirine dolanıyor.” Bu bir sarhoşluk belirtisi miydi? Creoth onu yanıtladı, “Eğer inekler hızımıza ayak uydurabiliyorsa siz de uydurabilirsiniz madam.” Kölelikleri sırasında Bayan Chirish’i taşımaya yardım eden sevecen Creoth’un yanıtı, gereksiz sert bir çıkış gibi görünmüştü. Onu görünmez sinekler mi ısırmıştı? Genç Ashar Warmish kıkırdamasını durduramıyordu; sonradan o ve arkadaşı Red Mimilith’in Shim kardeşlere gülünç suratlar yaptıkları, onu güldürenin de bu olduğu anlaşıldı.

Sekiz yaşındaki küçük Fin Marish ortalıkta esen heyecan havasından faydalanıp öne, Mumpo’nun yanına koştu. Uzun boylu, güçlü olduğu, yavaş konuştuğu ve söylenen her şeye inandığı için bütün küçük kızlar gibi o da Mumpo’ya tapıyordu.

“Mumpo,” dedi, “uykunda konuştuğunu biliyor muydun?”

“Hayır,” dedi Mumpo. “Ne diyorum?”

“‘Git başımdan Pinto! Fin yanıma gel!’ diyorsun.”

“Öyle mi? Öyle mi diyorum? Neden acaba?”

“Çünkü Pinto’dan nefret ediyorsun,” dedi Fin, “ve beni seviyorsun.”

Fin’i aramaya gelen Miller Marish, yerinden ayrıldığı için onu sert bir şekilde azarladı. Fin parmağıyla babasını göstererek kulak tırmalayıcı bir sesle bağırdı,

“Babam korkunç bir canavara dönüştü! Sinekler onu sokmuş olmalı!”

Bu kadar çok yanlış alarmın sonunda, kısa sürede olaydan bıkıp gençlerin oyunlarına inanmaktan vazgeçtiler. Yola koyulduktan bir saat sonra birbirlerinin davranışlarını gözlemeleri gerektiğini unutmuşlardı. Sinekler başka kimseyi sokmamıştı ve herkesin keyfi yerindeydi. Yol uzun zamandır ilk kez bu kadar düzgün gidiyordu, çünkü yokuş aşağı iniyorlardı; dağları da gördükleri için bu uzun yürüyüşün bir gün sona ereceğine inançları artmıştı.

Arabanın tekerleklerinin taşlı yollarda çıkarttığı takırtıyla atların nal sesleri eşliğinde herkes anayurda vardıklarında onları bekleyen hayatın hayalini kurmaya dalmıştı. Bayan Chirish’e biraz sert çıktığını hisseden Creoth, ona kurmayı planladığı çiftliği anlatmaya karar verdi.

“Çok büyük bir arazi istemiyorum. Eskisi gibi genç değilim. İneklerin otlayacağı bir iki çayır, bir tarafında nehir, diğer tarafında deniz olsun. Kendim için küçük bir ev; tek göz yeter, bir de süt sağmak için gölgelik, güzel bir yer... Mümkünse doğuya bakan. O zaman sabah inekleri sağarken

güneşin doğuşunu izleyebilirim. Atalarımın sakalları adına! İşte kıskanılacak bir hayat, öyle değil mi madam? Güneşin ilk ışıklarında taze süt kokusu."

"Siz kulübenizde oturup titreyebilirsiniz bayım. Ben yatağımda olacağım."

"Yatağınızda olacaksınız demek?"

"Yatağım da yatak olacak hani! Kenarları yüksek, ortası çukur, kuş yuvası gibi kabarık olacak! Yumurta gibi yuvamda yatacağım ve zavallı ayacıklarım bir daha hiç ağrımayacak."

"Demek sadece yatacaksınız madam ve bütün gün hiçbir şey yapmayacaksınız, öyle mi?"

"Öğle vakti kalkıp biraz ondan biraz bundan yiyebilir, verandada durup komşularımla selâmlaşabilirim. Sonra yine cuppa yatak."

Arabanın yanında yürüyen Silman Pillish, Seldom Erth'e anayurtta kuracağı okulu anlatıyordu. Seldom Erth'ün yüzünde dinlemek istediğini gösterir bir ifade olmasa da itiraz etmemiş, bu da Pillish'e yetmişti.

"Benim okulumda dersler çocuklar için bir yük değil, zevk olacak. Bana gelip ne öğrenmek istediklerini söyleyecekler –mesela hep beraber şarkı söylemek isteyebilirler– insan çocukken öğrendiği şarkıları hiç unutmaz, öyle değil mi?"

"Bilemem," dedi Seldom Erth.

"Ben de onlara, doğru adrese geldiniz, diyeceğim ve onlara bir şarkı öğreteceğim –mesela 'Anne tavuk ve civcivleri...'"

Beklenmedik derecede tatlı bir sesle şarkının birkaç mısrasını söyledi.

"Küçük civciv, küçük civciv nerdesin?" "Burdasın! Burdasın! Burdasın!"

Anlaşılan bu son sözler, Pillish'in arkasında beliren kayıp civcivlere söylenmişti.

"Böylece okula isteyerek gelecekler. Evet, anayurttaki okulumuz mutlu bir yer olacak. Öğretmenlerini de seveceklerini sanıyorum, ne dersin?"

"Bilemem," dedi Seldom Erth.

En önde, hızlı adımlarla yürüyen Mumpo'nun anayurt hayali kurduğu falan yoktu. Küçük kızlar gitmişti, dikkatini toplamalı, tehlikelere karşı gözlerini dört açmalıydı; zaten kuracak hayali de kalmamıştı. Arkasına dönüp, Sisi'nin yanında yürüyen Kestrel'e baktı. Kendisini bildi bileli Kestrel'i seviyordu. O kemikli, ince yüzün tüm hatlarını, o huzursuz gözlerin her halini ezbere biliyordu. Ama Kestrel onu sevmiyordu. Bunu

doğal bir şey olarak kabullenmişti. O kimdi ki, Kestrel onu sevsin? Onsuz geriye ne kalıyordu? Sanki gelecekte büyük bir delik açılmış gibiydi. Bir tür şaşkınlık içindeydi ama üzülmüyordu, sadece gerçek bir mutluluk yakalayabilme ümidini kaybetmişti.

Kestrel, Mumpo'nun arkasına bakıp kendisini izlediğinin farkında değildi. Sisi için endişeleniyordu.

"Daha fazla yemelisin," dedi. "Önümüzde uzun bir yol var."

"Fazla yiyeceğimiz kalmadı," dedi Sisi. "Çocuklar yesin."

"O zaman yürüyemeyecek kadar zayıf düşersin ve seni arabaya bindirmek zorunda kalırız. Bu da atların daha fazla yorulmasına neden olur."

"Beni bırakıp gidebilirsiniz."

"Seni hiç bırakabilir miyiz Sisi?"

"Neden bırakamayacakmışsınız? Ben sizler gibi Manth değilim. Kimseye bir yararım yok. Hem artık... biliyorsun."

"Güzel de değilim mi demek istiyorsun?"

"Güzel değilim. Prenses de değilim. Hiçbir şey değilim."

"Güzel bir prenses olmayan insanların hiçbir şey olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Herkes sana hayran Sisi."

"Herkes değil."

Kestrel onu anlamamış gibi davranmadı.

"Bowman da öyle."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Kardeşimin ne hissettiğini biliyorum. Gelip seninle konuşmadı mı?"

"Dikiş dikiyordum. İyi iş çıkardığımı söyledi."

"Gördün mü?"

"Kess, lütfen! Sen de bana acımaya başlama."

Eski Sisi bir an için görünüp kaybolmuştu. Kestrel sevgiyle onun kolunu tuttu.

"Aksi olduğun zaman seni daha çok seviyorum."

"Hayır sevmiyorsun."

Gülümsüyordu.

"Haydi Sisi, itiraf et. Göründüğün kadar iyi kalpli ve mütevazı değilsin."

“Evet öyleyim. Ben dünyanın en sade, en mütevazı insanıyım.” Konuşurken gülümseyerek Kestrel’i de güldürdü. “Karşınızda, sadelik prensesi Sisi. Benden daha mütevazısı yoktur.”

Gülmeye başlayınca devam edemedi. Lunki memnun bir ifadeyle baktı.

“Hah şöyle. Eğlendiğini görmek beni mutlu ediyor.”

“Çok kötüsün Kess,” dedi Sisi durulunca. “Senin yüzünden bir sürü şey söylüyorum.”

“Öyleyse kendini açlıktan öldürmeyi bırakacaksın, anlaştık mı?”

“Başkaları ne yiyorsa ben de onu yerim.”

“Güzel. Bütün istediğim bu.”

“Ama Kess, yaşayıp yaşamamak gerçekten umurumda değil. Gösteriş olsun diye söylemiyorum. Aranıza katıldığımdan beri her şeyi çok farklı görmeye başladım. Eski halimi düşündükçe kendimden utanıyorum. Aile bağlarınız çok güçlü, birbirinize karşı çok naziksiniz. Ciddi, düşünceli ve her şeyden önemlisi çok iyisiniz. Yeryüzünde sizin kadar sessiz ve iyi insanlar yoktur.”

“Sanırım bir kişiden söz ediyorsun.”

“Belki.”

“Onun da kusurları var.”

“Bazen fazla üzgün olduğunu, çok fazla tek başına kaldığını düşünüyorum. Ama kusur göremiyorum.”

“Sor ona! Sana anlatsın!”

“Böyle bir şeyi hayal bile edemem!”

Sisi arkadaşına söylemese de, gizliden gizliye Bowman’ı mutlu edebileceğine inanıyordu. Ama bunu aklından geçirirken bile artık güzel olmadığını, bu yüzden kendisini seçmesi için bir neden olmadığını düşünüyordu.

“Artık her şeyin farklı olduğunu hep unutuyorum.”

Günde belki yüz defa yaptığı gibi yüzündeki izlere dokundu.

Hanno Hath’ı sokan sinek unutulmuştu. Günlerdir hiç olmadıkları kadar neşeliydiler. Bazıları yürürken şarkı bile söylüyordu; çok eski zamanlardan, Manth’ların göçebe bir kavim olduğu günlerden kalma bir yol şarkısı söylüyorlardı. Kestrel anne babasının yanına gidip annesini bir kez daha, en azından yolun bir kısmında arabaya binmesi için ikna etmeye çalıştı. Ama Ira Hath herkesle birlikte yürümekte ısrar ediyordu.

“Güneş batarken duracağız. O zamana kadar dayanabilirim.”

Bowman’la Mumpo ileride, bu korunmasız arazide diğerlerine gözcülük ediyorlardı. Bowman arkasına dönüp baktığında Kestrel’in annesinin elini tuttuğunu gördü. Arabanın yanında sağlam adımlarla yürüyen, yaralı yüzü soğuk rüzgâra dönük, parlak, kehribar rengi gözleri ileriye, boşluğa bakan Sisi’yi gördü.

Sisi havadaki belli belirsiz vızıltıyı duymadı. Boğazı kaşınınca bir eliyle kaşıdı ve üzerinde durmadı. Kısa bir süre sonra boynunun bitiminde, köprücük kemiklerinin arasındaki yumuşak boşlukta duyarlı bir nokta oluştu.

3

Sisi'nin Öpücüğü

Yarıklar gittikçe sıklaşıyor ve genişliyordu. Sanki uzun zaman önce yaz sıcağında kavrulmuş ve kötü sırlanmış bir tabak gibi çatlamış arazi, gelişigüzel zikzaklar çizen yarıklarla kaplıydı. Başlangıçta yalnızca birkaç santim büyüklüğündeki çatlaklar, kuzeye doğru yol aldıkça üzerinden aşılamayacak genişlikte yarıklara dönüştüğünden, bunların arasından kendilerine yol bulmak zorunda kaldılar.

Ortada yol falan yoktu ama kendilerinden önce oradan geçen yolcuların kullandığı patika kolayca görülebiliyordu. Sert çimenler insanların ve hayvanların ayakları altında ezilip yarıkların arasından geçen dolambaçlı bir yol oluşturmuştu. Patika bir süre sonra alçalarak, uzun zaman önce kurumuş bir dere yatağına benzeyen doğal bir oluğun içine girdi. Genişliği on metreden fazla olmayan patika ince çatlakların arasından kıvrıla kıvrıla, durmadan alçalarak ilerliyordu. Yol fark edilmeyecek kadar hafif bir meyille alçalsa da yol kenarları yavaş yavaş yükselerek yolcuların boyunu aştı.

Hanno Hath bu dere yatağı yoldan hoşlanmamıştı. Başka bir yol bulmaları için yan duvarların tepesine gözcüler gönderdi; Mumpo batıdaki, Tanner Amos doğudaki tepeye tırmandı. Meyilli yan duvarların yüzeyi ayaklarının altından kayan küçük taşlarla kaplıydı, bu da tırmanmayı güçleştiriyordu. Her adımda yerinden oynayan taşlar yolunun üzerindeki ufak taşları toplayarak küçük çığlar halinde aşağı yuvarlanıyordu.

"Ne görüyorsun Mumpo? Başka bir yol var mı?"

"Hayır," diye seslendi Mumpo. "Yarıklar çok geniş."

Mumpo batı tepesinden yarıkların her yöne doğru arttığını, genişleyip derinleştiğini görmüştü. Kurumuş dere yatağı tek yoldu.

Öğleden sonra dinlenmek için yeniden durduklarında yol daha da derinleşmiş, dik yamaçları olan bir vadiye dönüşmüştü. Mumpo'yla Tanner

önce dikkatle, sonra taşların dibe yuvarlanmasına aldırış etmeden koşarak tepelere tırmandılar.

“Hâlâ bir şey yok mu?”

“Her yerde sadece yarıklar var.”

Hanno Hath oğluna döndü. “Yakınlarda su var mı Bo?” Bowman başını salladı. Bazen kaynak ve derelerin varlığını sezebiliyordu, ama şu anda hiçbir şey hissetmiyordu.

“Kokusunu duyamıyorum.”

“Canım?”

Bu, yere oturmuş, sırtını arabanın tekerleklerinden birine yaslamış yerleşmeye çalışan Ira Hath’aydı. Ira, gözlerini kapadı. Doğru yolda olduklarından emin olmak için bunu günde birkaç kez yapıyordu. Rüzgârın yönünü kestirmeye çalışmak gibiydi ama yüzünde hissettiği rüzgâr değil sıcaklıktı. Hafif ama belirgin bir histi. Ona anayurda giden yolu gösteriyordu. Bu hissin tarif edilmesi zor bir başka yanı daha vardı: gittikçe artan bir fırtına öncesi sessizliği. Ira diğerlerine yaklaşan bu zamandan ne kadar korktuğundan hiç söz etmemişti. Daha hızlı gitmeleri mümkün değildi. Ortalığı telaşa vermenin bir anlamı yoktu. Hanno’yla konuştuğunda buna rüzgârın şiddetlenmesi diyordu: rüzgâr her gün biraz daha şiddetleniyordu. Bir sığınak bulmalı, fırtına patlak vermeden önce anayurda varmalıydılar; yoksa yaklaşan rüzgâr onları alıp götürecekti.

Kocası önünde çömelip ellerini avuçlarının arasına aldı.

“Yaklaşıyor muyuz?” diye sordu.

“Evet. Daha yakınız.”

“Ya sen?”

“Anayurdu görene kadar yaşayacağım. Bunu daha önce de söylemedim mi?”

Hanno kendi payından ayırdığı son ekmek parçasını bir bardak sütle birlikte ona verdi. Hatırı için biraz yiyip içti ama aç değildi.

“Zayıflıyorsun,” dedi Hanno kızar gibi yaparak. “Sana verilen şeyleri yemelisin.”

Gülümseyerek kocasının endişeli yüzüne bakıp ne kadar iyi bir adam olduğunu düşündü.

“Hepimize düşen bir rol var Hannoka. Ondan sonra gitme zamanımız gelecek.”

“Daha değil,” dedi Hanno emredercesine. “Daha değil.”

“Hayır. Daha değil.”

Herkes dinlenirken Sisi gittikçe huzursuzlaşıyordu.
“Otur tatlım,” dedi Lunki. “Güneş batmadan iki saat daha yürüyeceğiz. Ayaklarını dinlendir.”
“Yere uzanmalısınız,” dedi Scooch. “Ayaklarınızı başınızdan yukarıya kaldırın. İşin sırrı bu.”
“Başımızdan yukarıya mı?” diye sordu Lunki şaşkınlıkla.
Küçük Scooch taşlı zemine sırt üstü yattı, bacaklarını dikip topuklarını arabanın kenarına dayadı.
“Böyle. Ayaklarınızın bütün ağırlığını alır.”
Lunki yere yatıp topuklarını onunkilerin yanına dayadı.
“Evet!” diye bağırdı şaşkınlıkla. “Ağırlığın azaldığını hissedebiliyorum!”
Aynısını yapmasını söylemek için Sisi’ye döndü ama hanımı ortadan kaybolmuştu. Az ileride huzursuz bir şekilde dönerek daireler çiziyordu.
“Onun nesi var? Niye oturmuyor?”
“Çok zayıf,” dedi Scooch.
“Öyle mi dersin?”
“Hiç şüphesiz. İnsan vücudunun biraz dolgunluğa ihtiyacı vardır, yoksa sinirler dışarı fırlar.”
“Zavallı bebeğim! Haklısın, sinirleri dışarı fırlamış. Fazla hassas.”
Sisi Bowman’ın yanına gidip onunla konuşmak ve... ve kim bilir başka ne utanç verici şeyler yapmak için ani ve dayanılmaz bir istek duyuyordu. Gururu onu dizginliyordu ama arzusu gittikçe şiddetleniyordu.
Bowman az ileride Kestrel’le konuşuyordu. O da Sisi gibi huzursuzdu ama tamamen farklı nedenlerden.
“Artık bitmesini istiyorum,” dedi. “Artık gelip beni almalarını ve bu işin sona ermesini istiyorum. Niye gelmiyorlar? Geçen her saat rüzgârın biraz daha şiddetlendiğini hissediyorum. Yakında gelmeleri gerek.”
“Sana ihtiyaç duyduklarında geleceklerdir,” dedi Kestrel. “Gerektiğinden önce gitmeni istemiyorum.”
Kestrel kardeşinin, kaderinin Ozanlara katılmak olduğuna inandığını biliyordu ama nasıl ayrılabileceklerine aklı ermiyordu.
Birlikte gideceğiz, diye düşündü. *Her zaman birlikte gittik.*
Bowman onun düşüncesini duydu.
“Gitmek istemiyorum. Ama bu şekilde devam edemem. Nasıl bir his olduğunu bilemezsin.

“Biraz hissedebiliyorum.”

İçindeki kargaşayı, ruhundaki hiç dinmeyen kavgayı hissedebiliyordu. Bowman o kadar açıktı ki, hiçbir şeye karşı koyamıyor, gökyüzü gibi her şeyi içine alıyordu. Manth Halkı’nın göçebe düşleri, Morah’ın vahşi gücü, Siren’in tatlı, sözsüz şarkıları, hepsi zihninin ufkunda dolaşıyor, rüzgârın sürüklediği bulutlar gibi birbirini kovalıyordu.

“Sizi bırakmak istemiyorum,” dedi. “Ama vakit geldiğinde onların yanında olmak zorundayım.”

“Ya sonra?”

“Benim için sonrası yok.”

“Sensiz mi kalacağım?”

Sorma. Beni affet.

Kestrel bu sessiz kelimeleri duyduğunda teninde, gömleğinin altında bir şeyin kıpırdandığını hissetti. Hissettiği, bir zamanlar rüzgâr çalgısının anahtarı olan, boynunda takılı gümüş kolye ucuydu. Onu o kadar uzun zamandır takıyordu ki varlığını unutmuştu. Şimdi kımıldıyor, göğsüne bastırıyor, vücudunun bir parçası gibi sıcaklık yayıyordu. Onun o çok iyi bildiği şeklini ve ağırlığını hissetti; zihninde varlığından habersiz olduğu bir kapı açıldı. Kapının ardında Bowman’la ikisi şimdi olduğu gibi birlikteydiler; ama biraz ileride kardeşini tek başına, kayıp, kalbi kırık ona seslenirken gördü.

Öyle gerçek, öyle yalnız görünüyordu ki içinden ona seslendi.

Seni asla bırakmayacağım. Gitmiş gibi görünsem bile her zaman yanında olacağım.

Bowman bu sözleri duyunca şaşırdı.

“Ne demek istiyorsun Kess? Neden böyle dedin?”

“Bu olacaklar,” dedi yüksek sesle, düşündüğü için yavaş konuşarak, “peygamberin yazdığı bu şeyler, zulüm zamanı, ateş rüzgârı, bütün bunlar bizi aşan şeyler.”

“Evet, hem de çok.”

“Dünyayı yaratan ya da yok edecek olan bizler değiliz.”

“Hayır.”

“Bizim görevimiz, bize verilen kısacık zamanda, olması gerekenin içindeki küçük rolleri oynamak.”

“Evet.”

“Öyleyse korkmaya ya da ümit etmeye gerek yok. Çağrılmayı beklemeli, yapmamız gerekeni yapmalıyız.”

“Evet.”
Kestrel hafifçe Bowman’ın yanağını okşadı.
“Yakında olacak kardeşim. Daha yakında olmasını isteme.”

Sisi kendisini daha fazla tutamadı. Sonucu ne olursa olsun Bowman’ın yanına gitmeliydi. Başını kaldırıp prensesken sık sık takındığı buyurgan bakışla insanların yanından geçip Bowman’la Kestrel’in yanına gitti. Sisi yapacağı şeyden hayatı boyunca utanacağını biliyordu ama içinde yanan tutku karşı koyamayacağı kadar güçlüydü. Ne olursa olsun yapacaktı, gelecek kendi başının çaresine bakabilirdi.
Yaklaşınca Bowman’la Kestrel’in şaşkın gözlerle kendisine baktıklarını gördü. O kadar farklı mı görünüyorum? diye düşündü. Yüzümden okunuyor mu?
“Bizi yalnız bırak Kestrel,” dedi. “Bowman’la yalnız konuşmak istiyorum.”
“Evet, elbette,” dedi Kestrel merakla. Bowman gözleriyle ona işaret edip içinden, *Beni bırakma,* diye seslendi. Ama Kestrel uzaklaşmıştı bile.
Sisi’yle yalnızdı. Gözlerini dikmiş öyle dikkatle ona bakıyordu ki Bowman yüzünün kızardığını hissetti.
“Yola çıkmak üzereyiz,” dedi. “Diğerlerinin yanına gitmeliyiz.”
“Biraz sonra,” dedi Sisi.
Koluna hafifçe dokunarak Bowman’ı şaşırttı. İmparatorluk’tan ayrıldıklarından beri bu kadar cüretkâr davranmamıştı.
“Güzelliğimi kaybettiğim için beni sevemeyeceğini biliyorum,” dedi, “ama ben seni sevebilirim.”
“Sisi, böyle konuşmamalısın.”
“Nedenmiş? Gururumdan başka kaybedecek neyim var? Gururumdan sıkıldım artık.”
“Anlamıyorsun. Senin beni sevmen ya da benim seni sevmem bir şeyi değiştirmiyor. Kısa süre sonra beni almaya gelecekler ve beni bir daha hiç göremeyeceksin.”
“Kısa süre sonrası kimin umurunda? Şimdi ikimiz de buradayız.”
Bowman’ın kolunu okşadı.
“Senin için ne yapabilirim bilmiyorum Sisi.”
“Ben biliyorum.”
Bowman’ı gözlerinin içine bakmaya zorladı.

“Yalnızca şimdilik, birkaç dakikalığına beni seviyormuş gibi davranamaz mısın?”

“Lütfen Sisi, bence bu–”

“Yaralarıma dokun.”

Bowman karmaşık duygular içinde Sisi’nin yüzüne baktı.

“Yaralarımdan iğreniyor musun?”

“Hayır.”

“Dokun onlara.”

Bowman elini uzatıp parmağının ucuyla leylak rengi çizgiye dokundu. Kabuğun dokusunu, kabuğun düştüğü yerde oluşan yeni derinin yumuşaklığını hissetti. Bunu, ona acıdığı ve Sisi onu zorladığı için yapmıştı.

“Şimdi dudaklarıma dokun.”

Dudaklarına dokundu. Yumuşak ve ıslaktılar.

“Benden ne istiyorsun Sisi?”

“Beni öpmeni istiyorum.”

Ona bakan iri, kehribar gözlerde utanma yoktu. Bowman ilk kez kendi şaşkınlığını düşünmeyi bırakıp dikkatini ondaki bu değişikliğe verdi. Tanıdığı Sisi asla böyle doğrudan bir istekte bulunmazdı. Ona bir şeyler olmuştu.

“Seni öpeyim mi?” Zaman kazanmaya ihtiyacı vardı. “Neden?”

“Çünkü seni seviyorum.”

“Nişanlı değiliz.”

“Umurumda değil. Senin umurunda mı?”

Kendisiyle konuşanın Sisi olmadığından emindi. Bu, onun içindeki tutku sineğiydi. Zihnine ulaşabilmek için daha yakın temasa gereksinimi vardı.

“Gözlerini kapat,” dedi Sisi. “O zaman yara izlerini görmezsin. Öpücük de aynı derecede tatlı olur.”

Bowman gözlerini kapadı. Sisi kollarının arasına geldi. Dudakları dudaklarına değdi. Öpüşürken vücudunun ürperdiğini hissetti ve kısacık bir an, daha önce hiç böyle öpüşmediğini düşündü. Sevgi ve heyecan dolu bir yakınlaşmaydı. Vücutlarının birbirine değmesi öpüşme hissini tamamladı. Ona sımsıkı sarıldı; elleri incecik sırtına, dudakları dudaklarına dokundu, sırlarını paylaştılar–

Hayır! Bowman silkinip zihnini kurtardı. Öpücüğün ardına uzanıp Sisi’nin tutku sarhoşu zihninin derinliklerine daldı. Ona daha sıkı sarıldıkça

Sisi onu daha da tutkuyla, çaresizce, sanki tek kurtuluşu onu öpmekmiş gibi öpüyordu. Gittikçe daha derinlere indi ve sonunda içinde kıvrılmış duran yaratığı buldu. Onu sımsıkı yakaladı, Sisi'yi kollarının arasında tutmaya devam ederek çekip çıkardı. Son bir direnişten sonra uçup giden yaratığın, kanatlarının vızıltısını duydu.

Sisi kollarına düştü. Diğerlerini korkutmamak için onu tuttu. Kendilerini izleyen birileri olup olmadığını, kimsenin öpüştüklerini görüp görmediğini anlamak için etrafa bakındı. Herkes ayaklanmış, yola devam etmek için hazırlanıyordu. Gördülerse bile belli etmiyorlardı.

Ayıldığında Sisi'nin kafası karışıktı.

"Ne oldu?"

Sisi olanları hatırlayınca kıpkırmızı kesildi.

"Ah!"

"O sen değildin," dedi Bowman aceleyle. "İçine giren bir şey seni buna zorladı."

"Sinek mi?"

"Evet."

"Beni sarhoş mu etti?"

"Evet, öyle de denebilir."

Sisi utançla gözlerini çevirdi.

"Seni öpmeme neden oldu, öyle değil mi?"

"Evet."

"Özür dilerim."

"Önemli değil. Kendinde değildin."

Atlar arabaya koşuluyor, herkes yürüyüş sırasındaki yerini alıyordu.

"Sinek senin de içine girdi mi?"

"Hayır."

"Ama yine de beni öptün."

"Böceği çıkartabilmek için sana yakın olmam gerekiyordu."

"Anlıyorum. Onu çıkartabilmek için.

Diğerlerinin yanına döndüklerinde Bowman, meraklı bakışlardan görüldüklerini anladı. Açıklama yapması gerekiyordu.

"Böcek hâlâ aramızda. Az önce onu Sisi'nin içinden çıkarttım," dedi.

"Bebeğim! iyi misin?"

"Evet Lunki, iyiyim."

"Tetikte olun!"

“Herkes yerine,” dedi Hanno. “Gözcüler yerlerine. Güneşin batmasına bir saatimiz kaldı.”

Yeniden yola koyuldular.

Bowman kafilenin ortasından yürüyerek herkesin sırlarını açığa çıkaran vızıltıyı dinledi. Hiçbir şey duyamadı, tuhaf davranan kimse de yoktu. Tehlike geçince Sisi’nin onu öptüğünü hatırlayıp rahatsız oldu. Kendisini öpenin o olmadığını, onu kontrol altına alan yaratık olduğunu söylemişti ama hisleri öyle söylemiyordu.

Arkasında ayak sesleri duydu; döndüğünde kendisine doğru koşan Kestrel’i gördü. Kızardı, kendi kendine Kestrel’in Sisi’yle ilgili endişelerini gidermesi gerektiğini unuttuğu için kızardığını söyledi.

“Bir şeyi yok,” dedi. “İçindekini çıkarttım.”

Kestrel merakla ona baktı.

“Geri gelir mi dersin?”

“Evet, muhtemelen, ama nerede ortaya çıkacağını bilmiyorum. Onu görmedim bile. Birini sokana kadar öyle bir şey yokmuş gibi. Sonra da sanki soktuğu kişinin bir parçası oluyor.”

“Sisi’yi nasıl sarhoş ettiğini gördüm.”

“Yaratığı çıkartabilmek için ona dokunmam gerekiyordu.”

“Evet, elbette ona dokunman gerekiyordu.”

İkisi de öpüşmek kelimesini kullanmamıştı. Söylenmeyen sözcük aralarında, havada asılı kaldı. Daha önce birbirlerine söyleyemedikleri bir şey olmamıştı. Bowman kız kardeşinin sessizliğini hissetti ve mutsuz oldu.

“Tuhaf bir şey oldu–”

“Haydutlar!”

Mumpo’nun bağırışı aralarındaki konuşmayı böldü. Bowman arkasına döndüğü sırada ileriden bir gürültü duyuldu; yamacın neredeyse yarısı tozu dumana katarak aşağı, dere yatağına yuvarlanıyordu.

“Durun!” diye bağırdı Hanno. “Silahlarınıza!”

Bowman’la Kestrel arabaya koştu. Arkalarından ikinci bir gümbürtü koptu: ikinci heyelanla geri çekilmeleri de imkânsız hale gelmişti. Kapana kısılmışlardı.

“Mumpo! Tanner! Aşağı inin!”

Gözcüler yuvarlanarak yamaçlardan aşağı inip çılgınca bir telaşla kendilerini savunmak için kılıç, yaba ve odunlara sarılan diğerlerine katıldılar.

“Kaç kişiler?”

“Bir düzine. Belki daha fazla.”

Birkaç dakika sonra kendileri de kaç kişi olduklarını gördüler. Batı tarafında uzun, ince, yüzü maskeli bir adam belirdi; ardından bir başkası ve sonra üç kişi daha ona katıldı. Beyaz kış göğüne karşı, sessiz durdular. Üzerlerinde, ne bulurlarsa toplayan mülteciler gibi kat kat, çeşit çeşit giysiler vardı. Bol giysiler bellerinden, dirsek ve dizlerinden kumaş parçalarıyla bağlanmıştı. Omuzları, boyunları, yüzleri ve başlarının etrafı yalnızca gözleri açıkta kalacak şekilde maske gibi uzun atkılarla sarılıydı.

“Haydut olduklarına şüphe yok,” dedi Hanno.

Etraflarını saran tepelerin üzerinde sayıları gittikçe artıyordu. Bowman batıda on üç, doğuda sekiz kişi saymıştı. Silahsız görünüyorlardı.

“Kılıçları yok,” dedi babasına fısıltıyla. “Onlarla başa çıkabiliriz sanıyorum.”

Daha sözlerini tamamlayamadan maskeli adamlardan biri kemerinden bir kayış çıkarttı ve eğilip yerden bir taş aldı.

“Sapanı var!” diye bağırdı Rollo Shim.

Haydut kayışı başının üzerinde hızla çevirdi. Sapan havada ıslık çaldı. Tek eliyle taşı savurarak fırlattı. Vadiye doğru fırlayan taş Creoth’un ineklerinden birinin başına öyle bir şiddetle vurdu ki, hayvan ses çıkaramadan düşüp can verdi. Dehşete düştüler. Creoth bir çığlık atarak cansız hayvanın yanına koştu.

“Nurtopu! Nurtopum benim!”

Tepe boyunca ellerinde sapanlarıyla sıralanmış haydutlar görülüyordu. Hareket etmiyor, konuşmuyorlardı. Hazırda bekleyişleri gereken her şeyi söyler gibiydi.

Hanno hızlı bir hesap yaptı. Haydutlar her iki tarafta yüksekte duruyorlardı. Atlarla inekler dik yamaçları tırmanamazdı. Savaşmak ya da teslim olmak durumundaydılar. Savaşırlarsa haydutlara zarar verme olasılıkları vardı ama aralarından çok sayıda kişi ineğin düştüğü gibi düşecekti.

“Silahlarınızı indirin,” dedi.

Sapanını müthiş bir beceriyle kullanan, liderleri olduğunu sandığı adama seslendi.

“Bizler Manth’ız! Size zarar vermek gibi bir niyetimiz yok! Bizden ne istiyorsunuz?”

Haydutlar sessizce bakmayı sürdürdüler.

“Atlarımızı ve ineklerimizi mi istiyorsunuz? Başka bir şeyimiz yok.”

Haydutların lideri adamlarından ikisine işaret etti. Derhal küçük heyelanlar oluşturarak yamaçtan aşağı kayıp vadiye indiler. Diğerleri, arkadaşlarına bir zarar gelirse saldırıya hazır beklediklerini göstermek için sapanlarını gerdiler.

“Kıpırdamayın!” dedi Hanno korku içinde bekleyen insanlara. “Ne istediklerini anlayana kadar yerinizden kımıldamayın.”

Maskeli iki haydut aralarında dolaşarak onları süzdü. İçlerinden biri Kestrel’i, sonra da Sarel Amos’u işaret etti. Arkadaşı ikisini de kollarından çekip bileklerinden bağladı.

Mumpo öfkeyle homurdandı.

“Kıpırdama Mumpo!” diye tısladı Hanno.

Ne olursa olsun savaşmak zorunda olduklarını anlamıştı, ama en iyi fırsatı yakalamak istiyordu. Kaçının arabanın altına sığınabileceğini hesaplamak için etrafına baktı. Kafasının küçücük bir hareketi bile haydutların keskin gözlü liderinin, niyetini anlamasına yetmişti. Sapanı vınladı. Bowman sapandan fırlayan taşı görerek babasına doğru atıldı. Onu korumak için zihniyle taşa uzanıp taşın yana düşmesini sağladı. Taşın gücü onu sarsmıştı. Birinin yönünü değiştirecek gücü vardı ama haydutların hepsi aynı anda saldırırsa bir şey yapamayacağını biliyordu.

Iskaladığına şaşıran liderleri sapanını yeniden germeye hazırlandı.

“Bo,” dedi Hanno. “Şansımız var mı?”

“Hayır. Hepimizi öldürürler.”

Konuştukları sırada vadideki haydutlardan biri Ashar Warmish’i bağlıyordu. Babası Harman Warmish bıçağını çekti.

“Harman! Yapma!”

Bir vınlama ve çatırtı duyuldu; kafatası parçalanan Harman yere yığıldı. Bowman soluğunu tuttu. Çok hızlı olmuş, sapanın sesini çok geç duymuştu.

Haydutların lideri sert bir sesle vadiye doğru seslenerek ilk defa konuştu.

“Aranızdaki tüm erkekleri öldürmemiz mi gerekecek? Daha önce yapmadığımız bir şey değil!”

Başından kanlar fışkıran Harman Warmish cansız yerde yatıyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlayan karısı yerinden kıpırdamamıştı. Genç Ashar Warmish’i tutan haydut artık karşı koymayan, eli ayağı boşalmış kızı Kestrel’le Sarel’in yanına çekti. Ardından Seer Such, Red Mimilith ve Sisi’yi: çocukluktan çıkmış ama henüz anne olmayan tüm kızları topladılar; on iki yaşında olmasına rağmen Ashar’ı da almışlardı.

Kestrel kendisini bağlayıp kenara çekmelerine izin vermişti; Ashar’ın babası öldürülmeden önce bile içinde bulundukları tehlikenin farkına varmıştı. Bowman onunla konuşuyordu.

Karşı koyma. Henüz değil.

Sisi de başka şansı olmadığının farkındaydı. Sıra ona geldiğinde haydutun elini tiksintiyle iterek kendiliğinden yürüyüp korkudan titreyen gruba katıldı. Lunki de onunla gitmeye çalışmıştı ama maskeli haydut onu geri itti.

Altı kızı birbirine bağladıktan sonra haydutlar tepeye tırmanmalarını işaret etti. Anne babalar homurdanmaya başlamıştı; Hanno onlara seslenmek zorunda kaldı.

“Kımıldamayın! Şu anda bize düşen görev hayatta kalmak!”

Acıklı bir görüntüydü, elleri bağlı kızlar çekiştirilip sürüklenerek, düşe kalka, taş yığınları arasında ayaklarını koyacak yer arayarak tırmanıyorlardı. Sonunda yukarı vardılar. Doğu tarafındaki haydutlar koşarak uzaklaşmaya başlamışlardı bile.

“Bizi izlemeye kalkışmayın!” diye bağırdı liderleri. “Labirente giriyoruz. Bizi asla bulamazsınız, labirentten de çıkamazsınız. Size zarar vermek istemiyoruz. Bu uyarımızı dinleyip yolunuza devam edin.”

Bir işaretiyle kızlar oradan uzaklaştırıldı. Mumpo homurdanarak bakışlarıyla izledi. Öfkesini kontrol etmeye çalışmaktan bütün vücudu titriyordu.

“Ama ben size zarar vermek istiyorum!” dedi.

“Yapma Mumpo!” dedi Hanno. “Öldükten sonra bir işimize yaramazsın.”

Bowman içinden Kestrel’e seslendi.

Seni bulacağım. Şimdilik bir şey yapamıyoruz. Ama seni bulacağım.

Tepedeki haydutlar birer birer uzaklaştılar. Geride yalnızca sıska liderleri kalmıştı. O da hızla dönüp kayboldu.

Mumpo, Bowman, Tanner Amos ve Shim kardeşler hemen batıdaki yamaca tırmandılar. Tırmanmak, bu işi kolaylıkla beceren haydutları izlerken göründüğünden çok daha zordu. Tırmanırken ayaklarının altındaki zemin kayıyor, arkadakilerin yuvarlanarak düşmesine neden oluyordu. Mumpo iki kez düştükten sonra var gücüyle koşarak bir seferde tepeye tırmandı. Sürünerek arkasından gelenler ona seslendiler.

“Onları görüyor musun?”

“Hayır,” dedi Mumpo, haydutların durduğu yerde durup batıya doğru bakarak.

Diğerleri de birer birer ona katıldı ve neden sessiz kaldığını anladılar. Karşılarında, derin yarıklardan oluşan, bulundukları yerden göz alabildiğince uzanan bir labirent duruyordu. Yarıkların sivri tepeleri aralarda buluşuyor, iç içe geçerek kilometrelerce uzanan çılgın bir ağ oluşturuyordu. Yarıkların derinlikleri farklı farklıydı. Bazıları bir adam boyunda, bazıları dipsiz görünüyordu. Tepeden hepsi birbirine benziyordu: ayırt edici bir işaret, bir yaşam belirtisi olmaksızın gölgeler içinde uzanan yarıklar... Haydutlar ve tutsakları geride bir ayak izi bile bırakmaksızın labirentin içinde kaybolmuşlardı.

Bowman gözlerini kapatıp batıya döndü. Kestrel’in izini başka yollarla bulmaya çalışıyordu.

“Çok uzaklaşmamışlar,” dedi. “Çok hızlı ilerliyorlar ama onları bulabilirim.”

4

Fırtınada Yürüyüş

Kestrel labirentin yarıklarında, haydutların peşinden sürükleniyor, bileklerindeki ipler durmadan çekiştiriliyordu. Yaptıkları şeyden dolayı onlardan nefret ediyordu ama bağlanmış bir buzağı gibi sürüklenmekten de nefret ettiğinden koşar adım hızlarına yetişmek için elinden geleni yapıyordu. Arkasında Sisi'yi çekiştiren ipin gerilişini, Sisi'nin de arkasında ipe dizilmiş boncuklara benzeyen diğer kızları hissediyordu. Biri tökezlerse hepsi bir adım geri düşüyor; sonra tekrar öne doğru çekilerek tam hız yola devam ediyorlardı. Kızların ardından ayak sesleri dışında sesleri çıkmayan maskeli haydutlar geliyordu.

Taş duvarlar çatallanınca, sağa; tekrar çatallanınca sola döndüler; arka arkaya pek çok dönüşün sonunda hangi yoldan gittikleri tamamen anlaşılmaz olmuştu. İlerledikçe yarıklar derinleşiyor, taş duvarlar yükseliyordu: gökyüzü korkutucu derecede uzaklaşmıştı; derinlere inmiş olmalarına rağmen yürüdükleri yoldan daha da derin, dipsiz bir karanlığa doğru uzanan yarıkların yanından geçiyorlardı.

Bir saat kadar sonra birkaç yarığın kesiştiği bir alana vardılar, haydutların lideri burada kısa bir mola verdi. Kızların iplerini çözdüler ve sessizce arkada durarak dikkati çekmemeye çalışan biri dışında haydutlar yüzlerindeki maskeleri çıkardılar. Kestrel, Sisi ve diğer kızlar iplerin acıttığı bileklerini ovalayarak korku içinde başlarına gelecekleri beklediler.

Haydutların lideri de maskesini çıkardı. Beklediklerinden daha yaşlı bir adamdı; ellinin üzerinde görünüyordu; saçları kırlaşmıştı ve yüzünde derin çizgiler vardı.

"Adım Barra," dedi. "Ben klanın babasıyım. Sizler artık benim kızlarımsınız."

"Bizim kendi babalarımız var," dedi Kestrel.

"Hani nerede?" dedi Barra, sert bakışlarını gözlerine dikerek. Kestrel gözlerini kırpmadan ona baksa da başka bir şey söylemedi.

“Kaçabileceğinizi sanıyorsunuz,” dedi haydutların lideri, sırayla her birine bakarak. “Eğer kaçarsanız labirentin içinde kaybolursunuz. Gücünüz tükenene kadar kayalık geçitlerin arasında dolaşır, sonra dinlenmek için uzanırsınız.”

İç ceplerinden birini yoklayarak, bir parça kurutulmuş et çıkardı. Gökyüzüne baktı ve eti birkaç adım öteye yere fırlattı.

“Hareket edemeyecek kadar zayıf düşersiniz. Kimse sizi bulamaz.”

Birden kanat sesleri duyuldu ve gökyüzünde beliren kocaman bir kuş et parçasına doğru bir dalış yaptı ve eti alıp götürdü.

“Yırtıcı kuşlar sizi bulur. Açlıktan ölmek üzere olan hayvanları canlı canlı yerler.”

Genç yüzlerdeki dehşeti görerek başını salladı, tatmin olmuştu.

“Bizimle kaldığınız sürece size yiyecek verilecek ve korunacaksınız.”

“Bizden ne istiyorsunuz?” diye sordu Sisi.

“Biz savaşçı bir klanız,” diye yanıtladı. “Güçlü olduğumuz için genç erkekler bize katılır. Genç erkeklerin kadınlara ihtiyacı var.”

Liderleri etrafındaki haydutları gösterdi. Kestrel onlara bakarak gerçekten de genç olduklarını hatta bazılarının kendisinden bile küçük olduğunu gördü.

“Genç erkeklerinizden bu kadar nefret mi ediliyor ki kadınlarını zorla seçiyorlar?” dedi.

Barra’nın sert bakışları bir kez daha Kestrel’in gözlerine kenetlendi.

“Evet, onlardan nefret ediliyor ve korkuluyor. Aynen olması gerektiği gibi.”

Bu kırışık ve yaşlı yüzdeki şiddet Kestrel’i ürküttü. Adam daha kontrollü bir sesle sözlerine devam etti.

“Her yerde savaş var. Şehirler yanıyor, insanlar açlıktan ölüyor. Leş yiyiciler kentlerin etrafında dolanıp ne bulurlarsa topluyorlar. Güçlüler güçsüzleri avlıyor. Karanlık ve vahşi bir devirde yaşıyoruz. Yeraltında sıçanlar gibi yarıkların içinde yaşamayı biz istiyor muyuz sanıyorsunuz? Sapanlarla kur yapıp, gelinlerimizi almak için öldürmekten hoşlandığımızı mı sanıyorsunuz? Bugünün şartları bu! Klanımızın ayakta kalmasının nedeni kimseye acımamamız. Klanınız sizi kaybetti çünkü onlar bizden daha güçsüzdü. Artık Barra klanına aitsiniz.”

“Peki ya karşı çıkarsak?”

“Gidin! Hemen şimdi gidin! Korumamızdan çıktığınız anda ölürsünüz.”

Bir sessizlik oldu. Kestrel Sisi'ye, Sarel Amos'a, Red Mimilith'e, Seer Such ve küçük Ashar Warmish'e baktı. Kimse konuşmuyor, kimse kıpırdamıyordu. Haydutların lideri durumdan hoşnuttu.

"Öyleyse birbirimizi anlıyoruz," dedi. "Köye vardığımızda hepinize birer eş verilecek. Ona iyi davranırsanız o da size iyi davranacaktır."

Adamlarına işaret etti ve öndekiler yeniden sonu gelmeyen yolda ilerlemeye koyuldular. Kestrel ve diğer kızlar onları izledi. Haydutların lideriyle diğer adamlar arkadan geliyordu.

Atmosfer değişmişti. Kestrel yürürken adamların onları süzdüğünü ve haklarında konuştuklarını fark etti. Zaman zaman göz göze gelip gülümsemeye çalıştıkları bile oluyordu. Kızlar önlerine ya da yere bakıyor, bakışlarını kaçırıyorlardı. Haydutların konuşmalarının bir kısmı kulaklarına çalınıyor, şimdiden karşılaştırıldıklarını ve paylaşılamadıklarını anlıyorlardı. Kısa süre sonra haydutlardan ikisi birbirlerini itip kakmaya başladılar; anlaşılan ikisinin de istediği kızı kimin alacağı konusunda hesaplaşmaya çalışıyorlardı.

"Kesin şunu!" diye bağırdı Barra.

İtişme derhal kesildi.

"Gelinler klanımızın geleneklerine göre seçilecek."

Yolculuğun geri kalanı, taşlı yoldaki ayak sesleri haricinde sessiz devam etti. O kadar çok dönemeç ve yol ayrımından geçmişlerdi ki Kestrel, Bowman'ın, izlerini bulabileceğinden şüphe etmeye başlamıştı. Derin yarıkların içinde olmaları da onu hissetmesini güçleştirecekti. Kestrel kardeşinin onları bulana kadar aramaya devam edeceğinden emindi ama bu arayışın günler sürebileceğini anlamaya başlamıştı. O ve diğerlerinin, o zamana kadar bir şekilde kendi başlarının çaresine bakmaları gerekiyordu.

Haydutlar ve tutsakları kıvrımlı daracık bir yoldan tek sıra halinde ilerliyorlardı. Bir tarafta, kayalar, bir çizgi halinde görünen gökyüzüne doğru üç yüz metre kadar yükseliyor; diğer tarafta ise dik bir uçurum karanlıkta gözden kayboluyordu. Uçurumdan korkan kızlar kayalara iyice yanaşınca ıslak olduklarını fark ettiler. İp gibi incecik sular kayalarda yollar açarak uçurumdan aşağı akıyordu. Kısa süre sonra üçlü bir yol ayrımına geldiler. Soldaki yola saptılar. Yol burada yine iki duvar arasından ilerliyordu. Duvarlar yükseldikçe daralıyor; gün ışığı yukarıda incecik bir çizgiden içeri sızıyordu. Az sonra bu çizgi de kapandı ve arkalarından gelen ve gittikçe azalan loş ışık dışında karanlıkta yürümeye başladılar.

Göremedikleri için arada sırada yanlara sürtünüyor, gevşek taşların kopup düşmesine neden oluyorlardı. Yol, aşınan duvarlardan kopan ve ayaklarının altında çatırdayan parçalarla kaplıydı. Yukarıdaki açıklık kapandığında duvarlar da gittikçe daralarak yol, haydutlarla tutsakların ancak tek sıra halinde yürüyebileceği kadar inceldi.

"Yolun ortasından yürüyün," dedi haydutların lideri, sesi yankılanarak.

Kestrel yürürken duvarlara dokunarak çatlak, parçalanmış yüzeyi hissediyordu. Az sonra eli bir kalasa rastladı, sonra bir tane daha. Daha dikkatli dokunmaya başladığında, tünelin ilk önce birkaç adımda bir, daha sonra gittikçe daha sık sıralanmış kalaslarla desteklendiğini anladı. İki yana meyilli bir şekilde yerleştirilmiş kalaslar, üst kısımda birleşerek bir üçgen oluşturuyorlardı. Kalasların aralarından geçerken küçük taşlar ve toz yağıyordu.

Ashar Warmish tünelden ve karanlıktan korktuğu için ağlamaya başladı. Arkasından yürüyen Sarel Amos elini tutup sıktı.

"Az kaldı," dedi Barra sert bir sesle.

Tünel o kadar daralmıştı ki desteklerin arasından geçmek için eğilmek zorunda kalıyorlardı. Yol boyunca dizili kalaslar, ancak bir adamın çömelerek geçmesine izin verecek büyüklükte bir boşluk bırakıyordu.

Haydutların lideri karanlıkta bağırdı:

"Gözcüler ho!"

Kısık sesle bir yanıt geldi.

"Aya!"

"Barra ho!"

Durdular. Ağır bir kapı gıcırtıyla açıldı ve ortalık birdenbire aydınlandı.

Suyun gümbürtüsü. Odun ateşinin kokusu. Göz kamaştıran gökyüzü. Haydutlar ve tutsakları birer birer alçak kapıdan içeri girip gözcünün yanından geçtiler. Kestrel sarp bir kayanın geniş yüzeyinde olduklarını fark etti. Dev bir yarığın yan duvarları olan tırmanılamaz kayalıklar yüzlerce metre yukarıya yükseliyordu. Aşağıda ise, bu geniş yarığı oluşturan nehir, kayalardaki bir çatlaktan gürültüyle fışkırarak çalkantılı bir göl oluşturuyordu. Su, yarığın en uç noktasındaki bir dizi dar yarıktan aşağı çağıldayarak akıyordu. Kestrel'in gözleri bir kaçış yolu aradı ama bu doğal kalenin başka bir çıkışı yoktu. Tek yol geldikleri kalaslarla desteklenen tüneldi.

Nehrin suları, yarığı duvardan duvara tamamen dolduruyordu. Haydutlar suyun üzerinde kaya duvarlardan biri boyunca uzanan bir

platform inşa etmişlerdi. Elli adım genişliğindeki platform, saman çatılı kulübelerden yapılma bir yerleşim yerini barındıracak kadar büyüktü. Buradan gölün en geniş kısmının üzerinden geçen üç büyük iskele uzanıyordu. İskelelerin ucunda ateş yanıyor, tencereler kaynıyordu. İnsanlar kulübelerle ateş arasında gidip geliyordu; çoğu erkekti ama arada kadınlar ve çocuklar da vardı.

Kestrel kayanın kenarından umutsuzlukla aşağıdaki manzaraya baktı. Haydutlar düşündüğünden çok daha kalabalık, köyleri sandığından daha korunaklıydı.

Haydutların lideri halkını göstererek;

“Barra klanının yurdu,” dedi. “Sizin yurdunuz.”

Kayalara oyulmuş dik merdivenlerden aşağıdaki ahşap platforma inmeye başladı. Kendi yaşlarında uzun boylu, kır saçlarını arkasında toplamış bir kadın tarafından karşılandı. Kadın tutsak alınan kızları gözleriyle dikkatli bir biçimde tarttı.

“Çok güzel,” dedi Barra’ya. “Nereliler?”

“Yolcular,” dedi Barra. “İmparatorluk’tan herhalde.”

“Eh, öyleyse her yerden gelmiş olabilirler.”

Kızlara kendisini izlemelerini işaret etti.

“Benimle gelin.”

Onları iskelelerden birine götürdü ve ateşin yanına oturup ısınmalarını söyledi.

“Nehre düşmemeye dikkat edin. Buz gibidir. Sizi çıkartana kadar ölürsünüz.”

Korku içinde titreyerek otururlarken kendilerini kaçıran genç haydutlar ana platformdan onları izliyorlardı. Kır saçlı kadın en büyük kulübeye girip emirler verdi. Az sonra iki genç kadın sırtlarında asılı bebekleriyle su ve kurutulmuş et getirdiler.

Ashar Warmish yeniden ağlamaya başladı. Hem korkusundan hem babasını kaybettiği için ağlıyordu.

Hıçkırıklarının arasında, “Ölmek istiyorum,” diyordu. “Ölmek istiyorum.”

“Her şey yoluna girecek,” dedi Kestrel ona sarılarak. “Sadece biraz cesur olmamız gerekiyor.”

“Ölme işi onlara kalsın,” dedi Sisi vahşice. “Yanıma yaklaşanı öldürürüm.”

Kestrel fısıltıyla, “Şimdilik hiçbir şey yapmayacağız,” dedi. “Mümkün olduğunca çok yiyip için. Böylece labirente girdiğimizde daha uzun süre hayatta kalabiliriz.”

“Labirente dönmek mi?” Kestrel korku dolu bakışları gördü. “Yapamayız!”

“Tek yol bu. Bana güvenin. Diğerlerini nasıl bulabileceğimizi biliyorum.”

Bowman yakınlarda olduğu ve bizi labirentten çıkartacak bir yol bulduğu sürece diye düşündü. Ama onlara bundan söz etmedi.

“Bizi izledikleri sürece buradan ayrılamayız. Karanlık olmasını beklemeliyiz.”

“Karanlıkta labirente mi gireceğiz?!”

“Tek yol bu.”

Kır saçlı kadının onlara doğru geldiğini gördü.

“Vazgeçtiğimizi sanmalılar,” dedi fısıltıyla. “Söyledikleri her şeyi yapın.”

Bunu özellikle Sisi için söylemişti. Diğerleri karşı koyamayacak kadar şaşkınlık ve korku içindeydiler; ama Sisi öfkeliydi ve öfkesi düşüncesizce hareket etmesine neden olabilirdi.

“Yemek yediniz mi? Biraz dinlendiniz mi?”

Kızlar sessizce başlarını salladılar. Kır saçlı kadın yanlarına oturdu.

“Benim adım Madriel. Klanın anasıyım.” Ashar’ın yanaklarındaki yaşları gördü. “Ağlama. Artık tutsak değilsiniz. Gelinlerimizsiniz. Sizlere saygılı ve onurlu bir biçimde davranılacak. Klanımızın bilge ve güçlü bir babası var. Size zarar vermeye kalkanı cezalandıracaktır.”

Kestrel hepsi adına konuştu.

“İstesek de istemesek de gelin olmak zorunda mıyız?”

“İsteyeceksiniz,” dedi Madriel. “Klana bu şekilde hizmet edeceksiniz. Bundan sonra klan sizin eviniz ve aileniz olacak. Yaşadığınız sürece sizi besleyecek, güvenliğinizi sağlayacak, yaşlılığınızda size saygı gösterecek, öldüğünüzde arkanızdan yas tutacak. Karşılığında avcılar ve savaşçılar için ateşleri canlı tutacaksınız. Klana, büyüdüklerinde uzun boylu, güçlü avcı ve savaşçılar olacak erkek bebekler vereceksiniz. Geleneklerimiz böyle emrediyor.”

Sisi öfkeyle başını salladı.

“Geleneklerimizden hoşlanmadın mı?” diye sordu Madriel kibarca.

“Kadınların erkeklere hayat vermekten başka yapacak bir işi yok mu?” dedi Sisi.

“Yok,” dedi Madriel. “Tıpkı erkeklerin kadınlara hayat vermekten başka bir işi olmadığı gibi.”

Onları izleyen genç erkekler dağılıp ana kulübelerden birine girmişlerdi. Madriel gölün öbür tarafındaki duvar boyunca uzanan ikinci bir platforma işaret etti. Burası asıl yerleşimin bulunduğu ana platformdan daha dardı ve karşıya nehrin en dar kesiminden geçen uzun, parmaklıklı bir köprüyle ulaşılıyordu. Bu ikinci, uzak platform boyunca, iki kişinin ancak sığabileceği büyüklükte, saman damlı küçük kulübeler inşa edilmişti.

“Bunlar düğün kulübeleriniz. Bu gece yeni kocalarınızla birlikte oraya gidecek ve beş gün beş gece kalacaksınız.”

Kızlar küçük kulübelere bakınca kaderleri birden gözlerine gerçek ve yakın göründü. Red Mimilith genç erkeklere baktı.

“Kocalarımızı seçebilecek miyiz?”

“Kocalarınızı seçmek mi! Tabii ki hayır!” Madriel çok şaşırmıştı. “Onlar sizi seçecek.”

O sırada genç erkekler tek sıra halinde kulübeden çıkıp büyük platformun ucunda toplandılar. Savaşa hazırlanır gibi kollarını ve bacaklarını esneterek ısınma hareketleri yapmaya başladılar. Kestrel yüzünü saklayan adamı aralarında görünce bir an için neden maskeli kalmayı tercih ettiğini merak etti.

“En güçlü olan ilk seçimi yapacak,” dedi Madriel. “Aranızdan en sağlıklı ve doğurgan olanı seçecek. Böylece klana güçlü ve sağlıklı bebekler verecek. Ondan sonra ikinci en güçlü olan seçecek. Altı genç erkeğimiz de bu şekilde gelinlerini seçecekler. Klanımızın geleneği böyle.”

“Saçmalık bu!” diye bağırdı Sisi. “Kimin en doğurgan olduğunu kim nasıl bilebilir?”

“Arzularının gücüyle. Genç kadınların en çekici oldukları zaman doğurganlık dönemleridir. Bana bakın. Taç yaprakları buruşup dökülmeye başlayan bir çiçek gibiyim. Çocuk doğurma yaşım geçti. Hiçbir erkek beni arzulamıyor. Ama sizler –Sisi’ye dönerek– sizler henüz açılmamış birer goncasınız.”

“Ben değilim,” dedi Sisi kızarıp yaralı yanaklarına dokunarak.

Madriel güldü.

“Onların, genç bir erkeğin gözünde seni daha az arzulanır kılacağını mı sanıyorsun? Çocuğum, vücudunun her yanı gençliğin tatlı kokusuyla dolu.

İlk seçilen sen olacaksın."

"Bizi kimin seçtiğinin bir önemi yok," dedi Kestrel. "Hiçbirini tanımıyoruz."

"Fırtınada yürüyüşlerini gördüğünüzde onları tanıyacaksınız," dedi klan anası. "Bir kadın bir erkek hakkında bilmesi gereken her şeyi fırtınada yürüyüşünden öğrenir."

Daha fazla soru sormalarına fırsat kalmadan boynunda bebek asılı, elinde renkli kumaş parçalarıyla dolu sepet taşıyan bir kadın yanlarına geldi.

"Gelinlik renkleri anne," dedi sepeti uzatarak.

Madriel sepeti alıp sarı lacivert bir kurdeleyi seçti. Birkaç santim uzunluğunda, eski bir kumaştan kopartılmış gibi ucu yırtılmıştı. Gevşek bir düğüm atıp Sisi'ye verdi.

"Erkeklerin görebileceği bir yerde tutun. Zamanı geldiğinde ne yapacağınızı söyleyeceğim."

Kumaş parçalarını birer birer sepetten çıkartıp kızlara dağıttı. Bazıları çizgili, bazıları kareli, bazıları da düzdü. Kestrel'e en düz kumaşı vermişti; neredeyse beyaz denebilecek kadar açık gri bir kumaş parçasıydı. Kendisine bu kadar renksiz bir kumaş parçası verildiği için sevinmişti; klan anasının bunu bilerek seçtiğinden emindi.

"Fırtınada yürümek nasıl bir şey?"

"Göreceksiniz."

Kulübelerin arasında bir hareketlenme oldu ve yaşça büyük bir grup erkek dışarı çıktı. Ellerinde, sopalar, ucuna ağırlık bağlanmış ipler ve kamçılar vardı.

"Babalar hazır," dedi Madriel. "Gelin!"

Ayağa kalktı, kızlar onu izlediler. Kulübelerle su arasındaki geniş iskelede onları kâh diz çökmüş kâh oturur vaziyette sıraya dizdi. Gelinlik renklerini kucaklarında açık ve görülecek bir şekilde nasıl tutacaklarını gösterdi. "Babalar" dediği, yaşça daha büyük olmalarına rağmen bazıları hiç de yaşlı görünmeyen erkekler ellerinde silahlarla önlerinde iki uzun sıra oluşturdular. Sessizce, gözlerini yerden kaldırmadan, ciddi yüzlerle sıradaki yerlerini aldılar; bacaklarını açıp karşı karşıya geçerek, platform boyunca iki adım genişliğinde, suya paralel, upuzun etten bir koridor oluşturdular.

Onlar sıralanırken genç erkekler son hazırlıklarını tamamlıyordu. Her biri sağ koluna gelinlerinkiyle aynı renklerde birer kumaş parçası bağladı. Kol bantlarını taktıktan sonra boyunlarını ve yüzlerini bezlerle sararak

yalnızca burunlarının altında nefes almak için incecik bir boşluk bıraktılar. Gözleri de bağlanmıştı.

Kestrel, kucağındaki beyaz kumaş bandın aynısından takmış genç adama baktı. Kumaşlarla sarmadan önce yüzünü görmüştü: küçük kalkık bir burnu, geniş bir yüzü vardı.

Lütfen o olmasın, diye düşündü. Onunla evlenemem.

Bu düşünceyi hemen kafasından kovdu. Barra klanından ya da başka bir yerden hiç kimseyle evlenmeye niyeti yoktu.

“Evlenmeyeceğim! Beni zorlayamazlar!”

Yüksek sesle konuşan Sisi’ydi. O da kendi rengini taşıyan genci görmüş ve öfkeden küplere binmişti.

“Sabırlı olun!” dedi Manth kızlarının gerildiğini gören Madriel. “Henüz bir seçim yapılmış değil. Az sonra gelinlik renklerinizi size söyleyeceğim yere koyacaksınız. Daha sonra, genç erkekler seçimlerini yaptıklarında size bir renk verilecek.”

Gözleri bağlı genç erkekler ikili sıranın bir ucuna dizildiler. Kestrel gözleriyle labirentteki yolculukları sırasında ilgisini çeken maskeli adamı aradı ama artık hepsinin yüzleri kapalı olduğundan onu seçemedi.

Barra toplantı kulübesinden çıkıp sıraların arasında dolaştı. En sona geldiğinde durup kollarını başının üzerine kaldırarak iki kez el çırptı. Babalar hazır ola geçip kamçılarını ve sopalarını havaya kaldırdılar. Gözleri bağlı genç erkeklerden ilki başlangıç noktasına götürüldü. Olacakları anlayan kızlar dehşete düşmüş, kendi korkularını unutmuşlardı.

Haydutların lideri tekrar ellerini çırptı: bu sefer bir kez çırpmıştı. Gözleri bağlı ilk genç adam çizmeleriyle tahtaları takırdatarak yürümeye başladı. Sopalar hızla sırtına iniyor; kayışlar kollarını kamçılıyor; kırbaçlar bacaklarını kesiyordu. Sendeleyerek, inecek darbeleri görmeksizin, her seste geri çekilerek, bağırmamak ya da kaçmamak için büyük bir çaba harcayarak ilerliyordu. Darbeler her iki yandan başına, göğsüne, kalçalarına acımasızca, hiç durmadan iniyordu. Bu ilk genç adam siyah ve turuncu renkler taşıyordu. Aynı renkleri elinde tutan ince ruhlu Sarel Amos çektiği acı karşısında bağırmadan edemedi. Adını sanını bilmiyordu ama aynı renkleri taşıyor olmaları endişelenmesine yetmişti.

Adam uzun sıra boyunca sendeleyerek ilerliyor, darbeler aralıksız inmeye devam ediyordu. İnleyip sızlanmaya başlamıştı. Çok yavaşladığı için hiçbir darbeden kaçamıyor; her darbeyle biraz daha ezilip yavaşlıyordu. Öküz derisinden kalın bir kırbaç baldırlarını kesince dizlerinin üzerine

düştü ve bir daha kalkamadı. Yaşlı erkekler vurmayı bıraktılar. Madriel Sarel'e işaret etti.

"Gelinlik rengini düştüğü yere bırak."

Sarel titreyerek denileni yaptı. Yaşlı kadınlar yediği dayaktan baygın yatan genç adamı kaldırıp götürdüler. Turuncu ve siyah renkli kumaş parçası genç adamın fırtınada yürüyüş denen sınavda ne kadar dayandığını göstermek için yerde duruyordu.

Gözlerinin bağını açarlarken "Nasıldım?" diye sordu acıdan inleyen bir sesle.

"İyiydin," dediler. "Yarı yol çizgisini aştın."

Sıra ikinci genç adamındı. Klanın babası ellerini çırptı. Korkunç dayak yeniden başladı ve genç erkekler birer birer bu korkunç sınavdan geçtiler.

Bazıları şanssız bir darbe sonucu başlangıçtan birkaç adım sonra düşüyor; hemen ayağa kalkmalarına rağmen renkler, düştükleri yere konuyor, şanslarını yitiriyorlardı. Diğerleri büyük bir mücadeleyle, acıyla bağırarak dayanma sınırları zorlanana kadar ilerliyor ve ilk fırsatta tökezleyerek cezayı sonlandırıyorlardı. Beyaz bantlı olan bunlardan biri değildi. Yürümeye başladığı anda Kestrel onun kazananlar arasında yer alacağını anlamıştı. Kendinden emin, sağlam adımlarla yürüyor, sopalar indikçe omuzlarını eğip yaralı bir öküz gibi inatla devam ediyordu. Bileklerine inen kamçılar onu tökezletmiyor, uçlarına ağırlık bağlı kayışlar kafatasını kıramıyordu. Ayaklarını vura vura, derin soluklar alıp hızını koruyarak yarı yol çizgisini geçti. Kestrel kucağında aynı rengi taşımaktan başka bir nedeni olmaksızın onun kazanmasını istediğini fark etti; sonra kendisinden utanıp, düşüp gebersin, bana ne, diye düşündü.

Klan anası haklıydı. Genç adamların fırtınada yürüyüşlerini izlemek Kestrel'in onları tanımasını sağlamıştı. Hepsi aynı sınavdan geçiyordu ama hepsinin katlanma biçimi farklıydı. Kolunda beyaz bant taşıyan kararlı ve cesurdu ama akıllı değildi. Darbelerden nasıl kaçacağı ya da acısını nasıl azaltacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Güvenilir, çalışkan ama asla ders almayan bir adamdı. Sırf kararlılıkla yolun üçte ikisine geldi ama yediği yüzlerce darbenin ağırlığına dayanamayarak dizlerinin üstüne çöktü.

Kestrel ayağa kalktı, gelinlik rengini düştüğü yere bırakıp yerine döndü. Geri dönerken Sisi'yle göz göze geldi. Sisi'nin endişesi yüzünden okunuyordu, ama Kestrel onun kendisi için mi genç adam için mi endişelendiğini anlayamadı.

Sonraki genç adam yürümeye başlamıştı bile. Her birinin ne kadar ilerlediğini gösteren renkler yerde duruyordu. Sınavı bitirenler arkadaşlarının ne kadar başarılı olacağını izlemek ve gelin adaylarına bakmak için yerlerine dönüyorlardı. Bu yeni gaziler, yaralı ve ağrılar içinde olmalarına rağmen gururla dimdik duruyorlardı. Fırtınada yürümüş, klanın babaları olma hakkını kazanmışlardı.

Sonunda geriye tek renk, en genç Manth kızı Ashar Warmish'in kucağında duran mavi düğümlü kumaş parçası kalmıştı. Kolunda mavi bant taşıyan genç adam sıranın sonunda duruyordu. Sonuncu olduğu için atmosfer biraz daha rahatlamıştı. Arkadaşları aralarında konuşmaya, yaralarını karşılaştırmaya başlamış; renkleri sıranın en önünde olan liderler çoktan gelinlerini seçmeye koyulmuşlardı. Ama önce gözleri bağlı son genç de yürüyüşünü tamamlamalıydı.

Kestrel daha ilk adımlarını atar atmaz farkı gördü. Kendinden öncekilerden daha güçlü ya da daha çevik değildi. Sadece umursamıyordu. Sarılı başını dimdik tutarak sırtına inen ağır darbelerle sendeliyor, tekrar dengesini bulup sanki hiçbir şey hissetmiyormuş gibi yürümeye devam ediyordu. İzleyenler kısa süre sonra sıra dışı bir şeyler olduğunu fark ederek bakışlarını gelinlerden ona çevirdiler. Yarı yolu geçmiş olmasına rağmen hiç sesi çıkmamıştı. Görmeyen gözlerini sanki davet eder gibi darbelerden yana çeviriyordu. Kestrel, nasıl böyle umursamaz olabilir? Ölmek mi istiyor? diye düşündü. Dalgalara atılır gibi yürüyor, daima en yüksek dalgaya yönelip dev dalgaları göğüsleyerek güç kazanıyordu. Sopalardan biri maskeli yüzünün tam ortasına inince bir çatırtı duyuldu ama o yürümeye devam etti.

Tüm klan çıt çıkarmadan izliyordu; paramparça ama dimdik bir halde üçte iki çizgisini, sonra da en ileride duran beyaz kumaşı aştı, hâlâ ayaktaydı. Darbeler daha da şiddetle iniyor, sendeleyip sallansa da güçlü kuvvetli adamlar sopaları ve kamçılarıyla onu düşürmeyi başaramıyorlardı. Klanın babası Barra yolun sonunda sert bakışlarla, yaklaşan genç adamı izliyordu.

Neden, diye düşündü herkes kadar büyülenmiş olan Kestrel. Neden kendini bu şekilde cezalandırıyor? Hiçbir gelin bu kadar acı çekmeye değmez. Onu izlerken, izleyen herkes gibi o da bunun gelinlerle ya da klanla bir ilgisi olmadığını anladı. Bu yalnızca acı çekmek isteyen genç bir adamdı. Dizlerinin üstüne düşmeyi reddediyor, çünkü çektiği acının sona ermesini istemiyordu.

Yürümeye devam etti, tüm klan artık sonuna kadar gideceğini anlamıştı. Barra kollarını yavaşça açtı. Gözleri bağlı, tükenmiş, yarı baygın vaziyetteki çocuk sıranın sonuna kadar yürüyüp, kendisini Barra'nın kollarına bıraktı.

Orada düştü ve birkaç dakika boyunca gözü kara zaferinin bedelini ödemiş gibi göründü. Barra başını kaldırıp:

"Aya! Aya! Aya! Onu onurlandırın! Ondan önce fırtınada sonuna kadar yürüyen olmadı!"

Kadın, erkek, genç, yaşlı ona katılıp güvertede tepinmeye, ellerini çırparak bağırmaya başladılar.

"Aya! Aya! Aya!"

Elinde mavi gelinlik rengini tutan Ashar Warmish kuşkuyla Madriel'e baktı. Klan anası işaret edip onu yanına çağırdı; elinden tutup mavi kurdeleyi galibin ayakları dibine bırakması için onu götürdü. Genç adam kımıldıyor, bedenini yerden kaldıracak gücü bulmaya çalışıyordu.

"Yaralarıyla ilgilen," dedi Barra karısına.

Madriel genç adamı kolundan nazikçe tutup yüzüne sarılı bezleri çıkarttı. Bezler çıktığında izleyenler yüzünün paramparça, kan içinde olduğunu gördüler. Burnu kırılmıştı. Tek gözü şişip kapanmış, bir yanağı mosmor kesilmişti. Kan ve yaralara rağmen Kestrel bezler çıkar çıkmaz onu tanıdı.

Bu, Rufy Blesh'ti.

Arkasına döndüğünde bütün Manth kızlarının, Sarel, Seer, Red ve Ashar'ın ona baktığını gördü. Onu tanımayan yalnızca Sisi'ydi.

"Kim o?"

"Bizim gibi bir Manth. Adı Rufy Blesh." Kestrel kimsenin onları duymaması için fısıltıyla konuşuyordu. "İmparatorlukta köleyken bir gece kaçtı. Aramızdan yirmi kişi diri diri yanarak öldü."

"Onun yüzünden mi?"

"Evet."

"Bunu yapacaklarını biliyor muydu?"

"Biliyordu."

Sisi güzel gözlerini tekrar Rufy Blesh'e çevirdi. Yüzü hâlâ kan içinde tek başına ayakta duruyordu; onlara doğru baktı. Açık olan gözü sanki bakıyor ama görmüyor gibiydi. Kestrel bu bakışın anlamını kavramıştı. Buradayım, bana ne istiyorsanız yapın, artık umurumda değil, der gibiydi.

Klanın babası Barra ellerini havaya kaldırıp çırparak herkesi sessizliğe davet etti.

“Herkes renginin yanına gitsin!”

Genç adamlardan bazıları topallayarak, bazıları yaralı kollarını tutarak güçlükle yaklaştılar. Her biri kendi renginin yanında durdu.

“Seçiminizi yapın!”

Hiç kimse kıpırdamıyordu. Bütün gözler Rufy Blesh’e çevrilmişti. En uzun dayanan kişi olarak ilk seçimi yapma hakkı onundu. Ama o, bunun farkında değil gibi görünüyordu.

Klanın babası başını salladı.

“Bu onur senin.”

Rufy Blesh rengini yerden aldı ve aradaki boşluğu yavaşça geçip Manth kızlarına yaklaştı. Mavi kumaş parçasını elinde tutuyordu. Yüzünü sildiği elinden kumaşa kan bulaşmıştı. Dehşetle, acıyarak onu izleyen Kestrel bunca kesik ve yarayla yürüyebilmesine şaşırmıştı.

Birkaç adım ötede durup başını bir o yana bir bu yana çevirdi; herkes seçimini yapmak için gelinlere baktığını sanmıştı. Ama o, elindeki kumaşı platforma atıp gitti.

Hiçbirini seçmemişti.

O ana kadar soluğunu tuttuğunu fark etmeyen Kestrel bir nefes aldı. Barra kaşlarını çattı ama ikinci genç adam elinde beyaz kumaş parçasıyla çoktan yaklaşmıştı bile. Madriel’in öngördüğü gibi doğruca Sisi’ye gidip rengini ayaklarının dibine bıraktı. Sisi yere baktı, zarif başını kaldırıp, başka bir yöne çevirdi.

“Al onu,” dedi Madriel. “Düğümü çöz ve boynuna bağla.”

Sisi duymamış gibi davrandı. Üçüncü genç adam topallayarak onlara yaklaşıyordu. Rengini Sarel Amos’un önüne bıraktı. Kestrel hem rahatlamış hem de seçilmediği için sinirlenmişti.

“Gelinlik rengini al,” dedi Madriel Sisi’ye yeniden, “yoksa klandan kovulursun.”

“Dediğini yap Sisi,” diye fısıldadı Kestrel. “Bu hiçbir şey demek değil.”

Bunun üzerine Sisi kumaş parçasını yerden aldı, ince uzun parmaklarıyla düğümü çözüp kumaşı boynuna dolayarak bağladı. Bunu yaparken, sanki bu utanç verici eşarbı boynuna dolayan bir başkasıymış ve o her şeyden habersizmiş gibi başka bir yöne, uzaklara bakıyordu.

Kestrel dördüncü olarak seçildi. Fikrini değiştirmek istercesine, kendisine yaklaşan çocuğa öfkeyle baktı ama çocuk ona sırıtmakla yetindi.

Ufak tefek ve yaşça Kestrel'den küçüktü. Kocaman, kepçe kulakları vardı ve topallayarak yürüyordu. Çocuk elindeki sefil kumaş parçasını yere bırakırken Kestrel öfkeden köpürüp, utanç içinde yanıyordu. Pembe mavi kareli! Renkleri bile çocuksuydu. Tanımadığı biri tarafından seçilmek yeterince kötüydü; kepçe kulaklı bir bebek tarafından, dördüncü olarak seçilmekse dayanılmazdı. Bir an, seçim yapmadığı için Rufy Blesh'e bile kızdı. Doğduklarından beri birbirlerini tanıyorlardı, onu seçebilirdi.

Titreyen ellerle tiksindirici pembe-mavi kurdeleyi yerden alıp boynuna bağladı. Çok az kaldı, dedi kendi kendine. Gözlerini kapatıp içinden seslendi.

Bo! Beni duyuyor musun?

Yanıt gelmedi. Bowman, Mumpo ve diğerlerinin onları aradığından emindi. Onları bulmaları yalnızca biraz zaman meselesiydi.

Madriel ayağa kalkıp kendisini izlemelerini işaret etti. Seçimler yapılmış, gelinler kurdeleleri boyunlarına bağlamıştı.

"Erkekler sınavın yorgunluğunu atmak için dinlenecekler," dedi Madriel. "Siz de yıkanacaksınız. Gün batımında yemek yenecek ve sizler kocalarınıza et ve içki sunacaksınız. Günün son ışıklarında kocalarınız sizi suyun öte yanında sizler için inşa ettikleri kulübelere götürecek. Orada onlarla kalacaksınız. Klanın geleneği böyle."

Kestrel bu sözleri dinledikten sonra kafasını gökyüzüne kaldırdı. Kış güneşi alçalıyor, doğuda gölgeler büyüyordu. Günün son ışıkları hızla yaklaşıyordu.

Neredesin Bo? diye seslendi. *Çabuk gel! Çabuk gel!*

5

Şampiyon Gelinini Seçiyor

Bowman dev yarığın kenarından hızla ilerliyor; Mumpo, Miller Marish, Tanner Amos, Lolo Mimilith, Shim kardeşler ve Duman onu izliyordu. Bulabildikleri tüm silahları yanlarına almışlardı: kısa kılıçlar, bıçaklar, arabanın altından çıkarttıkları uzun kalaslar. Kimse kedinin farkında değildi.

Yarık doğudan batıya doğru uzanıyordu. Batıya, bulutlu, beyaz gökyüzünde batmakta olan güneşe doğru ilerliyorlardı. Birkaç metrede bir karşılarına çıkan labirent şeklindeki yarıklar dışında kayalık arazi her yöne doğru dümdüz uzanıyordu. Yarıklar çoğunlukla üzerinden atlanabilecek kadar dardı ama bir tanesi altı metre enindeydi ve durmadan genişliyordu. Aşağıdan, derinlerde akan derenin sesi duyuluyordu. Bowman’m keskin duyuları kardeşi ve diğerlerinin kuzeye götürüldüklerini söylüyordu ama bu dev yarığı geçmenin bir yolunu bulamadıkları sürece batı yönünde ilerlemeye mecburdular ve izler gittikçe soğuyordu.

“Yarıkların içinden yürümeliyiz,” dedi Tanner Amos. “Tek yol bu.”

“Kayboluruz,” dedi Bowman başını sallayarak. “Yarıkların nasıl kıvrılıp büküldüğüne baksana. Yönümüzü kaybederiz. Onları bulsak bile nasıl geri döneceğiz?”

Bayrağın hâlâ görünüp görünmediğini anlamak için gözlerini kısarak güney doğu yönüne baktı. Manth Halkının diğer üyeleri gece için kurumuş nehir yatağında kamp kurmuşlardı. Arama grubu dönüşte yolunu bulabilsin diye batıdaki dağın tepesine el yapımı bir bayrak dikmişlerdi. İnce beyaz ipekten uzun bir şerit halindeki bayrak uzakta, batan güneşin ışığında cesurca dalgalanıyordu.

Mumpo yarığın kenarında durup batıya, durmadan değişerek uzaktaki dağlara kadar giden yola baktı.

“Geçebileceğimizi sanmıyorum,” dedi. “Burası Topraktaki-Yarık’a benziyor.”

Bowman da aynı şeyi düşünmüş, ama diğerlerini umutsuzluğa düşürmemek için düşüncesini kendine saklamıştı. O, Kestrel ve Mumpo yıllar önce Topraktaki-Yarık'ı görmüş ve üzerinden karşıya geçmişlerdi ama o zaman bir köprü vardı. O dev uçurum uzakta, kuzey-batıda, dağların bitimine yakındı ama bu yarığın onun başlangıcı veya sularını okyanusa taşıyan bir ayağı olma ihtimali vardı.

Durdu. Geride, doğu yönünde, bu büyük yarığa açılan bir başka yarık daha geçmişler, gerekirse buraya inip haydutların labirent dedikleri geçide girebileceklerine karar vermişlerdi. Geri dönmeli miydiler?

“Birimiz yukarıda kalıp bize rehberlik edebilse çok iyi olurdu.”

Bowman yüksek sesle düşünüyordu: ama bu imkânsızdı. Onları yukarıdan izleyen kişinin labirentte gittikleri yere gelebilmesi mümkün değildi. Yol, atlanamayacak kadar geniş yarıklarla doluydu.

“Bana öyle geliyor ki,” dedi Mumpo. Her zamanki gibi dinlenilmeyeceğini düşünerek yavaş ve sessizce konuşuyordu. “Bu yönde gitmeye devam edersek bu koca yarığı asla geçemeyiz. Bu yüzden bu bir işe yaramaz. Vazgeçip kampa geri dönersek onları tamamen kaybedeceğiz, bu da bir işe yaramaz. Ama eğer yarıkların içine girersek bir şansımız olur.”

Mumpo, aldıkları karar ne olursa olsun kendisinin aramaya devam edeceğini söylememişti. Labirentin içine, dünyanın derinliklerine girer, yaşadığı sürece gece gündüz Kestrel'i bulana kadar arardı. Onu bulduğumda onu alıp götüren adamı öldüreceğim, dedi kendi kendine.

Bu, boş laf değildi. Mumpo nasıl öldüreceğini biliyordu. İmparatorlukta köleyken ona öldürmeyi öğretmişlerdi.

Bowman Mumpo'nun bu basit seçim yoluna katılmıyordu.

“Babamın ne diyeceğini düşün. Genç kızlarımızı kaybettik. Genç erkeklerimizi de mi kaybedeceğiz?”

Sessizlik çöktü. Hafiften bir miyavlama duydular. Duman zamanının geldiğine karar vermişti.

“Duman! Buraya nasıl geldin?”

“Nasıl geldim sanıyorsun?”

Bowman kedinin aksi yanıtını duymuştu ama, diğerleri tabii ki bir şey duymamışlardı. Tek gördükleri kedinin Bowman'a yaklaştığı ve ayaklarının dibine oturduğuydu.

“Bizi izlemiş olmalı,” dedi Miller Marish. “Bu kedi sana çok düşkün Bowman.”

Duman, Miller Marish'e küçümseyerek bakıp Bowman'a döndü.

“İyi ki gelmişim,” dedi Bowman’a. “Siz yarıkların içine girin. Ben yukarıdan izleyip size yol gösteririm.”

“Bizi izlemenin mümkün olacağını sanmıyorum Duman. Yarıklar atlayamayacağın kadar geniş.”

“Atlanamayacak kadar geniş olabilir ama uçulamayacak kadar geniş değil.”

Bu konuşmayı duymasalar da aralarında bir tür iletişim kurulduğunu anlayan diğerleri beklediler.

“Yüzüne bakan konuşuyor sanır!” dedi Rollo Shim.

“Vakit kaybediyoruz,” dedi Tanner Amos.

Bowman kedinin sırtını okşadı.

“Ah Duman. Uçamadığını sen de biliyorsun.”

Duman bozularak ayağa kalktı.

“Ne sanıyorsun? Seni etkilemek için uydurduğumu mu? Niye seni etkilemek isteyeyim ki? Beni yavru kedi mi sandın?”

Uzaklaştı.

“Devam mı ediyoruz yoksa geri mi dönüyoruz?” dedi Bek Shim.

“Geri dönüyoruz,” dedi Bowman. “Labirente inen yokuşa vardığımızda girip girmeyeceğimize karar veririz.”

Geriye dönüp doğuya doğru hızla yürümeye başladılar. Kedi, grubun bir parçası olmadığını, sadece onlarla aynı yöne doğru gittiğini göstermek istercesine biraz arkalarından takip ediyordu.

“Göstereceğim onlara,” dedi sıçrayarak yürürken. “Görecekler!”

Bir yanı çökmüş yarığa vardıklarında tekrar durdular. Diğerleri dinlenip soluklanırken Bowman tüm duyularını harekete geçirerek Kestrel’in ne yöne götürüldüğünü gösterecek bir işaret aradı. Yanıt geleceğinden pek umudu olmasa da ona seslendi; hiçbir yanıt alamadı. Çok uzaklaşmış olmalıydı. Ama götürüldüğü yolda hâlâ izleri duruyordu.

“Onu hissedebiliyorum,” dedi.

“Öyleyse peşinden gidelim,” dedi Mumpo.

“Ama Mumpo, onu bulsak, onu ve diğerlerini kurtarsak bile nasıl geri döneceğiz? Aşağısı şimdiden karanlık. Hislerim geri dönmemizi sağlayabilecek kadar güçlü değil.”

Birden bir patırtı duyuldu ve müthiş bir hızla koşan Duman arkalarında belirdi. Yarığın kenarına kadar hızla koşup havaya fırladı. Havada yukarı doğru uzun bir kavis çizdikten sonra dört bacağını da yüzer gibi çırpmaya

başladı: ve inanılmaz bir biçimde, düşmek yerine yatay düzlemde yol alıp ikinci kez büyük bir kavis çizdikten sonra diğer tarafta yere indi.

“Bunu nasıl yaptı?” diye bağırdı Rollo Shim.

“Uçarak,” dedi Bowman.

Geniş yarığın diğer tarafında duran Duman dönüp Bowman’a baktı.

“Ee evlat! Öyle görünüyor ki her şeyi bilmiyormuşsun.”

“Yine yapabilir misin?”

“Ne zaman istersen. Bu işte bir kere ustalaştın mı bir daha yeteneğini kaybetmezsin.

“Öyleyse bizi izle Duman!”

Diğerlerine dönerek,

“Gidelim! Kedi bize dönüş yolunu gösterecek!” dedi.

Daha fazla konuşmadan yarığın meyilli kısmından aşağı inip labirente daldılar.

Barra klanının düğün yemeği en büyük ateşin etrafında, orta iskelede verilecekti. Altı Manth gelini arkalarını buz gibi suya, önlerini ateşe verecek şekilde daire biçiminde oturtulmuştu. Her birinin eline bir tabak yemek ve bir tas şekerli su verilmişti; bunlar kendileri için değil bekârların kulübesinde düğün gecelerine hazırlanan kocaları içindi.

Güneşin batmaya başladığını gören Kestrel zamanın azaldığının farkındaydı. Kardeşinin onları bulabilmesi için işleri bir şekilde yavaşlatmaları gerekiyordu. Ama o zaman bile, iletişim kurabilecekleri kadar yaklaşsa bile buradan nasıl kaçacaklardı?

Daha önce onlarca defa yaptığı gibi yine nehrin aktığı yarığa bakıp bir çıkış yolu aradı. Her seferinde olduğu gibi, bu defa da sarp kayalıkları tırmanmalarının imkânsız olduğuna; hızla akan nehrin buz gibi sularından sağ çıkamayacaklarına; içeri ya da dışarı giden tek yolun kayalara oyulmuş basamakların tepesindeki kazıklı tünel olduğuna karar verdi. Barra Klanı sığınağını çok iyi seçmişti. Saldırmak için gelenler içeri teker teker girmek, sonra da ölümcül sapanlara kolay hedef olacakları kayalara oyulmuş basamaklardan aşağı inmek zorundaydılar. Tünel girişinin yanındaki yüksek kayada duran gözcüyü görünce bu küçük girişin gece gündüz korunduğunu anladı.

Bowman yanında kaç kişi getirecekti? Dört? Beş? Bu kadar iyi korunan bir kaleye başarılı bir saldırı düzenlemeleri imkânsızdı. Kendilerinin, nasıl kaçabileceği konusunda da hiçbir fikri yoktu. Klan halkı birazdan

uyuyacaktı. Ama onlarla birlikte o küçücük düğün kulübelerinde yatan kocaları gece gizlice kaçmaya çalışırlarsa onları duyacaktı.

Düşünceleri bölündü. Genç erkekler kollarında renkli bantlarıyla tek sıra halinde bekârlar kulübesinden çıkıyorlardı. Her biri boyunlarındaki aynı renkli banttan tanıdıkları gelinlerini bulup ateşin karşısında yanlarındaki yerlerini aldılar. Ardından büyükler ve şölen başladı.

Şölen oldukça mütevazıydı. Barra klanı zorlu bir hayat sürüyordu; ancak yaşamlarını sürdürmelerine yetecek kadar yiyecekleri vardı ve başka pek bir şeyleri de yoktu. Şarkılar, hikâyeler yoktu, çok az gülen vardı. Gelinlerin de kutlama yapmak için bir nedenleri yoktu. Bağdaş kurmuş yanlarında oturan kocalarından mümkün olduğunca uzaklaşmış, söylenenleri yapıyor ve yakın temastan kaçınıyorlardı. Kestrel kepçe kulaklı çocuğun kendisini süzdüğünü hissediyor, yemek tabağını suratına geçirmemek için kendisini çok zor tutuyordu. Şimdi patlamanın sırası değildi.

Büyükler ayaklarıyla platforma vurmaya başladı.

“Aya! Aya! Aya!”

Günün onurlu şampiyonu Rufy Blesh’i selamlıyorlardı. Rufy Blesh selamlarını aldığını göstermek için soğuk bir şekilde kafasını eğip tek başına oturdu. Temizlenmişti ama yaralı yüzü hâlâ insanın içini paralıyordu. Kestrel onu yakından izlerken sonunda kafasında kaçmalarını sağlayabilecek bir plan oluşmaya başladı.

Madriel yeni gelinleri yakından izliyor, erkeklerine nasıl hizmet edecekleri konusunda onları bilgilendirip hatalarını düzeltiyordu.

“Kadınlar kendileri yemeden önce kocalarını yedirip içirir,” dedi. “Klanımızın geleneği böyle.”

“Tek başına oturana kim yemek verecek?” diye sordu Kestrel. Sorusu sessizlikle karşılandı. “En fazla o acı çekti. En güçlü olduğunu kanıtladı. Onun gelini nerede?”

Barra, Rufy Blesh’e baktı ve Kestrel’e dönüp başıyla onayladı.

“Doğru söylüyorsun. Ama o kimseyi seçmedi.”

“Kurdeleyi yere attı,” dedi Madriel. “Hiçbirinizi istemedi.”

“Bitkindi ve acı çekiyordu,” dedi Kestrel. “Şimdi dinlendi. Belki şimdi seçimini yapmak ister.”

“Gelinlerin hepsi seçildi.”

Kestrel, Rufy Blesh’i izliyordu. Rufy açık olan tek gözüyle ifadesiz bir şekilde ona bakıyordu.

“Şampiyon kimi istiyorsa seçebilir. O seçimini yapana kadar hiçbirimiz özgür değiliz. Klanın geleneği böyle,” dedi Kestrel.

Barra kaşlarını çatıp bir süre sessizce düşündü. Sonra iç çekip,

“Bu doğru,” dedi.

Ciddi bir ifadeyle Rufy Blesh’e döndü.

“Şimdi gelinini seçmek istiyor musun?”

Rufy gözlerini Kestrel’den ayırmıyordu. Sonunda başını eğdi.

Ateşin etrafında oturan insanlardan bir homurtu yükseldi. Böyle bir şey daha önce görülmemişti. Barra işaret etti ve erkekler ayağa kalktılar.

“Tabaklarınızı ve taslarınızı bırakın,” dedi Madriel gelinlere. “Kurdelelerinizi çözün.”

Kumaş parçalarını toplayıp birer birer genç adamlara geri verdi. Rufy Blesh mavi kurdelesini alıp ateşe karşı durdu. Diğerleri daha önce şeritlerinin durduğu sıraya göre arkasında dizildiler. Sonuncu, kafasını sallayıp alçak sesle homurdanarak sıradan çekildi.

Herkes hazır olduğunda Barra;

“Seçimini yap,” dedi.

Rufy bu defa tereddüt etmedi. Ateşin ışığında öne doğru bir adım atıp rengini Kestrel’in kucağına bıraktı. Barra başını eğerek gönülsüzce onayladı. Bu genç kadın belli ki Manth gelinlerinin lideriydi; dolayısıyla klanın gelecekteki lideri için uygun bir eşti.

Diğerleri onu izledi. Kestrel’i seçen çocuk dışında hepsi öncekiyle aynı seçimleri yaptılar. Kestrel’i seçen, sırası geldiğinde kendisine haksızlık yapıldığını göstermek istercesine suratını asıp omuzlarını silkerek daha önce en son seçilen Ashar Warmish’i seçti.

Bütün bunlar Kestrel’in planladığı gibi zaman almıştı. Düğün şöleni kaldığı yerden başladığında ateş küçülmüş, hava kararmıştı. Kestrel kendisine gösterildiği gibi Rufy’ye etini ve içeceğini uzattı. Rufy, sessizce, yaraları yüzünden çenesini yavaş hareket ettirerek yiyip içti. O ve Kestrel konuşmuyor, birbirlerine bakmıyorlardı bile. Rufy yemeğini bitirip tabağını ona geri verdiğinde Kestrel parmağıyla tabakta kalan yağa: BİZE YARDIM ET, yazdı.

Rufy okuyup belli belirsiz kafasını eğdi. Bu yeterliydi.

Barra ayağa kalktı.

“Son ışık da gitti,” dedi. “Ateş küçüldü, hepimiz yorgunuz. Düğün kulübeleriniz hazır. Gelinlerinizi alıp karşı kıyıya geçin.”

Kestrel hâlâ vakit kazanması gerektiğinin farkındaydı.

“Klanın babası,” dedi. “Biz Manth’ların da kendimize göre geleneklerimiz var. Bizim için düğün gecesi çocukluktan çıkıp kadınlığa adım attığımız gecedir. Bu gecede çocukluğumuza veda eder, yeni bir hayatın eşiğinden geçeriz.”

Diğer Manth kızları dinliyor, gizlice birbirlerine bakıyorlardı. Daha önce bu geleneği hiç duymamışlardı. Kestrel uyduruyordu.

Bundan habersiz olan Barra, saygıyla yaklaştı.

“Ne yapmak istiyorsun çocuğum?”

“Manth geleneklerine göre baba,” dedi, baba denmesinden hoşlandığını gören Kestrel, “gelin düğün gecesinin ilk bölümünü kocasıyla birlikte sessizlik içinde hareket etmeden geçirir. Bu zaman zarfında ruhları birbiriyle dost olur. Ardından gelinler kocalarını bırakıp son bir kez toplanır, buna gelinlerin toplanması deriz.” Kestrel elinden geldiğince hızlı uydurmasına rağmen, ciddi yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. “Gelinlerin toplanması sırasında çocukluğumuza veda ederiz. Sonra kocalarımıza döner yeni hayatımızın eşiğinden içeri adımımızı atarız.”

“Anlıyorum.” Barra karısına baktı. Karısı omuzlarını silkip başıyla onayladı.

“Bir zararı yok,” dedi Madriel.

Barra bir süre düşündükten sonra, “Artık Manth değilsiniz,” dedi. “Buna rağmen, son bir kez geleneklerinizi yerine getirmenizde bir zarar görmüyorum. Çocukluğunuza Manth gelenekleriyle veda edin ve klandaki yeni hayatınıza başlayın.”

“Teşekkürler baba,” dedi Kestrel. Ona boyun eğdiğini göstermek için gözlerini yere indirdi; kendisini suyun karşı tarafına geçirmesi için Rufy Blesh’e elini uzattı.

Madriel gitmeden önce genç erkeklerle konuştu.

“Gelinlerinize saygı gösterin. Geleneklerine uyun.”

Çiftler teker teker dar köprüden suyun karşı tarafındaki platforma geçtiler. Soluk ay ışığı altında düğün kulübeleri duruyordu.

Kestrel dönüp arkadaşlarının korku dolu gözlerine baktı. Hepsi de ona bakıyor, bir şeyler söylemesini ya da kendilerini kurtaracak bir şeyler yapmasını bekliyorlardı. Arkasına dönüp bakışlarıyla onlara bir planı olduğunu, cesur olmalarını söylemeye çalıştı. Seer Such’ın beline sımsıkı doladığı ellerinin nasıl titrediğini görünce zaten, Bowman’ın onları bulacağını bilen kendisinden çok daha cesur olduklarını anladı.

“Sessizce oturun,” dedi. “Vakit geldiğinde sizi çağıracağım.”

Kestrel eğilip kulübenin alçak kapısından içeri girdi. Alçak tavanlı kulübede hiç ışık yoktu. El yordamıyla samandan bir yatak ve üzerinde yün bir battaniye bulup oturdu. Rufy Blesh de onu izleyip başka yer olmadığından yanına oturdu. Kestrel bacağına değen dizinin titrediğini hissedebiliyordu.

Birkaç dakika boyunca ikisi de konuşmadı. Kestrel'in gözleri yavaş yavaş karanlığa alışıyordu. Kulübenin kemerli kapısından klan üyelerinin iskelelerdeki ateşleri söndürüp topluca yatılan büyük kulübelere çekildiklerini görebiliyordu.

Yandaki kulübelerden duyulmasın diye alçak sesle konuştu.

"Babalar ne zaman uyur?"

"Az sonra." O kadar kısık sesle konuşuyordu ki Kestrel bile ne dediğini zor duyuyordu.

"Nöbetçiler ne zaman değişiyor?"

"Şafakta."

Sessizlik oldu. Suyun karşı tarafında ateşin son kalan korları da çıtırdayarak söndü. Nehir sonsuz akışını sürdürüyordu. Kulübelerden hiçbir ses ya da kıpırtı gelmiyordu.

Kestrel dikkatle Bowman'ı dinledi. Yaklaştığını hisseder gibiydi ama her seferinde somut bir şey duyamadan kayboluyordu. Rufy Blesh sessizdi.

"Kardeşim geliyor," dedi Kestrel. "Bowman geliyor."

Rufy konuştu.

"Kaç kişi?" diye sordu.

Kestrel onu anlamıştı. Bir an için, maymun kafesini kaplayan alevler, parmaklıkların ardında can çekişen insanların çığlıkları gözünün önüne geldi.

"Yirmi," dedi.

Rufy başını eğdi. Daha da alçak sesle,

"Kimler?" diye sordu.

"Amareth. Helmo." Yalnızca isimleri kalmıştı: gömülemeden, anılamadan gitmişlerdi. Acımasız zamanlardı. "Yaşlı Sep. Mooth'ların oğlu." İsmini hiçbir zaman hatırlayamamıştı ama nasılsa şimdi aklına gelmişti. "Chaser Mooth ve Pia."

"Pia!"

Elbette: Rufy Blesh bir zamanlar Pia Greeth'le yakındı. Hatta ona evlenme teklif edeceği söylentileri bile çıkmıştı. Ama sonra Pia, Tanner Amos'la evlenmişti. Pia, Rufy kaçtığı için ölmüştü.

Rufy başka bir şey sormadı. Öğrendikleri onu sarsmış görünüyordu. Kestrel onun acısını dindirmek için ne söyleyebileceğini bilmiyordu; aslına bakılırsa acı çekmeyi hak ettiğini düşünüyordu.

Öte yandan planı için ona ihtiyacı vardı.

“Rufy,” dedi. “Bütün bunlar geride kaldı. Şimdi yardımına ihtiyacımız var.”

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“Silaha ihtiyacımız var. Kılıç, bıçak, ne olursa.”

“Neye yarayacak? Çok fazlalar.”

“Bize silah getir. Biz bir yolunu buluruz.”

Rufy sustu. Kestrel ne söylese boş olduğunu bilerek bekledi. Daha önce yaptığı gibi kararı yine kendisi verecekti.

Rufy, “Mutfak kulübesinde bıçaklar var,” diyerek sessizliği bozdu. “Et bıçakları.”

“Görünmeden onları alabilir misin?”

Rufy sönmekte olan ateşlere doğru baktı. Klan uyuyordu.

“Evet.”

“Hepimize birer tane al.”

“Bu insanları tanıyorum. Acımasızdırlar. Klanda hiç yaşlı insan yok. Güçten düşüp iş göremez hale geldiklerinde ölmeleri için nehre atılıyorlar.”

“Korkuyor musun?”

“Korkmak mı? Korkmak için nedenim yok. Hayır, Kestrel. Ben yalnızca sizi uyarıyorum. Size yardım etmek istiyorum.”

“Öyleyse gidip bıçakları getir.”

Bunun üzerine daha fazla konuşmadı. Ayağa kalktı, eğilerek kapıdan dışarı çıkıp ince köprüden karşıya geçti. Kestrel soluk ay ışığında sessiz bir gölge gibi ilerleyişini izledi. Başını kaldırıp yüksek kaya duvarların tepesine baktı. Gri bulutların altında bir kedi silueti gördü.

6

Çocukluğa Veda

Bowman, Mumpo ve diğerleri epey yol almıştı. İlerledikçe izler sıcaklaşmıştı. Kedi, yarıkların tepesinden koşarak onları izliyor, gerektiği yerde bir taraftan diğerine atlıyordu. Bowman yüksek bir kayaya sarılan kavisli yolda el yordamıyla ilerlerken seslenmeyi deneyebilecek kadar yaklaştığını hissetti.

Kess! Beni duyabiliyor musun, Kess?

Hâlâ bir yanıt yoktu. Bowman kafasını kaldırıp kedinin gözden kaybolduğunu görünce şaşırdı. Diğerlerine kendisini izlemelerini işaret ederek ilerlemeye devam etti. Bu yoldan geçtiğinden emindi.

Yolun üçe ayrıldığı noktaya geldiler. Bowman hangi yöne gitmeleri gerektiğine karar vermek için durdu.

"Sola döneceğiz," dedi.

Yeniden kız kardeşine seslendi.

Kess! Beni duyabiliyor musun?

Bu defa zayıf da olsa anlaşılır bir yanıt geldi.

Bo... sen... neredesin?

Yeterince yakında değilim, diye seslendi. *Geliyoruz.*

Diğerlerine dönerek,

"Buradalar. Çok uzakta değiller. Acele etmeliyiz."

Yenilenen bir enerjiyle, ay ışığının sızdığı açıklık kapanıp tamamen karanlıkta kalıncaya dek yükselen patikayı izlemeye devam ettiler.

Her iki taraftan da daralan tünelin duvarlarına tutunarak koşuyorlardı.

Bo! Dikkatli olun! Burada olduğunuzu anlamamalılar!

Bowman aniden durdu. Kestrel'in sesi birden çok yakından ve net gelmeye başlamıştı. Kaya duvarlar onu yanıltmıştı. Sandığından çok daha yakındaydılar.

Kestrel! Seni duyuyorum!

Neredesin?

Bir tünelde.

Çok yaklaştınız. Seni hissedebiliyorum. Tünelin sonunda bir kapı, kapının ardında nöbet bekleyen biri var.

Yalnızca bir kişi mi?

Yalnızca bir kişi. Ama onun dışında uyuyan elli belki daha fazla adam var. Kıpırdamadan sessizce bekleyin. Dediklerimi yapın.

Rufy Blesh düğün kulübesine döndükten kısa süre sonra Kestrel onun uzun pelerinine sarınarak dışarı çıktı. Gece soğuktu. Doğrulup suyun karşı tarafına baktı. Tek bir kıpırtı yoktu. Kuşkularını giderince birer birer düğün kulübelerine uğrayarak kızlara seslendi.

"Gelin! Zamanı geldi!"

Gelinler teker teker kulübelerinden çıkıp titreyerek köprünün yakınında bir araya toplandılar. Koca adayları da dışarı çıkıp, Rufy Blesh'in yanında durup gelinlerine bakarak beklediler.

"Daire oluşturun," dedi Kestrel genç kadınlara. "Kollarınızı birbirinizin omzuna atın. Çocukluğa veda ederken güçlerimizi birleştirmeliyiz."

Kollarını birbirlerinin omuzlarına atıp sımsıkı sarıldılar; kafaları birbirine değiyordu. Kestrel pelerinini açtı.

Koca adayları onları izliyor, bekliyorlardı. Söyleneni yapıyorlardı ama durumdan pek hoşlandıkları söylenemezdi. Konuşmaları ve dokunmaları yasak olan gelinleriyle birlikte bir saatten fazla kulübede oturmuşlardı. Uzun gün onları yormuş, fırtınada yürümek bedenlerini ağrılar içinde bırakmıştı. Şefkat, yumuşak dokunuşlar ve uyku istiyorlardı.

Sonunda, birbirine sarılan kızlar dağıldı. Birbirlerinden uzaklaşsalar da daireyi bozmamışlardı; yüzleri içeri dönük, elleri göğüslerinde kavuşturulmuştu. Ayın önünden geçen bir bulut platformu iyice karanlığa boğdu. Kestrel yavaşça seslendi.

"Gelinlerinizin arkasında yerlerinizi alın."

Rufy Blesh önden giderek diğerlerine ne yapacaklarını gösterdi. Yüzü dairenin iç kısmına, sırtı ona dönük olan Kestrel'in tam arkasında durdu. Diğerleri de onu izleyip gelinlerinin arkasındaki yerlerini alarak bir dış halka oluşturdular.

Bulut geçti ve ayın geri dönen hafif ışığında Kestrel arkadaşlarının gergin, korku dolu ama kararlı yüzlerini gördü.

"Hazır mıyız?"

Başlarını salladılar; Sisi'nin içinde biriken öfkeyi ve kendi içinde uyanan vahşi heyecanı hissetti. Savaşçılar da böyle hissediyor olmalı diye düşündü. Canını ortaya koymak böyle bir şey olmalı.

Kess! Kapıya vardık!

Kapıyı kırın! diye bağırdı kardeşine. *Gözcüyü öldürün! Geliyoruz!*

Yüksek sesle bağırdı,

"Elveda çocukluğum!"

Kestrel, Sisi, nazik Sarel Amos, tombul Seer Such, Red Mimilith ve küçük Ashar Warmish aynı anda döndüler; bıçakları ay ışığında parladı. Barra klanının gafil avlanan genç erkekleri bıçaklardan korunmak için hiçbir şey yapamadılar. Kanlar içinde, yaralı ve şaşkın platforma düştüler; kadınlar onları tekmeleyerek nehrin buz gibi soğuk sularına doğru itti.

Mumpo'nun tünel kapısından içeri dalıp gözcüyü nehre atmasıyla yüksek kayalık merdivenlerde bir gürültü ve bir çığlık koptu.

Çığlığı duyan Sisi bağırmaya başladı. Elindeki et bıçağını durmadan ayaklarının dibine sinmiş adama saplıyordu.

"Öpücük mü istiyorsun?" diye bağırdı. "Al sana öpücük!"

Mumpo, Tanner Amos ve Shim kardeşler çığlıklara uyanan klan üyeleri kulübelerinden çıkamadan kayalık merdivenlerden inmişlerdi. Kestrel arkadaşlarına seslendi:

"Çabuk! Koşun! Arkanıza bakmayın!"

Dar köprüden geçerlerken Rufy de arkalarını kollayarak, onları kovalayacak gücü bulan yaralılarla savaşıyordu.

"Merdivenleri çıkın! Tünele doğru!"

Mumpo, Tanner ve Shim kardeşler kulübelerin girişinde dışarı çıkmaya çalışan adamlarla savaşıyorlardı. Miller Marish ve Lolo Mimilith koşan kızlara yetişip onlarla birlikte güvertenin kenarından kayalık merdivenlere doğru koştular. Bowman yukarıda, kayalığın tepesinde duruyor, sıranın kendisine gelmesini bekliyordu.

Birden yan duvarlardan üç adam fırladı, önlerindeki kalasları parçalayarak ellerinde bıçaklarla Rollo Shim'in üzerine atıldılar. Sırtında ve bacağında kesikler açılan Rollo acı bir çığlık atarak yere düştü. Mumpo dönüp saldırıya geçti; saldırıyor, dans ediyor, tekrar saldırıyor, her darbede birini öldürüyordu. Öyle kolay hareket ediyordu ki kılıçlarının önünde eriyor gibiydi; onu göremeden bıçağının kesişini hissediyorlardı. Birkaç dakika sonra üçü de yerdeydi; Mumpo duvardaki gediğin önünde durup gelenleri geri püskürttü.

Tanner Amos ve Bek Shim, Rollo'yu kollarından tutup merdivenlere doğru sürüklediler. Mumpo duvardaki deliği birkaç dakika daha tuttu ama her yanda yeni delikler açılmaya ve klanın adamları üzerlerine gelmeye başlamıştı. Bazıları Mumpo'nun etrafını sararken diğerleri sapanlarını doldurup kaçanları avlamaya başladılar.

Bowman havada dönen sapanları görünce var gücüyle konsantre olup taşları yakalayarak kaya duvarların ardına gönderdi.

Genç kadınlar merdivenlere tırmanmıştı; Manth erkekleri hemen arkalarından onları izliyordu. Şaşkınlığın yarattığı kısa süreli üstünlük sona ermiş, gittikçe artan sayıda adam üzerlerine gelmeye başlamıştı. Fırlatılan taşların sayısı arttıkça Bowman gücünün tükendiğini hissederken Sarel Amos arkasında diğerleriyle birlikte yanından geçip tünele sığındı.

Mumpo da harekete geçmişti ama etrafı av köpekleriyle çevrili, köşeye sıkışmış bir geyik gibiydi. Manaxa denen ölüm dansını yapıyordu. Bıçakların önünden dönerek kaçıyor, arkasında kanlı yaralar bırakıyordu. Ama o bile bu kadar çok kılıca daha fazla dayanamadı. Omzunu dağlayan bir acı hissetti, sırtından aşağı kanlar akmaya başladı. Uzaklaştı ama çok yavaştı, tam o sırada karnına saplanan bir bıçak soluğunu kesti. Arkasına dönüp merdivenlere baktı çok uzakta değildiler. Tökezledi. Yaralarının acısını belli belirsiz, uzaktan hissediyordu; güçten düştüğünü, devrileceğini hissetti–

Tam o sırada etrafında bir boşluk açıldı ve yaralarından akan kanla yüzü maskelenmiş vahşi bir yaratık, onunla birlikte savaşmaya başladı. Mumpo öfkeyle bağırarak saldıranların arasından sıyrılıp merdivenlere doğru fırladı. Vahşi yabancı da onu izliyordu. Bowman:

"Haydi Mumpo! Koş!" diye bağırdı.

Bowman, Mumpo için yolu açarken onun arkasında, merdivenleri geri geri çıkarak kendi adamlarıyla savaşan yabancıyı gördü. Yabancı, kana bulanmış kafasını çevirip bağırdı–

"Koş Bowman! Arkanızdan tüneldeki kalasları devirin! Koş!"

Bowman onlar için canla başla dövüşen bu yabancının kim olduğunu bilmiyordu. Görebildiği tek şey korkunç biçimde dağılmış yüzüyle testere dişli, uzun bıçağıydı.

"Bizimle gel!" diye bağırdı. "Acele et!"

Yabancı, kayaya çıkmış Bowman'ı tünele doğru itiyordu.

"Git! Ben onları tutarım! Tüneli yıkın!"

Bowman sonunda onu sesinden tanıdı.

“Rufy! Rufy Blesh!”
“Koş!”
“Seni öldürecekler!”
Rufy dönüp, dağılmış yüzü, çökük gözleriyle ona baktı.
“Ben öleli çok oldu Bowman! Haydi git!”
Bowman dönüp tünele giren diğerlerini izledi.
“Kalasları indirin!” diye bağırdı.
Diğerleri onun ne yapmak istediğini anladılar. Bir yanda Miller Marish, diğer yanda Sisi kalasları aşağı çekiyor, üzerlerindeki kayalar tünele yıkıldıkça koşarak kaçıyorlardı. Tünel yıkıldıkça insan eliyle yapılmış küçük boşluğu dolduran kayaların gümbürtüsünü duyabiliyorlardı.
Sonunda nefes nefese, toz içinde tünelden çıkıp yarığın üzerinin açıldığı yere vardıklarında soluklanmak ve durumu değerlendirmek için durdular. Arkalarında, yarığın tek çıkışını kapatıp Barra klanını sonsuza dek kalelerine hapseden gümbürtüyü duyuyorlardı.
Bowman karanlıkta, genç kadınların toz içindeki yüzlerini inceledi.
“Herkes burada mı? Hepiniz burada mısınız?”
“Evet,” dedi Kestrel ağlamaklı bir sesle. “Herkes burada.”
Mumpo iki büklüm karnını tutuyordu.
“Mumpo! Yaralı mısın?”
“Çok kötü değil.” Başını kaldırıp zorla gülümsedi. “Beni orada bırakmalıydınız. Hepsini öldürürdüm.”
Rollo Shim’in sırtı ve bacağı durmadan kanıyordu. Yaraları sarmak için ellerinden geleni yaptılar. Daha fazlasını yapacak yeterli ışık yoktu ve bu korkunç yerden olabildiğince uzaklaşmak istiyorlardı.
“Yürüyebilir misin Rollo?”
“Evet. Ben hazırım.”
“Öyleyse gidelim!” diye bağırdı Bowman.
“Rufy!” Kestrel karanlıkta yüzlerin arasında onu aradı. “Rufy nerede?”
“Bizim için kapıyı tuttu,” dedi Bowman.
“Onu öldürecekler!”
Bowman’ın sessizce yanıtlayan bakışını görüp sustu.
Yarık ve gediklerden oluşan labirentte olabildiğince hızla ilerlediler. Yarıkların tepesinden onlara yol gösteren kedinin miyavlaması duyuluyordu. Kedi zaman zaman ağır, imkânsız görünen atlayışlar yaparak karşı tarafa geçiyordu; ama Kestrel’in bu tür şeyleri merak edecek enerjisi kalmamıştı. Gece karanlık, labirent uzundu.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte iki tarafta da kayalar alçalmaya başlamıştı. Bir süre sonra, kendilerine yol gösteren kedinin yürüdükleri yolun ilerisinde onları beklediğini görünce, açık arazinin uzun yokuşun sonunda olduğunu anladılar.

Bitkin, soluk soluğa, gecenin tüm ayazına rağmen ter içinde labirentten çıktılar ve durup karanlık ufuklara doğru uzanan büyük düzlüğe baktılar. Uçsuz bucaksız topraklar, aydınlanan gökyüzü, rüzgârın taze nefesi... Mezardan çıkıp yeniden dirilmek gibiydi.

Az ileride bir tepenin üzerinde dikili beyaz bayrağı gördüler.

Pinto bir süredir uyanıktı. Nöbet tutamayacak kadar küçüktü ama uyuyamayacağını bildiğinden bayrak direğinin altında oturup labirenti gözlemeye karar vermişti. Ablası, ağabeyi ve ikisinden de çok sevdiği Mumpo orada bir yerlerdeydi.

Gitmelerinin üzerinden yalnızca bir gece geçmişti, ama geçen zaman ona bir ömür gibi geliyordu. Babası ve diğerleri Harman Warmish'i gömmüş, taşlardan bir mezar yapmışlar, o da yardım etmişti. Koyduğu her taşla Kestrel'i, diğerlerini ve kendinden yalnızca birkaç yaş büyük olan Ashar Warmish'i düşünmüştü.

Genç kadınların kaçırılması Pinto'nun üzerinde tuhaf bir etki yaratmış, onu çok korkutmuştu. Başlarına neler gelebileceğini düşündükçe korkudan titriyordu. Annesi onların gelin olmak için götürüldüklerini söylemişti. İnsan nasıl gelin olmaya zorlanabilirdi ki? Pinto maskeli haydutlardan birinin kendisini gelini olmaya zorladığını hayal etmeye çalıştı ama ona mantıklı gelmiyordu. Bu, birini arkadaşın olmaya zorlamak gibi imkânsız bir şeydi.

Kestrel ve diğer genç kadınların gidişi, gruplarında Pinto'nun derin bir şekilde hissettiği bir değişikliğe yol açmıştı. Hiçbiri sekiz yaşından büyük olmayan Pinto, Fin ve Jet Marish grubun genç kadınları oluvermişlerdi. Kimse böyle bir şey dememişti, ama bu hissediliyordu. Sanki her grubun içinde bir genç kadın grubu olmalıymış, şimdi o da onlardan biriymiş gibi.

Cenaze töreninden sonra yollarını kapayan taş yığınlarını temizlediler. Diğerleriyle birlikte çalışmış, oyalanacak bir şey bulduğu için sevinmişti. Ateş yakıp, öldürülen ineğin etini pişirmişlerdi. Sonra biri ağlamakla ilgili bir şey söylemişti. Ne demişti?

Bayan Chirish Creoth'a götürmesi için ona biraz et vermiş, ama Creoth ineğin yasını tuttuğu için yemeyi reddetmişti. Bayan Chirish bunu hiç de

anlayışla karşılamamıştı. Yas tutan inek çobanına;

"İneğin için çok üzgünüm ama her şeyin bir sonu var. İnsanlar bir süre ağlar ondan sonra susarlar," demişti.

Pinto şafaktan önceki alacakaranlıkta bayrağın altında oturup bunun doğru olup olmadığını düşündü. Bayan Chirish Creoth'a kendisini iyi hissettirecek bir şey söylememişti ama sözleri ona iyi gelmiş görünüyordu.

İnsanlar bir süre ağlar ondan sonra susarlar...

Bowman, Kestrel ve Mumpo geri gelmezlerse ölene kadar ağlarım, diye düşündü.

Arkasında hafif bir ses duyunca kimin geldiğini görmek için dönüp baktı. Kimse yoktu. Diğer gözcüler ondan biraz ileride duruyorlardı. Grubun diğer üyeleri arabanın altında ve etrafında uyuyorlardı. Tam o sırada boynunda hafif bir gıdıklanma hissetti; uzanıp kaşıdı. İçinde bir sarsıntı hissetti, bir an için kusacağını sandı ama sonra bu his yerini bambaşka bir duyguya bıraktı. Kendisini istediği her şeyi yapabilecekmiş gibi hissediyordu.

Ayağa kalkıp kollarını havaya kaldırarak müthiş bir sevinçle sıçrayıp oynamaya başladı.

Her şeyi yapabilirim! İstediğim her şey benim olabilir!

O sırada karanlıkta bir kıpırtı gördü, sonra bir kıpırtı daha. Uzaktan şekiller belirmeye başlamıştı. Gözlerini kısıp bakınca ağabeyini, arkasında ondan daha uzun boylu, omuzlarını hafifçe eğmiş Mumpo'yu seçti.

"Döndüler!" diye bağırdı. "Döndüler! Döndüler!"

Manth halkı uyanıp kurtarıcılarla kurtarılanları ardına katmış getiren Bowman'a doğru koştu. Koşup sevinçle bağırarak onlara sarıldılar. Söylediğinden çok daha fazla acı çeken Rollo Shim bayılıp yere düştü. İzleyenlerin yüzündeki gülümseme dondu. Ira Hath koşup yere eğilerek Rollo'nun kurumuş kandan sertleşmiş gömleğini çıkartıp yarasına baktı.

"Su getirin! Çabuk!"

"Mumpo da yaralı!"

Mumpo ayakta duruyor ama sendeleyerek karnını tutuyordu. Pinto panik içinde bağırdı.

"Mumpo! Sen yaralanamazsın! Ölemezsin!"

Bowman sert bir sesle, yükselen korkulu sesleri bastırdı.

"Hepimiz hayattayız ve buradayız."

Branco Such kızını kollarının arasına alarak yüksek sesle ağladı. Ashar Warmish kendini kaybetmişçesine ağlayan annesine sarıldı. Hanno Hath oğluna sarılıp alçak sesle:

“Hâlâ peşinizdeler mi?” dedi.

“Hayır,” dedi Bowman. “Bize bir daha zarar veremeyecekler.”

Küçük Scooch, Lunki ve Bayan Chirish’in yardımıyla yaraları temizleyip sarma işine koyuldu. Lunki, Scooch’un özenle yaptığı pansumanlardan çok etkilenmişti.

“Pasta yapmaya çok benziyor,” diye açıkladı Scooch.

Yaralılara iyi bakıldığını gören Kestrel kardeşinin yanına gitti. Uzun bir süre kollarını birbirine dolayıp sessizce, korkunun geri çekilmesini ve yeniden bir arada oldukları bilincinin korkunun kapladığı yeri doldurmasını beklediler.

Beni bulacağını biliyordum. Biliyordum.

“Mumpo’nun nasıl dövüştüğünü gördün mü?”

“Rufy Blesh de öyle. Onlar olmasaydı asla kurtulamazdık.”

Kediden hafif bir miyavlama sesi duyuldu.

“Ve Duman. Duman olmasa asla geri dönemezdik.”

Kedi teşekküre ihtiyacı olmadığını göstermek istercesine başını çevirdi. Yine de, çocuğun söylediğinin doğru olduğunu düşünüyordu. Diğerlerinin de bunu bilmesi doğru olurdu.

Yakında bir yerde, Lunki gözleri korkudan açılmış bir halde Sisi’nin kaçırılma ve kurtuluş hikâyesini dinliyordu.

“Canım benim! Tatlım!”

“Onu öldürdüm Lunki!” Sisi’nin gözleri parladı. “Bana gelinim deme cüretini gösteren adamı öldürdüm!”

Gece rüzgârında dalgalanmaya devam eden bayrağa baktı. Onu çok iyi tanıyordu. Eski gelinliğiydi.

“Artık hiçbir zaman gelin olamayacağım Lunki. Ben artık bir koca katiliyim.”

Hâlâ tuhaf bir durumda olan Pinto kolunun birine sımsıkı tutunmuş Mumpo’nun yanında duruyordu. Bu vefalı davranışından etkilenen Mumpo onun saçlarını okşadı.

“Yaran çok kötü değil,” dedi Pinto. “Yakında iyileşirsin.”

“Evet,” dedi. “Umarım.”

“İyileşeceksin çünkü iyileşmek zorundasın.”

“Öyleyse iyileşeceğim,” dedi gülümseyerek.

“Büyüdüğümde seninle evleneceğim,” dedi Pinto fısıltıyla.

Daha önce bunu söylemeye cesaret edememişti. Şimdi her şeyi yapacak cesareti vardı.

“Öyle mi Pinskin?”

Bu onun özel ismiydi. Mumpo’nun onu özel bir isimle çağırması hoşuna gidiyordu ama aynı zamanda onun kendisine bir yetişkin gözüyle bakmadığını da biliyordu.

“Benimle evleneceksin değil mi?”

“Sen daha çok çok uzun bir süre kimseyle evlenemezsin.”

“Eğer başka biri seninle evlenmeye kalkışacak olursa onu öldürürüm. Kess’i bile. Özellikle Kess’i.”

Pinto Mumpo’nun uzaklaştığını hissetse de ona sımsıkı tutunmayı sürdürdü.

“Böyle konuşma. Bunu demek istemediğini sen de biliyorsun.”

“Evet istiyorum! Kess’i kendi ellerimle öldürürüm, bir bıçak alır öldürene kadar ona saplarım!”

Mumpo sinirlenerek onu itti.

“Sen öldürmekten ne anlarsın? Ben ölümün ne olduğunu iyi biliyorum. Bir daha sakın böyle konuşayım deme, sakın!”

Pinto kendisini durduramadığını fark etti.

“Onu öldürürüm! Bıçağı saplar, kanını akıtırım–”

Mumpo onu kollarından tutup bu çılgınca konuşmaya bir son vermesi için sarstı.

“Beni sevdiğini söylüyorsun Pinto. Beni seviyorsan Kestrel’i de seversin. Anlıyor musun? Kestrel hakkında kötü bir söz daha edersen arkadaşlığımız biter.”

Pinto öfkeden kudurarak ona baktı. Kestrel’e olan nefretini kusmak istiyor ama Mumpo’nun sevgisini kaybetmekten korkuyordu. Bu iki tutku içinde öyle büyük bir mücadele veriyordu ki kendisini bayılacak gibi hissetti. Alev alev yanan gözlerinde yaşlar belirdi.

“Haksızlık bu! Haksızlık bu!”

Arkasını dönüp koştu, koştu, koştu...

Kimse yokluğunu fark etmedi. Herkesin dikkati kaçırılan kızların dönüşündeydi. Kış güneşi gökyüzünde yükselirken Manth halkı arabanın etrafında toplandı; yenilecek etleri, içilecek suları, anlatılacak bir öyküleri vardı. Pinto mutsuz ve tir tir titrer bir halde, sürünerek yaklaştığında herkesi

Rufy Blesh'in kaçmalarına nasıl yardım ettiğini anlatan Kestrel'i dinler buldu.

"Yaptığı tüm yanlışları affettirdi," dedi Kestrel.

Pinto, Kestrel'e sonra da Mumpo'ya baktı; titriyor, kendisini hasta hissediyor, kimsenin onu düşünmediğini, ölürse herkesin çok üzüleceğini düşünüyordu.

Kestrel'in söyledikleri Ira Hath'da merhamet uyandırmıştı.

"Zavallı çocuk. Bunlar çok kötü zamanlar."

Kestrel uzun zaman önce Aramanth'dayken Rufy Blesh'in ödül kazanan şiirini anımsadı. Şimdi, imparatorluk topraklarından kaçan sert genç adamdan ya da kanayan, parçalanmış suratlı hayduttan çok bu şiiri yazan çocuğu anımsıyordu.

Hayır, üzgün değilim
Hiçbir şey söylemesem de
Konuşmak istiyorum
Gülümsemeni bekliyorum
O an gülümseyeceğim ben de...
Sen de benim gibi misin?
Gülümsemeyi beklemek
Sürer mi sonsuza dek?

7

Son Ateş de Sönünce

Tekrar yola koyulduklarında Mumpo en önde Bowman'ın yanındaki yerini almakta ısrar etti. Yaraları iyileşiyordu ve her zamanki gibi yürüyordu ama Bowman acı çektiğini görebiliyordu.

"Neden bir süre Rollo'yla birlikte arabada gitmiyorsun?"

"Rollo topallamadan yürüyemiyor. Ben yürüyebiliyorum."

"Ağrılar seni güçsüz düşürüyor Mumpo. Hissedebiliyorum."

"Yürüyebildiğim sürece yürürüm."

Arabanın yanındaki gruptan bir çığlık yükseldi.

"Bowman! Bowman'ı bulun!"

Bowman arkaya koştu. İneklerinin ardından güçlükle yürüyen Creoth'un yanından koşarak geçti. Bowman'ın koşarken çıkarttığı sesten korkan ineklerden biri ürküp yoluna fırladı, neredeyse onu eziyordu.

"Dur Sarıkız!" diye bağırdı Creoth. "Ne oldu sana kızım?"

Bowman babasını Pinto'yu kollarının arasında sımsıkı tutarken buldu. Pinto çığlık atıyor, çırpınıyordu. Yüzü kanıyordu.

"Git başımdan! Beni rahat bırak! Hepinizden nefret ediyorum! Öldürücem seni, kafanı kopartıcam, seni seviyorum, bakma bana, gözlerini oyarım senin, yaklaş, sarıl bana, canımı acıtıyorsun, canını acıtıcam, seni seviyorum, aaah! Aaah! Öldürün beni! Katil! Canavar! Aah! Aaah!"

"Yüzünü tırmalıyor," dedi Kestrel, yaşlı gözlerle. "Hem de çok kötü."

"Git başımdan!" diye bağırdı Pinto ellerini kurtarmaya çalışarak. "Senden nefret ediyorum! Öldürücem seni!"

Bowman'ın Pinto'nun kanayan yüzüne bir kez bakması yetmişti.

"Sinek içinde," dedi.

Mumpo da yanlarına gelmişti. Pinto onu görünce daha da çılgınca bağırmaya başladı.

"Mumpo'yu istiyorum! Beni sevmesini sağlayın! Kess'i sevmemeli! Bakma bana, seni öldürürüm, Kess'i öldürürüm, kafasını kesip gözlerini

oyarım! Mumpo – aah! Aaah!”

“Onu dinleme Kess! Geri çekil Mumpo! Konuşan o değil.”

Kestrel’le Mumpo göz göze gelmemeye özen göstererek Pinto’nun gözünün önünden çekildiler. Bowman Pinto’nun çılgınca bağırışlarını duymazdan gelerek hızla bir plan yapıyordu.

“Creoth!” diye seslendi. “İneklerinden birini bağla! Yardım al. Sıkıca tutun.”

Kolları arasında debelenen Pinto’yu tutmaya çabalayan babasına dönerek;

“Eğer sadece bir sinek varsa sanırım bir daha başımıza bela olmamasını sağlayabilirim,” dedi.

Creoth, Bowman’ın ne istediğini anlamıştı ama nedenini anlayamamıştı. O ve Bek Shim ineklerden birinin boynuzlarına ip geçirip hayvanı tuttular.

“Haydi Yıldız’ım, haydi güzelim,” dedi Creoth korku içindeki hayvanı sakinleştirmek için. Ama hayvan gittikçe huzursuzlaşıyor, kaçmaya çalışıyordu.

“Sıkı tutun!” diye bağırdı Bowman.

Bu şaşırtıcı olayı izlemek için oraya toplananlar arasındaki Sisi, yapılması gerekeni anlamıştı. Battaniyelerin durduğu yere gitti ve bir battaniye alıp onu ürken ineğin kafasına attı. Bir anda durulan inek ne olduğunu anlamayarak kafasını bir o yana bir bu yana çevirdi.

Bu sırada Bowman’la Hanno Pinto’yu tutup ineğin yanına götürdüler. Pinto mücadele ediyor, debeleniyor, çığlıklar atıyordu.

“Gidin başımdan! Öldürün beni! Kurtarın beni! Aaah! Canımı acıtıyorsunuz!”

Korkunç çığlıklar atıyordu ama Bowman umursamadı. Hanno Pinto’nun tekmeler savuran bacaklarını sımsıkı kavramıştı; Bowman onu kollarının arasında sıkıca tutup kafasına battaniye örtülü ineğin yanına götürdü. Pinto’nun delirmesi ve ineğin çaresizliği acınacak bir durum olmasa, çok komik bir görüntü olabilirdi.

“Herkes geri çekilsin!” diye emretti Bowman.

“Katil! Canavar! Bırak beni! Aaah!”

Bowman debelenen kız kardeşini ineğin örtülü kafasına yaklaştırırken Creoth ve Bek Shim ineğin boynuzlarına takılı iplere asıldılar. İstediği konuma gelince yanağını Pinto’nun kanlı yanağına dayayıp, kafasından içeri girdi. Bu defa doğruca istilacıyı arayıp buldu; kocaman, şişko bir şeydi ve gittikçe şişiyordu. Onu sımsıkı yakaladı, sıkıp çekti. Yavaş yavaş

tutunduğu yeri bıraktığını, öncekinden daha şişman olsa da eskisi kadar güçlü olmadığını fark etti. Pinto'nun içinden çıkartırken küçülüp, yağlı bir kurtçuktan minik vızıldayan bir sineğe dönüştü. Bowman son bir kez asılıp onu dışarı çıkarttı ve doğruca korku içindeki ineğin kafasına fırlattı. Bir an için tiz vızıltısını duydu. İneğin kafasının battaniyenin altında ürperdiğini gördü. Kız kardeşi kollarında hareketsizleşti.

"Tamam baba. Bırakabilirsin."

Hanno, Pinto'nun bacaklarını yere bıraktı. Bowman onu kollarının arasında tutmaya devam ediyordu. Yanaklarından öptü, dudaklarında, teninde kuruyan kan ve terin tadını hissetti. Endişe içinde izleyen annesiyle babasına dönerek;

"Bir şeyi kalmadı," dedi.

Kestrel gelip yorgunluktan uyuyakalan Pinto'nun saçlarını hafifçe okşadı. Bowman onun üzüntüsünü hissetti.

Konuşan o değildi Kess.

Öyle mi dersin?

Öyle üzgün baktı ki Bowman ne diyeceğini bilemedi.

Hâlâ boynuzlarından bağlı inek hafifçe böğürdü.

"İneği bırakın," dedi Bowman. "Ondan uzak durun!"

Creoth battaniyeyi çekti, inek gözlerini devirdi. Boynuzlarındaki ipleri çözdü.

"Haydi Yıldız'ım. Bitti artık."

İnek tekrar böğürdü; insanın içine işleyen, acıklı bir sesti.

"Haydi Yıldız'ım! Haydi, benim Yıldız'ım!"

Creoth iri, sakinleştirici elleriyle hayvanın boynunu, böğrünü okşadı. İnek bacaklarını açarak ağırlığını diğer toynağına verdi ve deli gibi titremeye başladı. Her yeri titriyordu.

"Neyin var Yıldız? Bowman ona ne yaptın?"

"Üzgünüm," dedi Bowman. "Yapmak zorundaydım. Ona fazla yaklaşma. Yaratık onun içinde."

"Ah benim zavallı kızım! Zavallı kızım!"

İneğin yanından ayrılmadı.

Pinto gözlerini açarak boğulur gibi derin derin nefes almaya başlamıştı.

"Bir şeyin kalmadı. Artık içinde değil."

"Ah Bo! Çok korkunçtu! Yüzümü... Yüzümü... Yüzümü parçalamak istedim! Oradaydı, tenimin hemen altında! Parçalayıp onu çıkartmak zorundaydım..."

“Geçti artık. Konuşup yorulma. Geçti artık.”

Pinto ağlıyor, rahatlama gözyaşları döküyordu. Bowman onu annesinin kollarına verdi.

Creoth Bowman’ı kolundan çekti.

“Zavallı Yıldız’ımın içinden onu çıkartmalısın Bowman. Yıldız’ımı kurtarmalısın.”

“Olmaz Creoth. Bunu yapamam. Yaratık Yıldız’ın içinde kaldığı sürece bizler güvendeyiz.”

“Ama hiçbir şey anlamıyor. Gözlerini nasıl devirdiğine baksana! Bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkında, ama ne olduğunu bilmiyor.” İnek daha da yürek paralayıcı bir sesle inledi. “Sineği onun içinden çıkarıp, benim içime yerleştir.”

“Olmaz,” dedi Bowman. “Böylesi daha iyi.”

“Yıldız neden acı çeksin ki? Hiç kimseye bir zarar vermedi o. Ben hayatım boyunca aylaklık ettim. Onun yerine ben delireyim.”

“Olmaz,” dedi Bowman.

“Masum bir hayvana işkence mi edeceksin?”

“Evet Creoth. Sorumluluk sende değil bende. Bununla yaşaması gereken benim. Sen sevmekte ve üzülmekte serbestsin.”

Bowman’ın üzücü sözleri Creoth’u şaşırtmıştı.

“Atalarımın sakalları adına!” diye bağırdı. “Ne çabuk büyüdün!”

İnek kafasını bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Öfkeyle böğürüp boynuzlarıyla Creoth’a saldırdı. Creoth şaşkınlıkla geri çekildi.

“Yıldız! Benim!”

“O artık Yıldız değil,” dedi Bowman. “Bırak gitsin.”

İnek arkasını dönüp burnundan soluyarak ve böğürerek uzaklaştı; yüz adım kadar gittikten sonra durdu.

“Onu böyle bırakamam,” dedi Creoth.

“Haklısın,” dedi Bowman. “Onu böyle bırakamayız.”

“Ne yapmalıyım?”

“Bence ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

Bir zamanlar imparator olan inek çobanı başını çevirip Bowman’ın gözlerinin içine baktı.

“Lütfen,” dedi. “Her şeyi yaparım ama bunu benden isteme.”

“Ben yaparım.”

“Ah Bowman! Ne kadar değiştin!”

“Kardeşime, babama ve Sisi’ye neler yaptığını gördüm. Bizi daha fazla izlemesine izin vermeyeceğim.”

Creoth bir acı çeken ineğe, bir Bowman’a baktı.

“Nasıl yapacağım?”

Bowman bir eliyle kılıcına dokundu.

“Peki ya sonra?”

“O zaman yaratık ineğin bedeninde hapsolacak. İneği gömüp bir daha ortaya çıkmamasını dileyeceğiz.”

İnek ön ayaklarını kıvırıp yere çöktü. Gözlerini devirip, yattığı yerde titriyordu.

“Çektiği acılar dinecek mi?”

“Hayır,” dedi Bowman. “O şey onu delirtene kadar içinde büyümeye devam edecek, o zaman ondan kurtulmak için her şeyi yapacak. Yol kenarında gömdüğümüz adamı gördün.”

“Evet. Gördüm.”

Creoth başını eğdi ve birkaç dakika hiç konuşmadı. Kafasını yeniden kaldırdığında yüzündeki ifade değişmişti. Yaşlanmış görünüyordu.

“Beni tanıyor,” dedi. “Onu yabancıların merhametine bırakamam.” Elini uzattı. “Bana kılıcını ver.”

“Bunu yapabileceğinden emin misin?”

“Eğer izin verirse,” diye yanıtladı.

Bowman ona kılıcını verdi. Creoth tek başına ineğin yattığı yere gidip yanına oturdu. İnek uzun uzun inledi. Creoth kolunu ineğin boynuna doladı.

“Yılların mahpushanesi ağır kapısını araladı,” dedi yavaşça. “Artık güzel ülkeye gitmekte özgürsün.”

Sesi ineği sakinleştirmiş gibi görünüyordu. İnek kederli gözlerle Creoth’un gözlerinin içine baktı.

“Bu gölgeler diyarında acı çeken bizleri affet.”

Sağ elindeki kılıcı ineğin başının arkasında, kafatasıyla boynunun birleştiği yerde havaya kaldırıp kılıcın ucunu aşağı çevirdi.

“Yol göster bize, bekle bizi seni beklediğimiz gibi.”

İnek cevap verir gibi hafifçe mırıldandı.

“Yine görüşeceğiz. Yine görüşeceğiz Yıldız’ım. Yine görüşeceğiz.”

Ne kadar çabuk olursa o kadar az acı çekeceğini bildiğinden hızla ve sertçe vurdu. İneğin başı sert toprağa düştü. Kan akmaya başlamadan önce Creoth ineğin ölü yüzünü okşadı. Ayağa kalkıp Bowman’ın yanma giderek kılıcını geri verdi.

“İyi iş çıkardın,” dedi Bowman.

“Benimle konuşma!” Creoth’un sesi kamçı gibi indi. “Tek kelime etme!”

Geriye kalan üç ineğinin yanına gidip onların ağır hareketleri arasında teselli aradı.

Günler soğumaya ve kısalmaya başlamıştı. Her sabah don oluyor, buz gibi açık gökyüzünde yükselen güneş göz kamaştırıyordu. Arabanın dingillere yapışan tekerleklerini balyozla ayırmak gerekiyordu. Kalan et ve sakız, uzun süre idare etmesi için öğünlere dikkatle paylaştırılıyordu. Eksikliğini çektikleri en acil ihtiyaç yakacak odundu. Küçük bir ateş artık yeterli olmuyordu. İnsanların ve hayvanların ısınabilmesi, su kaynatabilmek, donan deri koşumları çözebilmek için sabah akşam büyük bir ateş yakılması gerekiyordu. Odun yığınlarının altından arabanın tahtaları görünmeye başlamıştı bile. Gittikçe çetinleşen kış şartlarında ateş olmadan uzaktaki dağlara varma şansları yoktu.

Bütün gün, güneş batıncaya dek güçlükle ilerlediler; kuzeyde bulutlar toplanmıştı. O gece uyurlarken kar yağdı. Uyandıklarında her yer bembeyazdı. Rüzgârdan korunmak için altına girdikleri örtülerin deliklerinden içeri kar dolmuş, saçlarında ve giysilerinde buz tabakası oluşmuştu. Kar altında kalan odunları yakabilmek için birbirlerine vurmak zorunda kaldılar. Ateşin tutuşmasını beklerken zıplayıp kollarını yanlarına vurarak ısınmaya çalıştılar.

Su fıçılarındaki buzu çekiçlerle kırıp yeniden buzlanmasını önlemek için sopalarla karıştırmaları gerekti. İnekler artık süt vermiyordu. Yiyecekleri yetersizdi ve hava aşırı soğuktu. Bir deri bir kemik kalmış bedenlerindeki enerji hayatta kalmalarına ancak yetiyordu.

Bek Shim, Hanno Hath’a ateş yakmak için ne kadar odun kullanacağını sordu. Bu sorunun yanıtı kolay değildi.

“Mümkün olduğunca az,” dedi Hanno önce. Ama sonra düşünüp fikrini değiştirdi. Onları ısıtamayacak küçük bir ateş odunların ziyan olması demekti.

“Dünküyle aynı miktarda,” dedi.

Bek Shim başını salladı.

“Geriye bir günlük yakacak kalıyor,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Hanno. “Havanın ısınmasını ummaktan başka şansımız yok.”

Güneş gün boyu bulutların ardındaydı ama uçsuz bucaksız düzlükte yol alanların üzerine daha fazla kar yağmadı. El değmemiş bir beyazlık önlerinde alabildiğine uzanıyordu. Arkalarında arabanın tekerlekleri derin izler bırakıyor, kar atların, ineklerin ve insanların ayakları altında eziliyordu. Gittikçe yavaşlıyorlardı. Karda arabayı çekmek atlara ağır geliyordu; bileklerine kadar kara batan insanlar da kısa sürede yorulmuşlardı.

O öğleden sonra, daha fazla ilerlemek mümkün olmayınca, arabayı durdurup atları ve inekleri yanına bağladılar. Rüzgârlıkları kasnaklarından çıkartıp hayvanların üzerine yaydılar ve tüm yırtıkları sıkıca bağladılar. Kadın, erkek, çoluk çocuk uyurken ısınmak için hayvanların yanına sokulup birbirlerine yanaştılar.

Creoth ineklerinin arasında uyumuştu. Hayvanlar bu kadar yakınlığın gerekli olduğunu anlar gibiydiler; ya da belki itiraz edemeyecek kadar güçten düşmüşlerdi; kalabalık yabancıların arasına sessizce yerleştiler.

“İyice birbirinize sokulun,” dedi Hanno. “Bu şekilde ısı kaybını önleyebiliriz.”

Etraflarındaki kardan gölgeli sığınaklarına yansıyan soluk beyaz ışık deliklerden içeri sızıyordu. Hâlâ bitkin olan Pinto annesinin yanına sokuldu. Kestrel diğer yanına uzanıp çekinerek ona sarıldı. Pinto itiraz etmeyince iyice yaklaştı. Bowman babasına sarılmış yatıyordu; Mumpo’yla Bayan Chirish de ona yanaşmışlardı. Mimilith ailesinin beş üyesi Scooch’u aralarına almış, Scooch’un karşısına Tanner Amos’la kız kardeşi Sarel uzanmıştı. Sarel Amos, Ashar’ı kollarına almıştı. Kaçırıldıklarından beri birbirlerine çok yakınlaşmışlardı. Büyük Shim kardeşler Miller Marish ve iki kızıyla birlikte uyuyordu. Böylece, gün sona erip yerini soğuk kış gecesine bırakırken hepsi birbirine sarılıp, kendilerine ısınacak bir yuva yapmaya çalıştılar.

Aralarına en son katılan Duman oldu. Örtünün altına girip tekerleklerin arasından geçerken ay çıkmıştı. Uyuyanların üzerinden yavaşça geçerek Bowman’ın yattığı yere geldi. Bowman’ın bacakları arasında kendisine kıvrılıp yerleşecek bir delik buldu. Patisiyle Bowman’ın giysilerini tırmalayarak rahat edeceği şekilde düzenledikten sonra yerleşip uyudu.

Gece kar yeniden yağmaya başladı; öncekinden daha şiddetli ve aralıksız yağıyordu. Soğuk nedeniyle erkenden uyandıklarında örtünün aşağı çöktüğünü görünce üzerlerinin karla kaplandığını anladılar. Dışarıya ilk çıkan Mo Mimilith üzerlerindeki altmış santim kar birikintisinin

arasından kendisine bir yol açmak zorunda kalmıştı. Hâlâ kar yağıyordu; dünya, döne döne inen kar tanelerinden oluşan bir perdenin ardına gizlenmişti.

Mo Mimilith'in ardından Rollo Shim, topallayarak dışarı çıktı; onu Bowman ve Mumpo izlediler. Birkaç adım sonra üzeri çadır gibi örtülü araba ve içindeki tüm insanlarla hayvanlar beyazlığın ardında kayboldular. Kar yüzünden fazla uzaklaşmaya cesaret edemeyen gençler ihtiyaçlarını görmek için karın içinde güçlükle ilerlediler. Rüzgâr almayan yerlerde bile kar diz boyuydu.

"Arabanın gitmesine imkân yok," dedi Rollo Shim.

Bowman başıyla onaylayarak kafasında biriken karları silkeledi.

"Beklememiz gerekecek," dedi.

Arabanın siperinde, yağan karın altında güçlükle son ateşlerini yaktılar. Durumun kötülüğü insanları sessizleştirmişti. Herkes bu şartlar altında çabalamanın bir anlamı olmadığının farkındaydı. Gökyüzünün açılmasını ve yerdeki karın arabanın ağırlığını taşıyacak kadar donmasını beklemek zorundaydılar. Kimse ne kadar beklemeleri gerektiğini ya da odunları bittiğinde ne yapacaklarını sormuyordu. Ama gözler, bizi buraya siz getirdiniz, siz kurtaracaksınız dercesine Hanno ve Ira Hath'a çevriliyordu.

Ateş harlanınca bir tencere su kaynatıp son kalan sakızı erittiler. Bu, içlerini ısıtan tatlı, keskin bir içecek haline geldi. İçtikçe biraz canlandılar; bu yeni enerji içlerinde bulundukları kötü durumla yüzleşme isteği uyandırdı.

"E, Hanno, söylesene," dedi Miko Mimilith. "Durum ne kadar kötü?"

"Ben de sizden fazlasını bilmiyorum," dedi Hanno.

"Eh, benim bildiğim, burada kalamayız yoksa soğuktan ve açlıktan ölürüz. Yola devam da edemeyiz, çünkü kar çok derin. Yani durum kötü derim."

"Evet Miko. Durum kötü."

Yağan karın ateşi söndürmemesi için durmadan beslemek gerekiyordu. Bek Shim arabaya gidip her odun getirişinde ateşin etrafındakiler;

"Daha ne kadar var Bek?" diye soruyorlardı.

"Çok yok," diyordu.

Kar yağmaya devam ediyordu. En kötüsü hareket halinde olmamak, bir yere gitmemek, hiçbir yönde birkaç metreden ötesini görememekti. Korku ve çaresizlik içindeydiler; gün ilerledikçe moralleri daha çok bozuluyordu.

Sinirler yıpranmaya homurdanmalar duyulmaya başlamıştı. Bazıları her şeyin Hath'ların suçu olduğunu söylüyordu.

Bek Shim son kalan odunu getirip ateşe attıktan sonra doğrulup yakında oturanlara:

"Hepsi bu kadar," dedi.

Söz yayıldı.

"Odun kalmamış! Odun kalmamış!"

Hipnotize olmuş gibi, korku dolu gözlerini, şimdiden küçülüp sönmeye başlamış görünen parlak ateşe diktiler.

"Hanno Hath," dedi ağır ve yaşlı bir ses. "Sonumuz ne olacak?"

Konuşan Seldom Erth'tü. Her zaman katı gerçekleri görebilmekle ve onlarla yüzleşebilmekle övünen bir adam olmuştu. Hanno'yu suçlamak gibi bir niyeti yoktu. Suçlamanın ne yararı vardı?

"Bilmiyorum," dedi Hanno.

"Şikâyet etmiyorum," dedi yaşlı adam. "Ama eğer öleceksem, bunu bilmek isterim ki kendimi hazırlayayım."

"İşler oraya varabilir," dedi Hanno. "Umarım varmaz."

"Umarım varmaz mı?" Bu acı sözler Cheer Warmish'ten geliyordu. "Ben de kocamın ölmeyeceğini umuyordum ama öldü. Senin umudunun bana ne yararı var? Düşlerinizden söz etmeyin artık. Hepimiz yolun sonuna geldiğimizin farkındayız, kendimizi kandırmanın alemi yok."

Hanno Cheer Warmish'e ve kendisini izleyen solgun yüzlere baktı.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattıysam beni bağışlayın," dedi sessizce. "Sayımız az da olsa bir gün anayurda varacağımıza ve arayışımızın sona ereceğine inandım. Amacımıza sadık kaldığımız sürece, ne tür zorluklarla karşılaşırsak karşılaşalım o günün geleceğine inandım. Şimdi son ateşimizin sönüşünü izlerken buna inanmaya devam ediyorum. Ateşin külleri soğuyup kar altında kaldığında hâlâ inanıyor olacağım. Ölene kadar buna inanacağım. Ben öldüğümde çocuklarım inanmaya devam edecekler."

Sustu. Bir süre kimse konuşmadı. Ira Hath elini sıktı. Bowman babasıyla öyle gurur duyuyordu ki ağlamak istiyor ama kendini tutuyordu. Kestrel'in de aynı duyguları paylaştığını hissederek düşünceleriyle ona ulaştı.

O hepimizden daha güçlü.

Onu çok seviyorum, dedi Kestrel. *Hem de çok.*

Ardından Scooch ayağa kalktı. Bu utangaç, küçük adamın ayağa kalkıp herkesin dikkatini üzerine toplaması komik bir görüntüydü. Daha önce hiç

konuşma yapmamıştı. Biraz mırıldanarak konuşsa da herkes onu duyabiliyordu.

“Şunu söylemek istiyorum,” diye başladı, “Bay Hath’a, yaptıklarının affedilecek değil teşekkür edilecek şeyler olduğunu söylemek istiyorum. Kendi adıma konuşuyorum. Aramanth’da hayatım boyunca yerleri süpürdüğüm ve yapabileceğim başka bir şey olmadığına inandığım günleri unutmadım. Daha fazlasını yapabileceğimi bana Bay Hath gösterdi. Böylece bisküvi yapmaya başladım; bisküvilerden sonra pastalar yaptım, yaptığım pastalar insanlarda hayranlık uyandırdı. Bunun için Bay Hath’a teşekkür borçluyum. Anayurda giden bu yolda onu izlemekten gurur duydum. Eğer kaderimiz burada karların arasında ölmekse, onunla birlikte ölmekten de gurur duyarım.”

Hanno’ya doğru eğilip küçük bir selam verdikten sonra hemen oturdu. Hanno ve Scooch’un konuşmaları beklenmedik bir etki yaratmış, her ikisi de açık açık ölebileceklerini söyleyince ölüm korkusu azalmaya başlamıştı. Hepsi aynı şeyi düşünüyordu. Şimdi bunu birlikte düşündükleri için birbirlerinden güç alıyorlardı.

Genç Ashar Warmish annesine fısıldadı:

“Ölürsek babamı göreceğiz değil mi? O zaman üzülecek pek bir şey yok.”

Ne olduğunu anlamayan en küçükleri Jet Marish babasına,

“Ölünce ne oluyor? Nasıl bir his?” diye sordu.

“Uykuya yatmak gibi,” dedi Miller Marish.

Annesine soruyu doğrudan yönelten Pinto oldu. Sonuçta Ira Hath peygamberleri değil miydi?

“Hepimiz ölecek miyiz anne?”

“Başka türlüsünün nasıl olabileceğini bilemiyorum,” dedi Ira yavaşça. “Ama yine de bu kar fırtınasında bile anayurdun sıcaklığını yüzümde hissedebiliyorum. Belki bir şeyler olur.”

Bu tam bir kehanet sayılmazdı ama yine de umut vericiydi. Yaşlı Seldom Erth gittikçe azalan saman stokundan atlarına biraz verdi. Creoth ineklerine su verdi. Yağan kardan rahatsız olan kedi ateşin etrafındakileri bırakıp arabanın içine sığındı.

Ateşin ısısı azaldıkça insanlar da kediyi izleyip örtülerin altına girerek gece olduğu gibi birbirlerine yaklaşıp ısınmaya çalıştılar. Gri alacakaranlıkta soğuğun gittikçe arttığını, ayaklarının ve ellerinin buz kestiğini hissediyorlardı. Gerçekten sonlarının geldiğine, son birkaç

saatlerini yaşadıklarına inanmaya başlamışlardı. Soğuk canlarını acıtmıyor, uykularını getiriyordu. Kendilerini bırakıp uykuya dalarlarsa bir daha uyanamayacaklarını biliyorlardı.

Bu alacakaranlıkta uzun süredir içlerinde taşıyıp birbirlerine daha önce hiç söylemedikleri şeyleri söylemeye başladılar. Geniş bir nehre varan, suya girmeleri gerektiği bilinciyle, yüklerinden kurtulup karşı tarafa rahat geçebilmek için eşyalarını ve kıyafetlerini birer birer bırakan yolculara benziyorlardı.

Tanner Amos, Hanno ve Ira Hath'ın önünde diz çöküp ellerini öperek,

"Pia'm öldükten sonra sizden nefret ettiğim için beni affedin. Hatalıydım. Ama çok mutsuzdum," dedi.

Sisi, Lunki'ye,

"Bana baktığın bunca yıl boyunca sana hiç teşekkür etmedim Lunki. Sensiz yaşayamazdım," dedi.

"Ah benim tatlım! Sanki buna izin verirmişim gibi! Sana bakmak benim için nefes almak kadar doğal bir şey. Bundan vazgeçemem."

Pinto yavaşça Kestrel'e yaklaşıp fısıltıyla,

"O korkunç sözleri söylediğim için özür dilerim. Seni öldürmek istemiyorum. Mumpo'nun dediği gibi ben iğrenç bir sıçanım," dedi.

"Hayır değilsin," dedi Kestrel onu öperek. "Sen benim kardeşimsin. Beni öldürsen bile seni sevmeye devam ederim."

"Benim için bir şey yapmanı isteyebilir miyim Kess? Benim için. Başkası için değil."

"Evet. Ne istersen."

"Mumpo'ya iyi davran."

Kestrel gözyaşlarını tutmak için dudağını ısırdı.

"Elimden geleni yaparım," dedi.

Bowman, gözlerini uzaklara çevirmiş, tek başına dimdik oturan Sisi'yi izliyordu. Onunla konuşmak istiyor ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Tam o sırada Sisi dönüp onunla göz göze geldi ve yaklaşabilirsin, diyen bir prenses edasıyla başını eğdi. Bowman onun yanına gitti.

"Ee, Bowman," dedi. "Gelip seni alacak olan hani nerede?"

"Bilmiyorum. Belki yanılıyorumdur."

"Nasıl yanılabilirsin? Sen seçilmiş olan değil miydin?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun Sisi?"

"Biraz. Bozuldun mu?"

"Hayır, bozulmadım."

“Sen de benimle dalga geçebilirsin. Ne istiyorum biliyor musun?”

“Ne istiyorsun Sisi?”

“Keşke o sinek geri gelse.”

Bowman gülmedi. Sisi’nin narin elini avucuna alıp öptü. Dudaklarına değen teni buz gibiydi.

Kestrel söz verdiği gibi Mumpo’yu aradı. Onu uzak bir köşede buldu; zaman geçiyor, çok üşüyorlardı, bu yüzden birbirlerine sarıldılar.

“Yaraların hâlâ çok acıyor mu Mumpo?”

“Yaralarım değil,” dedi. “Canımı acıtan artık bir işe yaramamak.”

“Bu doğru değil!”

“Bundan önce yavaş ve aptal da olsam iyi dövüşüyordum. Bu yüzden, Kess’e bunu verebilirim diye düşünüyordum. Onun için savaşırım. Böylece ona sevgimi gösterebilirim. Ama artık o bile yok.”

Kendisine acır gibi değil, yalnızca gerçekleri söyler gibi konuşmuştu. Kestrel de ona karşı dürüst olması gerektiğini biliyordu.

“Beni sevdiğini biliyorum,” dedi, “bu beni onurlandırıyor. Keşke ben de aynı şeyleri hissedebilsem. Ama ben öyle değilim.”

“Artık bir önemi yok,” dedi Mumpo onu kendisine çekerek.

“Bunun seninle bir ilgisi yok Mumpo, ben böyleyim. Kimseyi senin beni sevdiğin gibi sevemiyorum. Sevebilsem seni severdim. İyisin, güçlüsün, senden daha fazla sevmek istediğim hiç kimse yok. Tuhaf bir insanım ben Mumpo. Lütfen beni bağışla!”

“Bağışlanacak bir şey yok,” dedi Mumpo. Uzun zamandır olmadığı kadar mutlu olmuştu. “Sen benim dostumsun Kess. Hayatımı değiştirdin. Arkadaşım olduğun gün hayatım anlam kazandı. Dostlar birbirlerini severler değil mi? Birbirimizi az da olsa sevdiğimizi bildiğime göre burada ölsek de gam yemem.”

“Biraz değil. Olabildiğince çok.”

“Eh, öyleyse yalnız sayılmam değil mi? Yalnız değilsen ölmek o kadar da zor değil.”

“Ah Mumpo. Çok, çok tatlısın.”

Kestrel, Mumpo’nun yüzünü öpücüklere boğduktan sonra kollarının ve örtülerin arasından çabucak sıyrılıp yağan karın içine çıktı.

Derin karın içine bata çıka yürüdü, yürüdü... Güçsüz olmasına, üşümesine rağmen herkesten kaçıp tek başına kalma isteğiyle hızla uzaklaştı. Yağan kar her yanı kaplayıp, kamp yeri görünmez olduğunda durdu. Kendini tutamayarak yüksek sesle ağlamaya başladı. Sıcak

gözyaşları buz kesmiş yanaklarından aşağı süzülüyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu, üzüntüden bütün vücudu sarsılıyordu.

Mumpo'yla birlikteyken başlamıştı. Onun iyiliği, sevgisinin gücü, hayatta bir amacı olduğuna inanışı Kestrel'i kendi hayatıyla ilgili bir umutsuzluğa sürüklemişti. Ne sıradan ne de iyi biriydi o. Bowman dışında kimseye bir sevgisi yoktu; içindeki yaşama güdüsüyle bir olan bu duyguya eğer sevgi denebilirse... Hiçbir amacı yoktu. Vermeden alıyor, sevmeden seviliyordu ve ölmeye hiç ama hiç hazır değildi. Mumpo'nun, ölümü, yaşamı kabul ettiği gibi cömertçe kabul ettiğini hissetmişti. Onun içinde böyle bir cömertlik yoktu. Kanının yavaş yavaş donması içinde öfkeden başka bir his uyandırmıyordu.

Ölmeyeceğim! Ölmeyi reddediyorum!

İçindeki öfke dolu iradeyi hissetti ve bunun için kendinden nefret etti, çünkü sadece kendisi için, hayatta kalabilmek için mücadele ettiğini biliyordu. Neden başkaları umurumda değil? Vahşi bir hayvan mıyım ben? Neden kimseyi sevemiyorum?

Hıçkırarak, sarsılıp ağlayarak görünmez bir kafesin içine kapatılmış gibi dönüp durdu; kar yağmaya devam ediyordu. Ne yöne gittiğini bilmeksizin, yürümeye başladı; tek isteği bu perişanlıktan kurtulmaktı. Uzakta, arabanın olduğu yerde ona sesleniyorlardı ama onları duymadı. Gittikçe derinleşen karada, bata çıka yürümeye devam etti; gözyaşlarından hiçbir şey göremiyordu; sonunda yürüyemeyecek hale geldi.

Dizlerine kadar kara batmıştı. Çok yorgun ve üzgündü. Kollarını göğsünde kavuşturup kendini karın içine bıraktı; dizleri sert toprağa çarptı. Dizlerinin üzerinde öylece kaldı; kar beline kadar geliyor, soğuk iliklerine işliyordu.

"Kestrel! Kess! Neredesin?"

Sesler ona kadar geliyordu ama cevap verecek gücü yoktu. Sanki hıçkırıklar ve gözyaşları tüm gücünü alıp götürmüştü.

"Kestrel! Kestrel!"

Uzaklaşmak isteğiyle ayağa kalktı. Sendeleyerek, görmeyen gözlerle bacaklarını karın içinde sürükleye sürükleye ilerledi. Birden bacaklarının hafiflediğini hissetti, sanki bir bulutun içine girmişti. Kar durmuş, soğuk dinmişti. Öldüm mü? diye düşündü. Ölünce gidilen yer burası mı? Kafası karışmış bir halde, korkarak bulutun içinde ilerledi. Durup dizlerinin üzerine çöktü– toprakta kar yoktu.

Başı dönüyordu. Düşmek üzereyken elleriyle yere tutundu. Avuçları çıplak kayalara değdi. Vücudu karıncalandı. Ürperdi, şaşkınlık içinde tuhaf bir hisse kapıldı. Toprağa dokundu. Bu hissettiğim nedir? Soğuk hislerini köreltmişti. Kendisini sarstı. Bu hissettiğim nedir?

Sert, pürüzsüz.

Sıcak.

Kestrel! Kestrel beni duyuyor musun? Yanıt ver.

Bulutun içinden ona doğru gelen Bowman'ın sesiydi. Kestrel içinde büyük bir heyecan duydu; bütün vücudu uyanmıştı. Toprak sıcaktı!

"Buradayım!" diye bağırdı. "Buradayım! Kurtulduk!"

8

Şişmanlık Mutluluktur

Arabaları, atları, inekleri ve kedileriyle karla kaplı topraklardan çıkıp, nereye gittiklerini bilmeden, yalnızca soğuktan kaçma isteğiyle bulutun içerisine girdiler. İlerledikçe ayaklarının altındaki toprak da ısınıyordu. Yerden ince bir sis yükseliyor, sis soğuk havayla karışınca etraflarını saran bulutu oluşturuyordu. Bu sisin içinde ne gibi tehlikeler yattığını kim bilebilirdi? Yolcular hiçbir şeyi umursamıyordu. Ölümle karşı karşıya gelmişlerdi. Tehlike ne olursa olsun hayat risk almaya değerdi.

Orada burada bazı bitki öbeklerinin yanından geçiyorlardı. Açlıktan ölmek üzere olan inekler ne bulurlarsa büyük bir hevesle üzerine atlıyorlardı; ama bu bitkilerin hiçbiri insanların yiyebileceği şeyler gibi görünmüyordu. Sonunda dikenli çalıların bulunduğu bir bölgeye geldiler. Çalıların arasında üzeri olgun yemişlerle dolu böğürtlen dalları vardı. Sisin içerisinde böğürtlenleri ilk görenler serap gördüklerini sanarak durup fal taşı gibi açılmış gözlerle baktılar. Çalılar, her biri koyu mor renkte mücevherler gibi parlayan böğürtlenlerin ağırlığından eğilmişti. Bek Shim uzanıp bir tane koparttı. Kolaycacık eline gelen parlak, sulu meyveye baktı. Suçlu bir ifadeyle çabucak ağzına atıp yedi.

"Tatlı," dedi. "Nefis!"

Ötekiler, hemen meyvelerin üzerine atıldı. İlk kopartanlar yakındaki yemişlerin hepsini topladı, arkadan gelenler paylarına düşeni alabilmek için dikenli çalıların içlerine girmek zorunda kaldılar. Kısa sürede hepsinin dudakları ve dilleri mora boyandı. Batan dikenlere, çiziklere aldırmadan çalılardaki bütün yemişleri topladılar; uzun boylular yüksek dallardan topladıklarını aşağıdaki çocuklara uzatıyorlardı; sonunda hepsinin karnı doymuştu.

"Burası nasıl bir yer böyle?" dedi Hanno merakla.

Dik bir tepeden aşağı, bir vadiye indiklerini fark ederek yürümeye devam ettiler. Sis gittikçe dağılsa da yukarı baktıklarında başlarının

üzerinde yoğun bir sis tabakası olduğunu görebiliyorlardı. Vadinin kenarları görünmeye başladı: başlangıçta böğürtlen ve sert otlarla kaplı, taşlık arazide yeşil bitkiler ve yumuşak çimenler görülmeye başlamıştı. İnekler ve atlar otlamak için sık sık duruyorlardı; vadide daha da bol otlaklar görmeseler tamamen duracaklardı.

Yol kenarındaki bir kaynaktan fışkıran bir dereye geldiler. İçmek için durduklarında suyun da toprak gibi ılık olduğunu fark ettiler. Her şeyden çok bu sıcaklık içlerini neşeyle doldurmuştu. Soğuk onları ağırlaştırır, uykularını getirip kederlendirirken, sıcaklık birdenbire morallerini yerine getirmişti.

“Bir daha hiç üşümek istemiyorum!” dedi Kestrel yüksek sesle. Mutsuzluğunu üzerinden atmış, dans eder gibi yürüyordu.

Etraftaki bitki ve ağaçlar gittikçe çeşitlenip güzelleşiyordu. Dikenli çalıların bulunduğu bölge geride kalmıştı. Sık, kıvırcık eğreltiotları, parlak yeşil, iğne yapraklarının dikenli uçlarından sıvılar damlayan ağaçlar gördüler. Yerde suyu kâse gibi içinde tutan kocaman mor çiçekler vardı; parlak kırmızı ve mavi renkte yusufçuklar çiçeklerin içine girip çıkıyordu. Derenin yanından, yapraklarla kaplı geniş bir patikadan yürümeye devam ettiler; kafalarını kaldırdıklarında sisin içinde şemsiye gibi açılan dev ağaç dalları gördüler.

Bir muz bahçesine rastladılar; yeşil muz hevenklerinin arasında herkese yetecek kadar olgun muz vardı. Muzları toplayıp yemek için kısa süreliğine durduklarında Pinto vadiden aşağı doğru giden bir karınca sürüsü keşfetti. Kocaman, bir buçuk santime yaklaşan gövdeleri vardı; her biri bir yaprak taşıyan karıncalar on karınca genişliğinde bir sıra halinde yürüyorlardı. Pinto bir süre onları izledi; sıranın yanında oturmuş, yürüyen karıncaları izleyen küçük, kırmızı bir kurbağa gördü. Kurbağa hiç kıpırdamadan oturuyordu, sonra birden dilini çıkartıp karıncalardan birini ağzına attı. Pinto büyülenmişti. Koşup ağabeyini bulmaya gitti.

“Bo! Gel bak ne buldum!”

Onu kolundan çekiştirip karınca sürüsünün yanına götürdü. Bowman’la ikisi sessizce oturup ardı ardına karıncaları yiyen kurbağayı izlediler. Karınca sürüsü durmadan ilerliyordu. Karıncalar aralarından bazılarının eksildiğinin farkında değil gibiydiler.

“Neden umursamıyorlar?” diye sordu Pinto.

“Belki umursuyorlardır da biz göremiyoruzdur.”

“Anayurtlarına mı gidiyorlar dersin?”

Ağabeyine muzır bir bakış attı.

“Kesinlikle,” dedi Bowman.

Gülüştüler. Karıncaların kırmızı kurbağayı umursamayışında komik bir yan vardı; kendi küçük tasaları arasında kurbağayı görmeleri imkânsızdı. Aynı zamanda ürkütücüydü; halleri eğlenceli bulunamayacak kadar kendi durumlarına benziyordu.

Yürümeye devam ettiler. Vadi tamamen düzleşmiş, sis bulutu çok yukarılarda kalmıştı. Küçük kuşlar parlak renkli zikzaklar çizerek hızla uçuyorlardı. Ağır havada arıların ve sivrisineklerin vızıltısı duyuluyordu. Terlemeye başlayınca kışlık paltolarını çıkarttılar. Güneş ışığı buluttan içeri sızmıyordu ama vadi gittikçe ısınıyordu.

Fin Marish merakla;

“Anayurt burası mı baba?” diye sordu.

“Hayır, hayatım. Daha gelmedik.”

Hanno Hath gözcüleri görevde tutmaya devam ediyordu. Tarım ya da yerleşim belirtisi görmeye çalışıyordu. Bu kadar verimli bir vadinin mutlaka sahipleri olmalıydı. Ama tek görebildiği derenin her iki yanındaki gür yeşillikler ve arada sırada uçan parlak kuşlardı.

Krii-krii! Krii-krii!

Vadide insanlar olduğuna ya da bir zamanlar olduğuna dair belirtileri ilk gören Duman oldu. Duman bu tatlı kuşların süzülerek uçmalarını dayanılmaz bir kışkırtma olarak görüyor, yanından geçen kuşları sıçrayıp yakalamaya çalışıyordu. Her sıçrayışta hedefine biraz daha yaklaşıyordu, sonunda kuşlardan birini havada yakaladı. Bunu başaramayacağını sanan Bowman onu üzüntüyle izledi. Duman, ağzında mavi-sarı kanatları hâlâ çırpınan kuş, uzaklaşmaya başlamıştı bile.

“Duman!” diye seslendi Bowman. “Buraya gel!”

Bowman palmiye ağaçlarının ıslak yapraklarının arasından kendisine yol açarak kedinin peşinden gitti. Duman’ı az ileride bir açıklıkta buldu. Ölü kuş ayaklarının dibinde yatıyordu. Kuş artık hareket etmediğinden kedi ilgisini kaybetmiş görünüyordu.

“Burada avlanmamalısın,” diye kızdı Bowman. “Buranın nasıl bir yer olduğunu bilmiyoruz.”

“Zaten aç değilim,” dedi Duman.

Bowman ölü kuşu nazikçe yerden alıp sarı kanatlarından birini açtı.

“Aç değilsen neden öldürüyorsun?”

“Hiç uçan bir kuş öldürdün mü evlat? Öldürmüş olsan böyle saçma bir soru sormazdın.”

“Keyif için mi yapıyorsun?”

“Keyif kelimesi yetersiz kalır. Şuna şeref için de.”

Bowman onu dinlemiyordu. Açıklığın etrafına bakınınca düşen yaprakların toplandığını fark etti. Bazı ağaçların dalları kesilmiş gibiydi. Toprak engebeliydi.

Yakından incelemek için engebelere doğru birkaç adım yaklaştı. Engebeden çok uzun tümseklere benziyorlardı. Yan yana, beş tane sıralanmıştı. Az ileride sekizli ikinci bir sıra vardı. Onun ilerisinde daha da uzun üçüncü bir sıra. On üç tümsek saydı.

Hiçbir hayvan toprağı böyle düzenli bir şekle sokamazdı. Bu, insan işiydi.

Elbette! diye düşündü, birden karşısında duran şeylerin ne olduğunu anlayarak. Mezarlar! Burası bir mezarlıktı. Arkasına dönüp koşarak uzaklaştı.

“Baba!” diye bağırdı. “Gel de şuna bir bak!”

Hepsi gelip baktılar. Branco Such’ın dikkati çektiği gibi bazı mezarlar çok yeni görünüyordu. En yakındaki beşli sıra hafifçe çimenle kaplanmış, toprak yığınları henüz oturmaya fırsat bulamamıştı. Beşi de aynı yükseklikteydi. Bu da hepsinin aynı anda gömüldüğünü gösteriyordu. Beş kişiyi aynı anda öldüren şey ne olabilirdi? Onları kim gömmüştü?

Daha ciddi ve temkinli bir havaya bürünerek yollarına devam ettiler. Hanno öndeki ve arkadaki gözcülerin sayısını arttırdı, kimse yolun iki yanındaki ağaçlıktan gözlerini ayırmıyordu.

Dere genişlemiş, suyu iyice ısınmıştı. Bazı yerlerde yüzeyinden buhar yükseliyordu. Vadideki hava gittikçe ağırlaşıyordu; herkes iyice terlemeye başlamıştı. Neredeyse ölmelerine sebep olan soğuk hava çok uzakta kalmıştı.

Çalıların arasından bir hışırtı ve patırtı geldi. Bir homurtu duyuldu ve şişko bir domuz hantal hantal yürüyerek şemsiye yapraklı bitkilerin içerisinden çıktı. Onları umursamaksızın yavaşça ilerleyip derenin içine girerek kumlu bir göletin içerisine karnının üstüne uzandı. Dere domuzun pembe, kıllı sırtının etrafından ve üzerinden akıyordu; hayvan nefes alabilmek için ağzını açıp havaya kaldırdı.

Kısa süre sonra ikinci ve daha tombul bir domuz bitkilerin arasından çıkıp gölete doğru yürüdü. Yolcular arabalarıyla geçip giderken domuzlar

gözleriyle onları izleseler de yerlerinden kıpırdamadılar. Korkmadıklarına göre insana yabancı değillerdi.

“Bunlar yabani değil,” dedi Creoth. “Bunlar evcil domuzlar.”

İlerledikçe şemsiye yapraklı ağaçlar sıklaşıp patikaya yaklaştı. Kocaman, etli, yeşil bitkiler dere tarafında kalın bir duvar oluşturuyordu. Bir süre sonra derenin sol tarafta akmaya devam ettiği ancak yükselen buhar dalgalarından anlaşılır oldu. Yürüdükçe iri, ıslak yapraklar yüzlerine çarpıyor, giysilerini ıslatarak üzerlerindeki teri soğutuyordu. Daha ileride fışkırıp dökülen suyun sesi duyuluyordu ama artık burunlarının ötesini bile göremez olmuşlardı. Patika yok olmuş, orman örtüsü üzerini kaplamıştı. Lolo Mimilith ve Bek Shim atların önünden gidiyor, kılıçlarıyla yumuşak dalları keserek arabanın geçebilmesi için yol açıyorlardı. Tekerlekler yol üzerindeki köklere takılıyor; arabanın kasnakları dalları itiyor, araba geçtikten sonra serbest kalan dallar arkadan yürüyenleri su içinde bırakıyordu.

Su sesinin arasından çok farklı bir ses duyuldu: adamın biri şarkı söylüyordu. Yapraklarla kaplı yollarından az ötede ince tenor sesiyle biri tek başına, enstrümansız şarkı söylüyordu.

Kim benim kadar mutluuu?
Var mı benden mutlusu?
Yok daha büyük bir mutluluuuk
Ah mutluyum mutluuuuuuu!

Şaşkınlık içinde şarkının defalarca tekrarlanan basit sözlerini dinleyen yolcular şelaleye yaklaştıklarını anladılar; öndekiler son yaprak perdesini de araladıklarında derenin içine aktığı sarp kayalarla çevrili yuvarlak bir göletle karşılaştılar. Durup birbirlerinin üzerinden baktılar.

Göletin suyu kaynayıp köpürüyor; köpüklerden havaya buhar bulutları yükseliyordu. İzledikleri dere sol tarafta şelaleye dönüşüp aşağıda bir su birikintisi oluşturuyordu. Karşı kıyı dışında her yanda göletin üzerine eğilmiş dev ağaçlardan, yeşil köpüklü suların içine iri parazitler dökülüyordu. Yeraltı fıskiyelerinin havaya fışkırdığı yerlerde su berrak görünse de fıskiyelerin arasında göletin yüzeyi sebze çorbası gibi kaynayıp koyulaşıyordu.

Daha sakin bölgelerden birinde tenor sesin sahibi uzanıyordu. Şarkı söylemeyi bırakmış, kendisini izleyen Manth Halkı gibi şaşkın gözlerle yeni

gelenlere bakıyordu. Sırt üstü yatmış, yarıya kadar suyun içine gömülmüştü; kocaman bir kubbeyi andıran göbeği yeşil balçığın içine batıp çıkıyordu. Yanakları ve çeneleri kat kattı; karnından baldırlarına, pembe etli ayak parmaklarına kadar löp löp et yığınlarıyla kaplıydı. Çok, çok şişman bir adamdı.

İzlerken, sağ kalçasının altından fırtına gibi yükselen köpükler onu bir o yana bir bu yana savurdu. Bu, hoşuna gitmiş görünüyordu.

“Oooh!” diye bağırdı, keyiften yabancıları unutmuş gibiydi. “Müthişti Jacko!”

Bu sözler onunla birlikte göletin içinde yuvarlanan bir domuza söylenmişti. Yeşil köpüklerin içinde yüzen bu aşırı şişman, çıplak adam tuhaf bir görüntüydü ama, üç kocaman pembe domuzla birlikte yüzmesi daha da tuhaf görünüyordu. Yan yana üç arkadaş gibi yuvarlanıyorlardı. Domuzların yayılmış ön ayaklarıyla havaya dikilmiş burunlarında şişman adamın duruşunu andıran rahat ve samimi bir hava vardı.

Domuzlar da yeni gelenlere bakıyorlardı. Bakışlarında korkudan eser yoktu; daha çok kaşlarını çatmış, davetsiz misafirlere sitemle bakar gibiydiler.

Şişko adamın yüzen gövdesi yeniden hafif hafif alçalıp yükselmeye başladı; tombul ellerinden birini yeşil suyun içinden çıkarıp yavaşça salladı. Onları selamlıyordu. Hanno Hath da el sallayarak yanıt verdi.

“Kazazede misiniz?” dedi şişman adam.

“Yolcuyuz,” dedi Hanno. “Bu vadinin dışında kış şartları çok çetin. Dinlenmeye, yiyeceğe ve ısınmaya ihtiyacımız var.”

“Dinlenmek.” Şişman adam derin, tok, kadife gibi sesiyle Hanno’nun sözlerini tekrarladı. “Yiyecek. Isınmak. Üçünü de burada bulabilirsiniz. Ne şans değil mi?”

Şaka yapmış gibi kıkırdadı. Ellerinin ağır, emin hareketleriyle göletin karşı tarafına yanaşıp debelenerek iri gövdesini sudan çıkarttı. Sular süzülen gövdesi, bacaklarının arasından geçip kalçasını kocaman bir bebek bezi gibi saran kumaş parçası dışında çıplaktı. Elleriyle vücuduna hızlı hızlı vurarak kendisini kuruttu.

Yolcular durmuş onu izliyordu. Büyüleyici bir manzaraydı.

“Evet,” dedi şişman adam, kurulanma işi bitince, “size şöyle bir bakalım. Oldukça kalabalıksınız.”

“Otuz bir kişiyiz,” dedi Hanno. “Hayvanlarımız da var.”

“Hepsi de aç otuz bir boğaz! Ne dersin Kraliçe?” Az önce sudan çıkıp yanına gelen domuzla konuşuyordu. “İyi bak Kraliçe. Sadece erkekler yok, aralarında kadınlar da var. Kadınlarla erkekler bir araya gelince ne olur? Bebek olur! Bu da beslenecek daha fazla boğaz demek! Sonra onlar büyür, onların da bebekleri olur. Boğazlar boğazları doğurur!”

Hanno bu tuhaf konuşmadan pek bir şey anlamasa da şişman adamın ne kadar yiyecekleri konusunda endişeli olduğunu anlamıştı.

“Burada kalmak gibi bir niyetimiz yok,” dedi. “Dinlenip, izninizle arabamızı erzakla doldurduktan sonra yolumuza devam edeceğiz.”

“Yolunuza devam mı edeceksiniz?”

“Kuzeye, dağlara doğru gidiyoruz.”

“Herkes böyle söyler. Ama bu adadan ayrılmak o kadar kolay değildir, göreceksiniz. Daha vakit var, vakit var.” Onlara gülümsedi. “Kaptan Canobius hizmetinizde. Tüm samimiyetimle sizi Stella Marie’de misafirim olmaya davet ediyorum.”

Bu sözlerden sonra arkasını dönüp domuzlarıyla birlikte badi badi yürüyerek uzaklaştı. Göletin etrafından dolaşarak onu izlediler.

“Çatlağın biri,” dedi Branco Such. “Kazazede demekle ne kastetti?”

“Sanırım tek başına yaşamaktan kaynaklanıyor,” dedi karısı Gale Such.

“Boyu bosu yerinde,” dedi Bayan Chirish. “Üstelik de kaptanmış.”

“Kendini bir adada sanıyor,” dedi Mo Mimilith. “Deli olmalı.”

“Şişko ve çatlak,” dedi arkadaşı Pek Such.

Çocuklar kıkırdadılar.

“Şşş!” diyerek eliyle uyardı Lea Mimilith. “Onu kızdırmayın. Yardımına ihtiyacımız var.”

Bitkilerle kaplı yol geniş, güzel bir açıklığa çıkmıştı. Şişman adam az ileride badi badi yürüyor, onun ilerisinde ağaçlıksız, ışıl ışıl geniş bir alan uzanıyordu. Bu beyaz alandan tuhaf bir ses, derin, hafif bir gurultu geliyordu.

Açık alan ileride, üç tarafı sık ağaçlarla kaplı, kocaman bir araziye dönüşüyor, en uzak taraf beyaz bir sisin içinde kayboluyordu. Açıklığın bir kenarında tuhaf, uzun bir yapı duruyordu. Yerden yüksek ahşap bir zemin üzerinde üç uzun direk yükseliyordu; bunların üzerine yelkeni andıran bezler atılmıştı. Şişman adam güverteye tırmandı ve tek mobilyası olan sandıkları açmaya koyuldu. Sandıkların içinden iri gövdesinin üzerine attığı devasa bir sabahlık ve su kabağından oyulmuş kâseler çıkardı.

Yaklaşınca, açıklığın karşı tarafında, Canobius'un iri gövdesinin durduğu yanda, çok daha büyük bir göl olduğunu gördüler. Her yanı kaplayan derin gurultunun kaynağı, çalkalanıp kaynayan, yüzeyi yoğun, beyaz bir buharla kaplı bu suydu. Göl kaynıyordu.

"Güverteye gelin yolcular!" dedi Canobius.

Hanno'nun önderliğinde geniş güverteye çıktılar. Kaptan büyük, ahşap bir fıçıdan bir kâseye içki doldurup ona uzattı.

"Şeker kamışı suyu. Hafif bir uyarıcıdır. Stella Marie'ye hoş geldiniz."

Hanno içti. İçki nefisti.

"İçinde şeker kamışından başka bir şey daha var."

"Portakal kabuğuyla tatlandırıyorum."

"Tadı çok güzel."

Canobius herkese dolu kâseler dağıttı. Kısa süre sonra daha rahat bir hava esmeye başlamıştı.

"Burası bir sıcak su kaynağı herhalde," dedi Hanno, buharlar çıkan, kaynayan suyu göstererek.

"Sıcak olduğuna hiç şüphe yok," diye yanıtladı Canobius. "Ben buraya mutfağım diyorum. Dev bir çaydanlık ya da kazan gibi. Bak!"

Üç ayaklı bir dayanağa yerleştirilmiş bir kalası çevirdi. Kalasın ucunda iple bağlı metal bir kova asılıydı. Göstermek için kovayı suya daldırdı.

"Yemeğini birkaç dakikada pişirebilirsin."

"Harika!" dedi Hanno.

"Ne diyeceğim," dedi Miller Marish. "Burada küçük bir cennette yaşıyorsun."

"Evet, öyle," dedi Canobius. "İnsanların elde etmek için alnının teriyle mücadele ettiği şeyler benim elimin altında."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Silman Pillish. "Yiyeceklerini yetiştirmek için çalışman gerekmiyor mu?"

"Çalışmak mı?" Kaptan kahkahayla güldü. "Ayağa kalkmayı işten sayıyorsan çalışıyorum. Biraz yürüyüp elimi uzatıp meyveleri koparmak işse çalışıyorum. Hayır, bayım burada çalışmak gerekmiyor. Her şey bol ve elinin altında."

"Çalışmak zorunda olmamak bana yanlış geliyor," dedi küçük Scooch kaşlarını çatarak.

"Ben de buraya ilk geldiğimde böyle düşünmüştüm bayım. Adayı baştan başa dolaşıp ekip biçtim. Ama sonra bu güzel şeylerin ben eksem de ekmesem de çıktıklarını görünce çiftçilik kariyerim sona erdi. Şimdi kuşlar

gibi, doğanın cömertliğinden yararlanarak yaşıyor, çalışmıyorum. İnsan bu alışkanlıktan ne kadar çabuk kurtuluyor şaşarsın.”

“Çalışmak alışkanlık mı?!” Silman Pillish bu lafa daha da çok şaşırmıştı. “Vay, vay, vay. Ama insan sıkılmaz mı?”

“Sıkılmak mı? Neden sıkılacakmışım? Sıkıcı olan çalışmak. Hayatta kalabilmek için çalış, didin, dur. Çalışmayı bir kenara bırakınca ilgi alanlarını geliştirecek enerjiyi buluyorsun.”

“Peki siz nelerle ilgileniyorsunuz Kaptan?”

Canobius gülümseyerek iri göbeğini sıvazladı.

“Benim iki ilgi alanım var dostum. Biri yemek pişirmek, ikincisi de yemek yemek. Her ikisinde de ustalaştım.” Kovayı kaynar suyun içinden çıkarttı. “Siz kendiniz karar verin. Adaya hoş geldiniz demek için size bir ziyafet hazırlayacağım.”

“Arabamızı dışarıdaki kış şartlarına hazırlamalıyız,” dedi Hanno, “ve depolayabildiğimiz kadar yiyecek depolamalıyız. İki gece kalabilirsek çok seviniriz.”

“İki gece mi dersiniz? Neyse, neyse. Size bir ziyafet hazırlayacağım.” Gözleri Bayan Chirish’e takıldı. “İşte gerçek bir kadın diye ben buna derim.”

“Bu vadide yalnızca siz mi yaşıyorsunuz?”

“Evet, bir tek ben varım.” Kaptanın dikkati Bayan Chirish’e yoğunlaşmıştı. “Söyleyin madam, kâsenizi doldurayım mı?”

Hanno’nun gözleri karısını aradı. Açıklığın yan tarafında sırtını bir ağaç gövdesine dayayıp oturmuştu. Yanına gitti.

“Ne diyorsun?” dedi, yanına çöküp.

“Bu yeri bulduğumuz için şanslıyız.”

“Bulmasaydık ölmüştük.”

“Çok uzun kalmayacağız değil mi?” dedi Ira.

“Hayır. Mümkün olan en kısa sürede gideceğiz.”

Hanno elini avucuna alıp okşadı. Ira bugünlerde çok yumuşak bir sesle konuşuyordu. Öfkelenip bağırmalarını, sövüp saymalarını anımsadı. Şimdi nereye gitmişlerdi?

“Hanno, hayatım,” dedi Ira, “Neden bilmiyorum ama burada yönümü bulamıyorum. Belki hava çok sıcak olduğu içindir.”

“Yola çıkınca yine bulursun. Yapmamız gereken tek şey gücümüzü toplamak. Ondan sonra gideceğiz.”

Kardaki mücadeleden sonra Canobius'un içkisi hepsinin uykusunu getirmişti. Göze görünmeyen güneş sisli gökyüzünde batarken oraya buraya yayılıp uyudular.

Ertesi sabah, iyi bir uykuyla dinlenmiş olarak uyandıklarında kışın şiddeti çok uzaklarda kalmış gibiydi. Sabah havasının tatlı bir ılıklığı vardı, henüz çok sıcak olmamıştı. Gölün yüzeyi kalın, beyaz bir sis tabakasıyla kaplıydı ama diğer yerlerde bulutların arasından ışık huzmeleri iniyordu. Arılar ortaya çıkmış vızıldıyor, parlak renkli kuşlar yüksekteki ağaçların arasında uçuşuyorlardı.

Birer birer uyanıp yamaçtan akan sularda yıkandılar. Ardından ağaçların arasına dalıp kahvaltı için meyve arayışına girdiler. Miller Marish kızlarına turuncu, olgun bir kavun getirdi; öyle bir şevkle yediler ki kavunun tatlı suları çenelerinden aşağı aktı ve sonunda babaları bacaklarından tutup onları küçük bir şelaleye sarkıtmak zorunda kaldı.

Küçük Fin Marish babasına;

"Burası anayurt olmalı. Herkes çok mutlu," dedi.

"Olabilir," dedi Miller Marish. "Bundan daha iyi bir yurt nerede bulunur bilmem."

Mumpo'yla Rollo Shim, Ira Hath'ın tavsiyesiyle giysilerini çıkarıp Kaptan Canobius'la ilk karşılaştıkları yeşil gölete girdiler. Sıcak suyun içinde derinden kaynayan suyla sallanarak uzanmak yaralarına iyi gelmişti. Onların bu kadar rahat görünmesine bakarak birkaç kişi daha gölete girdi. Kollarını ve bacaklarını açarak, suyun içine yayılıp, birbirlerine hafifçe çarparak üzerlerindeki yeşil dalları seyre daldılar.

Göletin yanından geçen Scooch durup onları izledi.

"Pişmemiş bir sosise benziyorsun," dedi göletin içindeki Lunki'ye.

"Eh, yavaş yavaş pişiyorum," dedi Lunki.

"Güzel galiba?"

"Dene de kendin gör."

Küçük Scooch iç çamaşırlarına kadar soyunup yanına girdi.

Hanno Hath, Bowman ve Tanner Amos yolculuk için odun kesmeye ormana gittiler.

Kolları meyvelerle dolu diğerleri, vadinin verimliliğini anlata anlata birer birer açıklıktaki arabaya geliyorlardı.

"Hayırsever Kaptanımız nerede?" dedi Branco Such iki iri hindistancevizini yere bırakarak. "Tuhaf ama sevimli ev sahibimiz nerede?"

"Bayan Chirish'le birlikte gitti," dedi Creoth kaşlarını çatarak.

Branco Such bıçağıyla hindistancevizlerini kırmaya girişti. Dış kabukları sandığından daha çetin çıkmıştı. Ayrıca aklından başka şeyler geçiyordu.

“Burada hepimize yetecek kadar yer var,” dedi. “Yeter de artar bile. Vadinin küçücük bir kısmını bile dolaşmayı bitiremedim.”

“Yer olduğu doğru,” dedi Creoth. “Eğer istediğin buysa.”

“Ev yapacak yer,” dedi Branco Such. “Ev yapacak arazi.” Boş yere hindistancevizlerine vurdu.

“İstediğin buysa,” dedi Creoth.

“Hepimizin istediği bu değil mi? Yuva kuracak bir yurt. Anayurt.”

“Ah!” dedi Silman Pillish. “Bunu ilk kim söyleyecek diye merak ediyordum.”

“Eh Pillish. Ne diyorsun?”

“Bence Hanno Hath ne diyor bir soralım.”

“Hanno Hath iyi bir adam ama o sadece bir kişi. Senin fikrin ya da benim fikrim de onunki kadar önemli değil mi?”

Kaptan Canobius ve Bayan Chirish yüzlerinde mutlu bir ifadeyle kol kola belirdiler.

“Sevgili bayana adanın güzel yerlerini gösteriyordum,” dedi.

“Ne yer!” diye bağırdı Bayan Chirish. “İnsan vücudunun ihtiyaç duyduğu her şey ağaçlarda asılı!”

“Onu öyle yapma istersen.”

Canobius Branco Such’ın hindistancevizine nasıl saldırdığını görmüştü.

“İki tane gamzesi var – işte burada, gördün mü? – oradan delersin – işte böyle, gördün mü? – sonra sütünü içersin.”

Hindistancevizini ağzına tutarak gösterdi, meyvenin sütü incecik bir şekilde ağzına aktı. Sonra hindistancevizini sert bir zemine koydu.

“Ondan sonra taşla kırarsın.”

Yerden bir taş aldı, hızla vurarak hindistancevizini ortadan ikiye böldü.

“İşte eti.”

“Çok teşekkürler,” dedi Branco Such, hindistancevizi parçalarını çocuklarına uzatırken. “Sanırım bunlardan daha çok var.”

“İstediğin kadar.”

“Öyleyse Kaptan, bizim gibi bir grup mantıklı insan bu adada yaşayabilir mi dersiniz?”

“Ne tesadüf!” diye bağırdı Bayan Chirish. “Kaptan da aynı şeyi söylüyordu.”

“Buraya çok uygun bir tip insan vardır,” dedi Canobius ihtiyatla. “Bu güzel kadın da tam o tip.”

“Şişman demek istiyor,” dedi Bayan Chirish kızarıp gülümseyerek.

“Eh, öyle demek istiyorsam da bunda utanılacak bir şey yok.” Canobius koca göbeğine iki eliyle vurup göbeğini salladı. “Şişmanladıkça daha mutlu oluyorum. Zayıf olmayı kim ister? Zayıflık sefilliktir. Zayıf insanlar hiç tatmin olmazlar. Şişmanlık cömertliktir. Şişmanlık nazikliktir. Yaşasın koca göbekler! Yaşasın geniş kalçalar! Şişmanlık mutluluktur!”

“Yaşasın!” diye bağırdı Bayan Chirish.

Diğerleri onlara bakıp gülümsediler.

“Bu hayatın reklamını iyi yapıyorsun,” dedi Branco Such. “Burada iyi yediğin ortada.”

“Siz de yiyeceksiniz! Hepiniz için müthiş bir şölen hazırlıyorum! Biraz enginar terbiye etmek istiyorum. Terbiye etmek zaman alıyor. İşe koyulmalıyım.”

Dev kazanların durduğu güverteye doğru uzaklaştı. Branco Such diğerleriyle konuşmak için döndü.

“Dostlarım,” dedi. “Hepinize bir teklifim var. Neden buraya yerleşip evlerimizi kurmuyoruz?”

Dönüp, kızları ve Sisi’yle oturmuş bal ve muzdan oluşan kahvaltısını yiyen Ira Hath’a baktı. Ira onu duymamış görünüyordu.

Kestrel de annesini yakından izliyordu.

“Buradan hoşlanmıyorsun değil mi anne?”

“Hayır,” dedi Ira. “Burası iyi bir yer değil.”

“Ne hissediyorsun?”

“Ben de onu anlamaya çalışıyorum, ama anlayamıyorum.” Alnını kırıştırarak açıklamaya çalıştı. “Buradaki her şeyde bir basıklık var. Hava bile basık.”

“Şişkoluk demek istiyorsun herhalde,” dedi Pinto. “Buradaki her şey şişko. Muzlara bakın. Dev gibiler.”

“Hayır, şişman demek istemiyorum,” dedi Ira. “Basık demek istiyorum. Bu aynı şey değil. Şişman sağlam ve güvenilir olabilir. Ama basık olan bir şeye güvenemezsin. Seni yarı yolda bırakır.”

Branco Such’ın etrafındaki gruba baktı. Heyecanlı bir konuşmaya dalmışlardı. Ne söylediklerini bilmek için Ira Hath’ın konuşmayı duyması gerekmiyordu. Uzanıp Kestrel’in elini tuttu. Sesinde bir aciliyet vardı.

“Bana söz ver,” dedi, “diğerleri ne yaparsa yapsın, ne kadar güçsüz düşersem düşeyim beni buradan götüreceğine söz ver!”

“Söz veriyorum anne,” dedi Kestrel korkuyla.

9

Domuzlarla Konuşma

Hanno Hath, Bowman ve Tanner Amos baltalarıyla ağaçları kesip uzun, düz parçalar haline getirirken Duman kahvaltı aramaya gitti. Duman meyve yemiyordu ve buradaki kuşların kendisi için fazla hızlı ve yüksekten uçtuğunu kısa sürede anlamıştı. Uçuşlarını izlemek bile boynunu ağrıtmıştı. Bu yüzden bir süre sonra yerde yaşayan küçük hayvancıklar aramaya başladı. Keskin koku alma duyusu onu büyük bitkilerin altında saklanan, daha önce hiç görmediği küçük bir bitkiye yöneltti. Domatese benzer, küçük sarı meyvelerin etrafına sarılmış tombul, yumuşak, koyu yeşil yaprakları vardı. Meyveler ilgisini çekmemişti. Onu ilgilendiren yapraklardı. Av etini andıran olgun, hatta çürük kokusu onu heyecanlandırmıştı. Yapraklardan birinin ucunu kemirdi; tadı çok keskin geldiğinden daha fazla yemedi.

Diğerlerinin yanına döndüğünde kendisini sersemlemiş hissediyordu.

"Demek buradasın Duman," dedi Bowman. "Dönmeye hazırız."

"Bu harika," dedi Duman. "Harikasın. Her şey harika."

Bowman'ın ayakları dibine kıvrılıp uyuyakaldı. Bowman onu dürttü.

"Burada uyuma. En azından arabaya gidene kadar bekle."

Ama kediyi uyandırmak mümkün olmadı. Bowman kalasları toplama işini babasıyla Tanner Amos'a bırakıp onu kucağına aldı.

"Zavallı Duman," dedi. "Çok yorulmuş."

Açıklığa döndüklerinde kediyi yavaşça arabanın içindeki battaniye yığınının üzerine koydu. Göletten yeni çıkan Mumpo yarı çıplak, üzerinden sular süzülerek arabanın yanında duruyordu. Bir battaniyeye kurulanıyor, yaralarının etrafını nazikçe siliyordu.

"Suya girmek iyi geldi mi?" dedi Bowman.

Mumpo başını salladı. "Çok daha iyiyim."

Bowman iyileşip iyileşmediğini anlamak için yaralarına baktı.

"Yakında eskisi gibi olursun."

Kafasını kaldırınca Mumpo'yla göz göze gelip kızardı. Karnından aldığı yaranın ciddi olduğunu ve Mumpo'nun onu şampiyon bir dövüşçü yapan güce ve ataklığa asla kavuşamayacağını ikisi de biliyordu.

"Yakında yeterince iyileşeceğim," dedi Mumpo omuzlarını silkerek. "Bu da benim için yeterli."

Manth Halkı'nın büyük bir kısmı Stella Marie'nin yakınında büyük bir halka oluşturarak oturmuş derin bir konuşmaya dalmıştı. Hanno'yla diğerleri ağaçların arasından çıkıp gelince konuşmayı kestiler; tekrar konuşmaya başlasalar da eskisi gibi heyecanlı konuşmuyorlardı. Pek çoğu endişeli, suçlu gözlerle Hanno'ya bakıyordu. Hanno bunu görse de bir şey dememeyi seçti. Yanlarına gidip değişen bir şey yokmuş gibi konuştu:

"Yolculuk için ihtiyacımız olan her şey elimizin altında," dedi. "On dakika ileride bir yerden bu kalasları kestik. Kesime uygun düz gövdeli ağaçlardan oluşan bir koru var. Araba ve fazladan erzaklar için kızak yapmamız gerekiyor. Kızakları Tanner yapacak. Geri kalanımız yiyecek toplamalı. Ağaçlıkların karşı tarafında olgunlaşan yabani mısırlar var."

"Bir dakika Hanno," dedi Branco Such. "Sence biraz fazla varsayımlar üzerinden konuşmuyor musun? Kızak yapmaya başlamadan önce belki kendimize sormamız gereken bir soru var. Gitmek istiyor muyuz?"

"Tabii ki gitmek istiyoruz," dedi Hanno. "Burada kalamayız."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü burası anayurt değil."

"Hımm. Peki ama bu anayurt nedir, neresidir?"

Bütün gözler Ira Hath'a çevrildi. Ira artık herkesin bildiği sözleri tekrarladı:

"Gördüğüm zaman bileceğim."

"Bu arada," dedi Branco Such, "bize oradaki şartlardan söz edebilir misin? Toprak verimli mi? İklim ılıman mı? Kışları sert mi?"

"Hiçbir şey söyleyemem," dedi Ira.

"Size çok büyük saygım var madam. Hanno, ben de en az senin kadar halkımızın anayurda yerleştiğini görmek istiyorum. Ama lütfen, düşünmeniz için size yalvarıyorum. Bu vadiden ayrılırsak bizi neredeyse öldüren soğuk kış şartlarıyla karşı karşıya kalacağız. Bilinmeyen bir yere doğru, bilinmeyen bir süre boyunca kendimizi ve eşyalarımızı karda sürüklemek zorunda kalacağız. Oraya varabileceğimizin bir garantisi yok. Oysa burada verimli, ılık, sulak, neredeyse kimsenin yaşamadığı, ihtiyacımız olan her şeyin bulunduğu bir vadideyiz. Neden daha ileriye

gidelim ki? Başka bir yerde bundan fazla ne bulabiliriz? Bu zenginlik ve güzelliklerin tatmin edemeyeceği kadar açgözlü müyüz?”

Branco’nun sözleri Manth Halkı tarafından sessizlik içinde dinlenmişti ama Hanno sallanan kafalardan pek çoğunun aynı fikirde olduğunu görebiliyordu. Kestrel yanına gelip elini tuttu. Sallanan kafalar onu kızdırmıştı.

“Siz neden söz ediyorsunuz?” dedi Kestrel. “Yola devam etmek zorundayız. Burası anayurt değil.”

“Anayurt yuvamızı kurduğumuz yerdir,” dedi Branco Such. “Neden burası olmasın?”

“Çünkü burası değil de ondan.”

Omuzlarını silkip Kestrel’e sana acıyorum der gibi baktı. Kestrel suratına bir yumruk indirmek istedi.

Hanno da güçlü inancı dışında verebileceği bir yanıt olmadığının farkındaydı.

“Burası anayurt değil Branco. Olmadığından eminim. Sizden yalnızca bana güvenmenizi istiyorum.”

“Sanırım bu kararı herkes kendi başına vermeli,” dedi Branco.

Kafalar bir kez daha sallanarak onayladı. Branco bu rolü çok daha önce üstlenmesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Sonuçta o, eskiden Aramanth’da bir yargıçtı, Hanno ise yalnızca bir kütüphaneciydi. Hanno iyi bir adamdı ama gerçek bir liderde olması gereken otoriteye sahip değildi.

“Bence oylama yapmalıyız.”

Hanno gözlerini yere çevirdi. “Nasıl isterseniz,” dedi. “Ben ve ailem sabah buradan ayrılacağız.”

Kestrel’le birlikte oradan uzaklaştı. Herkes kırıldığını hissetmiş; onu sevip saydıkları için de buna üzülmüşlerdi.

“Biliyor musun Branco,” dedi Miko Mimilith, “söylediklerin doğru olabilir ama her şeyi Hanno’ya borçluyuz.”

“Eğer Hath’lar burası anayurt değil diyorsa, ben onlara inanıyorum,” dedi Scooch.

“Gökyüzü yok,” dedi Seldom Erth. “Gökyüzü olmayan bir yer anayurt olamaz.”

Hanno Hath büyük bir endişeyle Kestrel’e:

“Başka ne diyebilirim?” dedi.

“Onlara annemin söylediklerini söyle,” dedi Kestrel. “Burada yanlış olan bir şey var.”

“Sorun bunun ne olduğunu bilmemesinde.”

Uzlaşmacı bir çözüm getiren Miller Marish oldu.

“Bahara kadar bekleyelim!” dedi. “Kalıp kalmayacağımızı baharda tekrar düşünürüz.”

Bu, herkesi memnun etti. Mantıklı görünüyordu ve hep bir arada kalmalarını sağlayacaktı. Ama Hanno’ya teklif ettiklerinde, o bunu duymak bile istemedi.

“Biz sabah ayrılıyoruz,” dedi. “Çok az zamanımız kaldı. Karımı duydunuz. Rüzgâr şiddetleniyor.”

“Evet, elbette. Rüzgâr!”

Rahatsız bir şekilde birbirlerine baktılar. Bu şiddetlenen rüzgârın ne yaptığını hiç anlamamışlardı.

“Burada rüzgâr yok,” dedi Silman Pillish.

“Müdür Pillish,” dedi Branco, desteğine sevinip eski unvanını kullanarak, “sen akıllı bir adamsın. En azından karlar eriyip, yollar açılana kadar burada beklemeli miyiz dersin?”

“Önümüzdeki seçenekler içerisinde,” dedi Pillish, “en fazla seçenek sunan... buymuş gibi görünüyor.”

Sözlerinin kulağa, umduğu kadar akıllıca gelmediğini fark edince yavaş ve üstüne basa basa;

“Benim görüşüm bu. Bu konuda kararlıyım,” dedi.

“Bu görüşün ışığında,” dedi Branco, “Bahara kadar kalıp kalmama konusunda oylama yapmamızı öneriyorum. Oylama yapılsın diyenler ellerini kaldırsın.”

İnsanlar tereddütle ona baktılar. Branco bu kadar büyük bir adım atmaktan çekinmelerini anlıyordu.

“Şu anda karar vermemiz gereken tek şey oylama yapıp yapmayacağımız. Geleceklerine başkalarının karar vermesinden rahatsız olmayanlar oylamaya katılmak zorunda değiller. Kendi geleceğine kendisi karar vermek isteyenler ellerini kaldırsın.”

Bunun üzerine, Hath’lar ve yakın dostları Mumpo, Scooch ve Creoth haricinde hepsi ellerini kaldırdı. Seldom Erth elini kaldırmamıştı; Manth olmadıklarından Manth’ların anayurdunun neresi olduğu konusunda oy vermenin doğru olmadığına inanan Sisi ve Lunki de öyle.

Kaptan Canobius kalkan elleri görünce neler olduğunu öğrenmek için paldır küldür yanlarına geldi. Neyi tartıştıklarını anlayınca kıkırdayarak;

“İstediğiniz kadar oylayın. Artık adadasınız,” dedi.

Branco Such şişko kaptanın kendinden yana olduğunu düşünerek;

“Kaptan, sanırım buradan ayrılmakta zorlanacağımızı düşünüyorsunuz,” dedi.

“Zor denebilir,” dedi kaptan. “İmkânsız da denebilir.”

“Dışarıdaki zorlu kış şartları yüzünden mi?”

“Kış mı? Ben kıştan falan anlamam. Yo, yo, zor olan buradan ayrılmayı istemek. Tencerelerimin başına dönmeliyim. Size nefis bir ziyafet hazırlıyorum!”

Yanlarından ayrıldı.

“Deli bu adam,” dedi Creoth.

“Bu doğru değil!” Yakın arkadaşı Creoth’un böyle sert konuşması Bayan Chirish’i üzmüştü. “Biraz değişik biri, hepsi o. Uzun zamandır domuzlar dışında konuşacak kimsesi olmamasından kaynaklanıyor.”

Bunu duyunca Bowman’ın aklına bir fikir geldi. Sessizce oradan uzaklaştı.

“Sanırım büyük çoğunluğun oylama yapma isteği gösterdiğini söyleyebiliriz,” dedi Branco Such. “Oylamadan önce bir şey söylemek isteyen var mı?”

Cheer Warmish incecik bir çizgi halinde buruşturulmuş dudaklarla öne çıkarak,

“Çocukları düşünmeliyiz. Kocamı kaybettim. Neredeyse kızımı da kaybediyordum. Şimdi ona yeniden kavuşmuşken karların içinde öldüğünü görmek istemiyorum,” dedi.

“Hepimiz çocukları düşünmeliyiz,” dedi Lea Mimilith, üç çocuğuna uzanarak. Red Mimilith kızgınlıkla arkasını döndü. On dört yaşındaydı ve artık çocuk olmadığına inanıyordu.

Miller Marish de onayladı.

“Kızlarım buradaki en küçük çocuklar,” dedi. “Anayurdu bizlerden çok onlar için arıyoruz. Hayatlarının geri kalanını orada geçirecekler. Çocukların güvenliğini düşünmeliyiz. Çocuklar olmazsa anayurt olur mu?”

“Atalarımın sakalları adına!” diye parladı Creoth. “Aranızda tek mantıklı düşünen şu yaşlı adam!” Seldom Erth’ü işaret etti. “Gökyüzü yok diyor. Gökyüzü olmayan anayurt olur mu? Bundan daha doğru bir şey var mı? Hayatınızın sonuna kadar şafağı görmeden mi yaşamak istiyorsunuz? Ben istemiyorum! Daha öğlen olmadan oturduğum yerde terliyorum. Hayatımın geri kalanını bir çaydanlıkta geçirmek istemiyorum! Açık düzlüklerde, gökyüzünün altında soğuktan ölmeyi tercih ederim!”

“Hayatımızın sonuna kadar değil,” dedi Miller Marish. “Sadece bahara kadar.”

“Sonra tekrar oylama yaparız,” dedi Branco Such.

“Peki ya sonra?” Sisi’nin sakin, duru sesi duyuldu. Tartışmadan uzak durmaya çalışmıştı. Mütevazı bir şekilde konuşmaya çalışsa da pek başarılı olamadı. Duyguları güçlü, sesi etkiliydi. “Anlamıyor musunuz? Hath Ailesi sabah buradan ayrılacak. Burada kalırsanız baharda nereye gideceksiniz?”

Bu, konuya yeni bir boyut getiriyordu. Kaçırıldıklarında Sisi’ye saygı duymaya başlayan Ashar Warmish, ürkek bir sesle,

“Sen ne yapacaksın?” diye sordu.

“Benim ne yapacağımın bir önemi yok. Ben Manth değilim. Tartışmanızda söz almam bile yersiz.”

“Tam tersine,” dedi Silman Pillish. “Tartışmamız hayatta kalmakla ilgili. Nasıl yaşayacağımız, nasıl öleceğimizle ilgili. Sen de bu seçimi yapmak zorundasın.”

“Benim için başka bir seçenek yok,” dedi Sisi. “Ben, çalışmam gerekmeyen bir yerde prenses olarak yetiştirildim. İsteyebileceğim her şeyin olduğu bir cennette. Benim için orası bir hapishaneydi. Kaderin bir cilvesi beni bu hapishaneden kurtardı. Oraya geri dönmeyeceğim.”

“Hapishane mi?” diye bağırdı Cheer Warmish. “Bu vadi bir hapishane değil! İstediğimiz zaman buradan ayrılabiliriz.”

Sisi daha fazla konuşmadı. Kestrel’in kendisini izlediğini fark etmiş, gözlerindeki hayranlığı görmüştü. Bowman’a baktı, ama o yoktu. Hafif bir hayal kırıklığı hissettiğini fark edince, Bowman’ı mutlu etmek için konuşmadın, dedi kendi kendine. Doğru olduğuna inandığın şeyleri söylemek için konuştun. Yine de orada olup duymasını isterdi.

Bowman vadinin biraz yukarısında, küçük yeşil göletin kenarında domuzlarla konuşuyordu. Ilık balçığın içinde yuvarlanan iki domuz vardı; burunları suyun dışına çıkmış, küçük gözlerini bir taşın üzerine tüneyen Bowman’a dikmiş bakıyorlardı. Domuzlarla arasında bir bağ kurabilmesi biraz zaman almıştı. Daha önce konuştuğu ineklerden daha zekiydiler ama bu, işini kolaylaştırmaktan ziyade güçleştirmişti. Daha önce hiçbir insan domuzları anlamadığı için şimdi onun kendilerini anlayabildiğini kabul etmek istemiyorlardı.

“Lütfen,” dedi Bowman. “Yardımınıza ihtiyacım var.”

Kendi kendine konuşuyor, dedi büyük domuz. *Dinleme.*

Dinlemiyorum, dedi küçük domuz. *Dinleyen sensin. Sen dinleme.*

Domuzlar susup dinlememek için çaba harcadılar.

Konuşmayı kesti.

Öyleyse dinlemeye başlayabiliriz.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Sizi duyabiliyorum," dedi Bowman.

Domuzlar birbirlerine baktılar.

Bizi duyabildiğini söyledi.

Ama biz bir şey konuşmuyoruz.

Şimdi konuşuyoruz.

O konuştuğunda konuşmuyorduk.

Belki bizim onu duyabildiğimizi söylemek istemiştir.

Ben onu duyamıyorum. Onu dinlemiyorum.

Ben de öyle.

Kısa bir sessizlik daha oldu.

Ya bizi dinliyorsa?

Söylemediklerimizi mi dinliyor?

Dinlemediğimizi dinliyor.

"Düşüncelerinizi duyabiliyorum," dedi Bowman.

Düşüncelerimizi duyabildiğini söylüyor.

Bizim düşüncemiz yok ki.

Sanırım bu da bir düşünce sayılır.

Bunu duymuş mudur dersin?

Duymuşsa da hiçbir şey duymamış demektir.

Hiçbir şey duymadıysa hiçbir şey söylemez.

Bir şey söylemezse düşüncelerimizi duymuş demektir.

Burunlarını Bowman'dan yana çevirip ona baktılar.

"Düşünceniz olmadığından söz ediyorsunuz," dedi Bowman.

Bizi duymamış! Hiçbir şey duymuyor! Eğer bizi gerçekten duymuş olsaydı bizi duymamış olurdu.

Uzunca bir ara oldu. Sonra, domuzlardan biri diğerine;

Sanırım bir yerde hata yaptık, dedi.

Bowman konuşmayı ilerletmek için bunu fırsat bilerek,

"Tavsiyenize ihtiyacım var," dedi.

Tavsiyemizi istediğini söylüyor.

Tavsiyemiz falan yok.

O zaman ona vermeyelim.

“Canobius neden bir adada yaşadığını sanıyor?”

Domuzlar bu soru üzerine düşündüler. Soru ilgilerini çekmiş, dinlememeleri gerektiğini unutmuşlardı.

Bir adadan ayrılamazsın da ondan. Kaptan buradan ayrılamıyor. Bu yüzden burası bir ada.

Büyük domuz memnuniyetle homurdandı. Nedeni çok iyi açıklamıştı.

“Burası gerçek bir ada değil. İstese buradan ayrılabilir.”

Öyleyse ayrılmak istemiyor demektir.

“Neden?”

Çünkü burası bir ada.

“Yani,” dedi Bowman, anlamak için büyük bir çaba harcayarak, “buranın bir ada olmasını mı istiyor?”

Elbette.

“Neden?”

Buradan ayrılamasın diye.

Bowman sessizleşti. Küçük domuz sitemli gözlerle büyük domuza baktı.

Onunla konuşuyorsun.

Önemli değil. Çok aptal biri. Söylediklerimin bir kelimesini bile anlamıyor.

Bowman birkaç bilgi daha edinmeyi denedi.

“Buranın yakınında bazı mezarlar var,” dedi. “Bu mezarlarda kimlerin yattığını biliyor musunuz?”

Ölü insanlar.

“Neden öldüler?”

Yaşamak istemedikleri için.

“Neden yaşamak istemediler?”

Aşırı mutluluktan.

“Mutluluktan mı öldüler?”

Daha fazlasını öğrenemeden koşan ayak sesleri duyuldu ve Kestrel yanında belirdi.

“Bo! Gelmelisin! Oylama yapıyorlar ve babam o kadar öfkeli ki konuşmak istemiyor.”

Bowman derhal ayağa fırlayıp Kestrel’le birlikte sıcak su kaynağının yanındaki açıklığa geri döndü. Domuzlar onun gidişini izleyerek rahatladılar.

Gittiği iyi oldu. Aptal insanlarla konuşmak zor iş. Bir daha yapmayalım.

Bowman’la Kestrel oylamanın yapıldığını ve çoğunluğun yolculuğa devam etmeme kararı aldığını öğrendiler. Şimdiden ikiye ayrılmışlardı bile. Daha büyük olan grup, Stella Marie’nin etrafında, hizipleşmeyle ilgilenmeyerek hararetle ziyafet hazırlıkları yapan Canobius’un yanında toplanmıştı. Küçük grup, Hath’ların grubu arabanın yanındaydı. Grup Hanno, Ira, Pinto, Mumpo, Creoth, Scooch ve yaşlı Seldom Erth’den oluşuyordu.

Hanno yanlarına katılan Bowman’a baktı. Yüzünde bitkin, hayal kırıklığına uğramış bir ifade vardı.

“Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum.”

“Mezarlar,” dedi Bowman. “Canobius’a mezarları sor.”

“Mutlaka zararsız bir açıklaması vardır,” dedi Hanno.

Bowman hâlâ battaniye yığınının üzerinde kıvrılmış, dünyadan habersiz uyuyan Duman’ı gördü.

“Ne! Bu tembel kedi hâlâ uyuyor mu?”

Sisi’yle Lunki elleri kolları arabaya konacak olgun mısır koçanlarıyla dolu geldiler. Oylamaya katılmamışlardı.

“Bizimle geliyor musunuz?” diye sordu Hanno.

“İzin verirseniz size katılmak istiyoruz,” dedi Sisi.

“Elbette katılabilirsiniz,” dedi Kestrel hemen. Sisi ona minnetle gülümseyerek ellerini birleştirip parmaklarını kilitledi. Kestrel de aynı işareti yaptı.

“Biraz daha mısır toplayacağız,” dedi Sisi. Lunki’yle birlikte yanlarından ayrıldılar.

“O neydi Kess?” dedi Bowman.

“Gizli dostluk işaretimiz.”

“Bize iyi örnek oluyorlar,” dedi Hanno. “Yapılacak çok iş var.”

Küçük grubun erkekleri ağaç parçalarından kızakları yapıp kadınlar arabayı yüklerken, Bowman Kaptan Canobius’la konuşmak için açıklığın karşı tarafına geçti. Domuzlardan öğrendiklerinden pek bir şey anlaşılmasa da mezarların sırrının bu cennetin karanlık yüzünü görmelerini sağlayacağından emindi.

Şişman adam kocaman toprak kapları sebzelerle dolduruyordu. Ana malzeme doğranmış enginardı. Bunlara şeker kamışı suyu, misket limonu yaprağı, zencefil, kurutulmuş tatlı patates eklemişti. Tencereden tencereye giderek yemekleri karıştırıyor, tadına bakıyor, damak zevkine göre içlerine

biraz daha zencefil, bir tutam çekilmiş karabiber ekliyordu. Çalışırken bir yandan kısık sesle şarkı söylüyordu.

Kim benim kadar mutluuu?
Var mı benden mutlusu?
Yok daha büyük bir mutluluuuk
Ah mutluyum mutluuuuuuu!

Karışıma batırılmış tahta bir kaşıkla Bowman'ı selamladı.

"Tadına bak,"

Bowman kaşığı yaladı.

"Nefis."

"Elbette nefis. Daha pişmedi bile. Tencereler bir gece sıcak suda bekleyince farklı tatlar birbirine karışıp yeni tatlar yaratacak. Yeni tatların yanı sıra kendi tatlarını da koruyacaklar. Şimdi bile zencefilin enginarların tadını nasıl yumuşattığını fark ettin mi? Ben bunu bir şarkının notalarına benzetiyorum. Doğru notaları yakalarsan yepyeni bir şarkı oluştururlar."

Şişman adam yaptığı işten o kadar mutlu görünüyordu ki Bowman karanlık bir sırrı olmadığından şüphelenmeye başlamıştı. Ama yine de onu sıkıştırdı.

"Size bir soru sormak istiyorum Kaptan. Mezarlar hakkında."

"Ah! Zavallı arkadaşlarım!"

"Orada yatanları tanıyor musunuz?"

"O mezarlarda kimse yatmıyor dostum. Ama arkadaşlarımın öldüğünden eminim. Acı hatıraları canlandırıyorsun."

"Üzgünüm. Bu konuda konuşmamayı mı tercih edersiniz?"

"Yo, yo. Hatırlamak iyidir. Yoksa o mezarlığı neden inşa ettim? Onların anısına yaptım. Ara sıra gidip orada huzur içinde yattıklarını hayal ediyorum. Birkaç söz söylüyorum. Yalnızlığı gideriyor."

Alışılmadık bir fikir de olsa ikna edici gelmişti.

"Mezarlarda kimse yatmıyor mu?"

"Onlara işaretler de diyebilirsin sanırım. Elimde olsa onları gömerdim ama öldükleri yerde toprak kaya gibi donmuştu."

Şaşıran Bowman şişman adamın zihnine uzandı. Orada, üzgün ses tonuna uygun sessiz, acı verici bir kayıp hissi buldu. Biraz daha derinlere inince çok daha güçlü bir duyguya rastlayarak şaşırdı: korkuyla inliyordu.

Kaptan kalbinin derinliklerinde, Ben mahvoldum, diye ağlıyordu. *Ben mahvoldum.*

Bowman çok şaşırmıştı. Bu adam küçük bir cennette yaşıyor, yemek yemeyi seviyor, hiç kimsenin onun kadar mutlu olmadığına dair şarkılar söylüyordu. Bu büyük acının sebebi ne olabilirdi?

“Arkadaşlarımın başına ne geldiğini merak ediyor olmalısın,” dedi Bowman’ın keşfinden habersiz olan Canobius. Sesinde korku yoktu, konuşurken yemeğini karıştırıp, tadına bakmaya devam ediyordu.

“Evet,” dedi Bowman.

“Biz bir geminin, Stella Marie’nin mürettebatlarıydık. Loomus sahilinde bir fırtınaya yakalandık. Zavallı gemimiz kayalara bindirerek parçalandı. Yirmi üç kişi karaya çıktık ve bir daha batı okyanusuna açılmayacağımıza yemin ettik.”

“Siz kaptan mıydınız?”

Canobius etrafına bakınıp sesini alçalttı.

“Geminin aşçısıydım. Yalnız bir adamın kendini beğenmişliğini hoş gör.”

“Şimdi buranın kaptanı olduğunuza kuşku yok,” dedi Bowman.

“Bu doğru. Ah zavallılar! Gemimiz gitmişti. Tepeleri aşıp doğunun sakin sularına inmeye karar verdik. Oradaki gemi sahiplerinden iş isteyecektik. Ama o yıl kış erken bastırdı. Giysilerimiz inceydi. Çok sıkıntı çektik.”

Başını sallayıp yahniden bir kaşık aldı.

“Özlediğim tek şey tuz,” diye mırıldandı.

“Soğuktan mı öldüler?”

“Evet. Birer birer. Ben de öleceğimi sanmıştım. Ama o zaman bile iri yarıydım. Şişman olduğum için hayatta kalabildim. Adayı bulduğumda bir tek ben kalmıştım.”

“Bu, ne kadar zaman önceydi?”

“Yıllar önce. Sayısını unuttum. Burada mevsimler yok.”

“O zamandan beri...”

“O zamandan beri gördüğün gibi yalnız ama mutluyum.”

Bowman’a gülümsedi. Konuşulacak bir şey kalmadığından Bowman arabaya geri döndü. Bakışları bir kez daha, uyumakta olan kediye takıldı.

“Daha önce Duman’ın hiç böyle uyuduğunu görmedim,” dedi kendi kendine.

Diz çöküp kafasını kedinin kafasına yaklaştırdı. Duman’ın düzenli nefes alış verişini dinledi. Hafifçe kedinin kulağına dokundu. Kulağı otomatik olarak titredi, ama kedi uyanmadı. Bowman boynundan kuyruğuna kadar Duman’ın sırtını okşadı, yine de onu uyandıramadı.

Kaygılandı ve kafasını biraz daha yaklaştırıp kedinin zihnine uzandı. Kelimelerle ifade edilebilecek bir düşünce bulamadı; ama bir his ya da bir hissin hayalini buldu. İki çok farklı duygunun tuhaf bir karışımıydı: biri kedinin zihnini kaplayan müthiş bir mutluluk hissi; diğeriyse sanki kedi gittikçe küçülüyor, uzaklaşıyormuş gibi bir histi.

Bowman kediyi uyandıramayacağını anlayınca kulağına fısıldadı:

“Beni bırakma Duman.”

Kedi kulağını titretip uykusuna devam etti.

10

Kaptan Canobius’un Ziyafeti

Ertesi gün için farklı kararlar alan iki grup birbirlerinden uzaklaştıklarından, o gece ayrı yerlerde yattılar. Sisi’yle Lunki Hath’ların yakınında yatıyordu. Vadinin yapış yapış havası gece pek soğumadığından battaniyesiz yatıyorlardı.

Bowman karmakarışık rüyalar gördü; gece uyandı ve bir daha uyuyamadı. Vadide çözemediği kötü bir şeyler olduğu hissi onu rahatsız ediyordu. Geride kalmayı seçen dostlarını uyarmak istiyordu ama onlara ne diyebilirdi? Canobius’un gizli bir korkusu vardı, bundan emindi, ama ne olduğunu bulamamıştı.

Bulutlarla kaplı vadide hiç ışık yoktu; en ufak bir yıldız parıltısı bile. Bowman gözlerini açıp kapamak arasında bir fark göremiyordu. Belki de bu yüzden diğer duyuları keskinleşmişti. Gruptaki herkesin düzenli nefes alış verişini ve uykusunda yaptığı en ufak hareketi duyabiliyordu. Ondan ne kadar uzakta olduklarını da hissedebiliyordu. Bu duyu sayesinde uyanık olan tek kişinin kendisi olmadığını anladı.

Birisi kalkıp oturmuştu. Birinin nefes verdiğini duydu. Bu karanlıkta tek bir nefes bile net bir şekilde duyuluyordu.

“Sisi? Uyanık mısın?”

“Evet.”

“Ne oldu?”

“Bir şey yok. Geceleri hep uyanıyorum.”

“Bu geceden de öte. Daha önce böyle bir karanlık görmedim. Kendi elimi bile göremiyorum.”

“Kötü mü?”

“Hayır.”

Etraflarında uyuyanları uyandırmamak için çok kısık sesle konuşuyorlardı. Diğerinin sesini duymak ikisini de rahatlatmış; sesleri karanlığa hayat vermişti.

“Beni görememen hoşuma gidiyor,” dedi Sisi.
“Neden?”
“Biliyorsun.”
“Yüzündeki izlerden dolayı mı?”
“Evet.”
“Yanılıyorsun Sisi. İzlerin seni çirkinleştirdiğini sanıyorsun ama bu doğru değil.”
“Kibarlık olsun diye söylüyorsun. Kibar olmandansa dürüst olmanı tercih ederim.”
“Doğruyu söylüyorum.”
Sessizlik oldu. Sisi fısıltıyla:
“Ah Bowman. Eskisi gibi güzel olsaydım sen de beni benim seni sevdiğim gibi severdin.”
Bowman ne cevap vereceğini bilemedi. Bu karanlık çok tuhaftı. Aydınlıkta asla söylenemeyecek şeyleri söyletiyordu.
“Hâlâ güzelsin,” dedi sonunda. “Daha güzelsin.”
“Ama beni sevmiyorsun.”
Bowman sessiz kaldı.
“Beni sevmemen bana çok tuhaf geliyor,” dedi Sisi bir süre sonra. “İnsanlar beni hep sevmiştir. Ben seni seviyorum. Benim içimde bu kadar büyük bir sevgi varken senin içinde nasıl bu kadar az olabilir?”
Sesinde sitem yoktu; samimi bir şaşkınlık ve üzüntü vardı.
“Seni sevemem Sisi. Söyledim ya. Yakında biri beni almaya gelecek ve bir daha hiç görüşmeyeceğiz.”
“Neden? Nereye gideceksin?”
“Siren denen bir yere.”
“Bir daha gelmeyecek misin?”
“Kış sona ermeden orada öleceğim Sisi.”
“Ölecek misin?” Sesi değişti. “Yakında öleceğin için mi beni sevemiyorsun?”
“Evet.”
“Ama bu çok saçma. Eğer yakında öleceksen çok geç olmadan beni sevmelisin.”
“Sonra da seni bırakacak mıyım?”
“Evet.”
“Bunu istemezsin.”
“Evet istiyorum.”

“Ah, Sisi!”

“İstediğin kadar ‘Ah, Sisi’ diyebilirsin, ama beni öpmek senin de hoşuna gitmişti. Gitmemiş gibi davranma.”

“Doğru. Ama ne anlamı var?”

“Öpüşmenin ne anlamı mı var? Hiçbir anlamı yok. Yalnızca bir öpücük. Eğer her şeyi bir başka şey için yaparsan bunun sonu nereye varır?”

Bowman gülümsedi ve Sisi’nin bunu fark edip etmediğini merak etti.

“Çok basitmiş gibi konuşuyorsun.”

“Çok basit zaten. Yakında öleceğini söyledin. Bunun her şeyi ne kadar kolaylaştırdığını görmüyor musun?”

Etkilenmişti. İlk gördüğünde Sisi’yi aptal bir çocuk sanmıştı. Onu tanıdıkça hiç de aptal olmadığını anlıyordu.

“Hayatında yapacağın ne varsa şimdi yapmak zorundasın, yoksa hiçbir zaman yapamayacaksın.”

“Evet. Sanırım öyle.”

“Şimdi, Bowman. Şimdi ne demek biliyor musun?”

“Sanırım.”

“Şimdi demek.”

Bir sessizlik oldu: sessizlik zifiri karanlıkta gök gürültüsü gibi gürledi. Bowman kendisini birbirlerinden ne kadar uzakta oturduklarını hesaplarken buldu. Elini uzatacak olsa–

Elini uzatınca şaşkınlık içinde Sisi’nin parmaklarının ona doğru uzandığını hissetti.

Elleri birleşti. Tek kelime etmeden parmakları birbirine kenetlendi. Tek kelime etmeden öne doğru eğildiler; birbirlerinin nefeslerini yüzlerinde hissedebiliyorlardı; alınları birbirine değdi. Tek kelime etmeden öpüştüler.

Ilık gecenin kalanında birbirlerine sarılıp hiç konuşmadan uzandılar. Gökyüzü aydınlanmaya başladığında aralarında geçenlerin geceye ait olduğunu, şafakla birlikte, bir düş gibi sona ermesi gerektiğini anlayarak ayrıldılar.

Manth Halkı uyanıp yıkandı; her zamanki sabah gevezelikleri yoktu. Bugün ayrılık günüydü. Canobius uyanmış, ağzına kadar gölün sularına batırılmış tencereleriyle ilgileniyordu. Üç büyük tencerenin yanında içine malzemeler eklediği küçük bir tencere daha vardı.

Hanno Hath küçük gruba, arabayı yükleme ve yol hazırlıkları yapma görevi vermişti. Bowman Duman’ı sarstı. Kedi bu kez uyandı. Bütün bir

gün ve gece boyunca uyumuştu.

“Şükürler olsun! Sana bir şey oldu sanmıştım.”

“Ah evlat!” dedi Duman yarı uykulu. “Çok uzaklara gittim! Geri dönmek zorunda mıyım?”

“Yakında yola çıkıyoruz. Sonsuza dek uyuyamazsın.”

“Evet, evlat, evet. Sonsuza dek uyuyabilirim. Öyle mutlu bir uykuydu ki. Sonsuza kadar sürsün istiyorum.”

Duman’ı daha önce hiç böyle görmemişti. Bowman kediye yakından baktı.

“Sen galiba hasta oldun Duman’ım.”

“Hayat bir hastalık,” diye mırıldandı Duman. “Çaresi ölüm.”

“Ne! Sen hasta falan değil sarhoşsun!”

Tüy yumağına dönen Duman’ı kucaklayıp en yakındaki derenin içine attı. Kedi önce taş gibi dibe çöktü, sonra çılgınca çırpınarak yukarı çıktı.

“Daha iyi misin?”

“Çok daha kötüyüm,” dedi kedi, sularını silkeleyerek. “Yardımcı, çekici ya da eğlenceli olmadığına göre beni yalnız bırakmanı tercih ederim.”

“İşte benim Duman’ım,” dedi Bowman rahatlayarak.

Hanno Hath karısının isteği üzerine vadide kalmaya karar veren yirmi kişiyle son bir kez konuştu.

“Fikrinizi değiştirmek için hâlâ vaktiniz var.”

“Ben de aynı şeyi size söyleyecektim,” dedi Branco Such. “Bu saçmalıktan vazgeç Hanno. Kış yakında bitecek.”

“Bir saat içinde yola çıkıyoruz,” diye yanıtladı Hanno.

“Bir saat mi?! Kaptanın ziyafeti ne olacak? Veda yemeğini kaçırmamalısınız.”

Hanno, “Gün ışığını kaçırmamamız gerek,” diyerek arabaya geri döndü.

Bayan Chirish Kaptan Canobius’a gönderilip ziyafeti hemen düzenlemenin mümkün olup olmadığı soruldu.

“Ama hazır değil ki,” dedi Kaptan. “Daha en az bir saate ihtiyacım var. Sabah otlarını daha yeni attım.”

“Dostlarımız gidiyorlar,” dedi Bayan Chirish.

“Ne olmuş?” dedi Canobius. “Benim ziyafetim gidenler için değil. Kalanlar için. İkimiz için özel bir yemeğim var sevgili bayan.” Fısıltıyla, “Beyaz domalan mantarlı mısır ekmeği! Onları özel bir güne saklıyordum. Ancak iki kişiye yetecek kadar domalan mantarı var.”

“Hiç domalan mantarı yemedim,” dedi Bayan Chirish.

“Madam, yaşamıyor sayılırsınız.”

Bayan Chirish diğerlerinin yanına dönüp ziyafetin neden henüz yenemeyeceğini ve kendisine beyaz domalan mantarı ikram edileceğini anlattı.

Atlar arabaya koşulmuştu. Creoth ineklerini topladı. Tanner Amos kestiği son odunları arabaya yerleştirdi. Vedalaşma zamanı gelmişti.

“Baharda geleceğiz,” dedi Miko Mimilith. “Birkaç hafta sonra yine hep bir arada olacağız.”

Küçük kızlar Mumpo’nun etrafına toplanıp ağlaştılar. Silman Pillish öksürüp boğazını temizledi, sonra tekrar öksürdü.

“Üzücü bir gün,” dedi. “Küçüklere karşı bir sorumluluğumuz var. Kış şartları zorlu. Üzücü bir gün.”

Creoth Bayan Chirish’le kısa bir konuşma yaptı.

“Eh, Madam. Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur.”

Bayan Chirish Mumpo’ya sarılıp ağladı.

“Ah Mumpie! Mumpie’m!”

“Çok uzun sürmeyecek teyze. Ağlama.”

Miller Marish herkesin elini sıkarak;

“Çocuklar için kalıyoruz,” dedi.

Birer birer vedalaştılar.

“Zamanı geldiğinde, kuzeye doğru gidip nehri geçerek dağları aşın. Sizi bekliyor olacağız,” dedi Hanno, ama yüzündeki ifade başka şey söylüyordu.

Böylece küçük grup, önde her zamanki gibi Bowman ve Mumpo, arkasında Kestrel, Sisi, Lunki ve Pinto yola koyuldu. Atlar ve arabayla Seldom Erth onları izliyordu. Hanno’yla Ira arabayı takip ediyor; arkadan üç inek, Sarıkız, Zıpzıp ve Hayalci; en sonda da küçük Scooch’la birlikte yürüyen Creoth geliyordu.

Geldikleri yoldan, sık, yeşil ormanın içinden, dereyi izleyerek sessizce dönüşe geçtiler. Dostlarını geride bırakmanın üzüntüsünü ve vadinin dışında kendilerini bekleyen kışın korkusunu duyuyorlardı. Bowman’ın ise kafası yanıtlanmamış sorularla doluydu.

Canobius neden korkuyordu? Domuzlar, insanlar mutluluktan öldü derken ne demek istemişti? Mezarlar boştu. Kaptan onları ölen denizci dostlarını anmak için yapmıştı. Kaptan aslında kaptan değil aşçıydı. Onlara bir ziyafet hazırlamıştı ama bu ziyafet gidenler değil, kalanlar içindi. Bayan Chirish’e beyaz domalan mantarı ikram edecekti. Vadi özellikle şişman

insanlara uygundu. Kadınlarla erkeklerin bebekleri olur. Boğazlar boğazları doğurur.

Beyni sorular ve hatırladığı konuşmalarla dolmuştu ama bunlardan hiçbir anlam çıkaramıyordu. Bütün bunları yanlış sıraya koyduğu, doğru sıraya koymayı bir başarabilse ne anlama geldiklerini anlayacağı düşüncesi delirtici bir şekilde beynini kemiriyordu.

Geniş yapraklı ağaçlar yerlerini iğne yapraklılara bırakmaya, hava serinlemeye başlamıştı. Duman'ın kuşu kovalayıp Bowman'ı üç sıra mezarın bulunduğu yere götürdüğü noktaya yaklaşıyorlardı.

Beş. Sekiz. On üç.

Yirmi altı mezar. Stella Marie'de kaç denizci vardı? Kaptan yirmi üç demişti. Fazladan üç mezar kimin içindi?

"Durun!"

Küçük grup durdu.

"Tuhaf bir şeyler var. Mumpo, sana ihtiyacım var."

"Sorun nedir Bo?" diye sordu babası.

"Haklıysam size söyleyeceğim."

Mumpo'yu ağaçların arasından mezarlığa götürdü. Sıra sıra mezarlar ilk gördüğü gibi bakımlıydı.

Bowman Mumpo'ya, "Kaptan bana bu mezarların altında kimsenin olmadığını söyledi," dedi. "Ama ben kendi gözlerimle görmek istiyorum."

En yeni görünen mezarı seçip çıplak elleriyle toprağı kazdılar. Bu nemli, sıcak iklimde, yumuşak toprak, topak topak ele geliyordu. Bir süre yalnızca toprak çıkardılar. Ardından parmakları başka bir şeye değdi. Daha dikkatle kazarak toprağı attılar, buldukları şey bir kumaş parçasıydı. Mümkün olduğunca bozmamaya çalışarak kumaşın ucunu buldular. Kumaşın altında, kazdıklarından daha sert bir tabaka vardı. Ölü bir adamın toprakla kaplı, çürüyen sırtı...

Dikkatli ve saygılı bir biçimde kazdıkları mezarı kapatıp ayağa kalktılar. Mumpo bir açıklama yapması için Bowman'a baktı.

"Kaptan neden mezarların boş olduğunu söyledi?"

Bowman Canobius'un derinliklerinde rastladığı o duyguyu anımsadı. Korku muydu?

Ben mahvoldum.

Boğazlar boğazları doğurur. Adadan ayrılmak imkânsızdır. Mutluluktan ölen insanlar. Bayan Chirish'e beyaz domalan mantarı ikram edilecek. Kedi, mutlu bir uyku demişti. Sonsuza dek sürmesini istiyorum.

“Çabuk!” dedi Bowman. “Geri dönmeliyiz!”

Açıklama yapacak vakit yoktu.

“Hepsini öldürecek!” diye bağırdı Bowman. “Onu durdurmalıyım!”

Mumpo’yla ikisi koşmaya başladılar. Diğerleri arabayı çevirip mümkün olduğunca hızlı onları izledi.

Kalmayı seçen yirmi kişi ziyafetten paylarına düşeni almak için sıraya girmişti. Buharı tüten karışımdan ağız sulandırıcı bir koku yükseliyordu. Kaptan Canobius yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, kepçeyi tencerenin üzerinde tutuyordu.

“Hayatınız boyunca böyle güzel bir şey yemediğinizden emin olabilirsiniz!”

Tam kepçeyi yahniye daldırmıştı ki koşan ayak sesleri duyup şaşırdılar. Bowman’la Mumpo koşarak ağaçların arasından çıktı.

“Yemeyin!” diye bağırdı Bowman nefes nefese. “Yemek zehirli! Hepinizi öldürmek istiyor! Bizden önce başka yolcuları da öldürdü! Mezarlarını siz de gördünüz!”

Herkesin yüzünden şaşkınlık okunuyordu. Gözler Canobius’a çevrildi. O da en az onlar kadar şaşırmış görünüyordu.

“Onları öldürmek mi?” dedi. “Ne saçmalık! Neden söz ettiğini bilmiyorum.”

“Öyleyse kendin ye!”

Bowman soluklanmıştı. Stella Marie’nin güvertesine sıçradı, ağzına kadar dolu kepçeyi Canobius’un elinden alıp burnuna dayadı.

“Kendin ye!”

Canobius kepçeyi aldı. Bir Bowman’a bir yahniye, ardından gururla tekrar Bowman’a baktı.

“Kendim yiyebilirim,” dedi. “Mutlu olurum.”

Güverteye oturdu, kepçeyi ağzına götürüp bir ağız dolusu yahni yedi.

Bowman şaşkın gözlerle ona baktı.

“Yanılıyor muyum?” dedi. “İnsanları sonsuza dek uyutan zehirli bir bitki bulduğunu sanıyordum. Sadece onun hayatta kalmasını istediğin için Bayan Chirish’e ayrı bir yemek verdiğini sanmıştım.”

“Ne saçmalık!” diye bağırdı Bayan Chirish. “Niye böyle bir şey yapsın?”

“Boğazlar boğazları doğurur,” dedi Bowman. “Çok fazla boğazın cennetini yiyip bitireceğini düşünüyor.”

“Şuna bakın!” dedi Branco Such. “Kendisi yiyor! Nasıl zehirli olabilir?”

Kepçesini yeniden dolduran şişman adama baktılar. Tam o sırada, kepçeyi ağzına götürüp yerken ağlamaya başladı. Tombul yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Bir kepçe dolusu yahni daha yedi. Herkes şaşkınlık içinde Kaptan’a bakıyordu.

“Doğru olabilir mi?”

Tencerenin yakınında duranlar korkuyla geri çekildi.

“Eğer bu doğruysa,” dedi Branco Such öfkeyle, “ölmeyi hak ediyor demektir!”

Canobius yanıt olarak biraz daha yahni yiyerek ağlamaya devam etti.

“Ölecek,” dedi Bowman.

Dehşet içinde izliyorlardı. Yalnızca Bayan Chirish ona acıdı.

“Zavallı adam!” diye bağırdı. “Yapabileceğimiz bir şey yok mu?”

Onun bu yakınlığı şişman adama dokundu.

“Sevgili bayan,” dedi. “Ölüm benim için kurtuluş olacak. Uzun zamandır öyle korkuyorum ki.”

Konuştukça yüzüne tuhaf bir gülümseme yayılıyordu. Ardından bir kahkaha attı. Gözyaşları akmaya devam ediyordu. Gülüşü ve kahkahaları sessiz ve kederli halinden daha ürkütücüydü.

“Ama Kaptan,” dedi Bayan Chirish, “böyle bir şeyi nasıl yapabildiniz?”

“Zaten öleceklerdi sevgili bayan.” Bir kahkaha daha attı. “Hayat sonu ölümle biten uzun bir ıstırap değil mi?” Gülmekten yere yuvarlandı. “En azından onları bu acıdan kurtardım. Benim öldürdüklerim mutlu öldüler.”

“Mutluluktan öldüler,” dedi Bowman.

“Evet! Çok haklı! Mutluluktan öldüler!” Bir yandan gülüyor, bir yandan ağlıyordu.

“Zehir yüzünden,” dedi Bowman. “Nasıl bir şeyse, insanı öyle mutlu ediyor ki sonunda ölüyorsun.”

“Çok doğru söylüyor! Aranızda en akıllısı o! Bakın bana – ölüyorum ama mutluyum! Bana bir kâse verin! Hayatımda yaptığım en güzel yahni! Özel bir bitkiden birkaç yaprak eklemek yetti. Var mı benden mutlusu? Kendim yiyecekmişim! Seve seve!”

Kahkahayla güldü.

“Tek istediğim mutlu olma şansını elde etmekti.” Bayan Chirish’e elini uzattı. “Sevgili bayan, siz beni mutlu edebilirdiniz. Şişmanlık mutluluktur! Yaşasın!”

Koca gövdesi sanki bir şey çarpmış gibi sarsıldı. Kendini toparlayıp bir kahkaha daha attı.

Kim benim kadar mutluuu?
Var mı benden mutlusu?
Yok daha büyük bir mutluluuuk
Ah mutluyum mutluuuuuuu!

Sesi yavaş yavaş kesildi. Gözleri kapandı. Yüzündeki gülümseme büyüdü. Ne kadar mutlu olduğunu gösteren son bir derin nefes alıp sonsuz bir uykuya daldı.

Bir saat sonra ölmüştü.

Koca gövdeyi kaldırıp geminin güvertesine yatırmak için dokuz kişi gerekti. Üzerini yelken bezleriyle örtüp ağırlık yapsın diye taşlar yerleştirdiler. Yapabilecekleri başka bir şey yoktu.

• • •

Hava soğuyup ilk kar taneleri rüzgârda hissedilmeye başladığında durup kalın giysilerini giydiler. Yeşil vadi aşağılarında kalmıştı. Canobius'un ölümünün yarattığı şoktan sonra hiç kimse orada kalmak istememişti. Onları büyüleyen verimlilik ve bolluk şimdi dehşete düşürüyordu: olgun meyveler, köpüklü sular, hatta havası bile gizli zehirlerle dolu gibi geliyordu. Kadın, erkek, çocuk, otuz bir kişi, iki at, üç inek ve bir kediyle birlikte yola koyuldu. Onları bölen anlaşmazlıktan kimse söz etmiyordu. Kalmak isteyenler utanıyor, gitmek isteyenler yeniden bir araya geldikleri için seviniyorlardı.

Araba ağzına kadar yiyecekle ve yakacak odunla doluydu. Bek Shim'le Lolo Mimilith erzakla dolu ikinci kızağı çekiyorlardı. Hareket ettikleri sürece en azından nehre varıncaya kadar, günlerce yetecek yiyecek, su ve yakacakları vardı.

Vadinin girişine varıp karlı zemine ayak bastıklarında durup arabanın tekerlerinin altına kızakları yerleştirdiler. Kızakları ahşap mandallarla çakıp sağlamlaştırdılar. Yola devam ettiklerinde araba karın üzerinde kaydığından atlar rahatça ilerleyebiliyordu.

Sis yavaş yavaş açıldı, kar şiddetlenerek görüş alanını kapatmaya başladı.

"İyi mi?" dedi Hanno karısına.

“İyi sayılır,” dedi.

“Hissediyor musun?”

“Hissediyorum Hannoka.”

Ira anayurdun uzak sıcaklığını yüzünde tekrar hissetmeye başlamıştı. Her adımda biraz daha yaklaşıyorlardı.

Öğleye doğru kar bulutları açıldı. Bir anda kilometrelerce öteyi görebildiler. Soluk güneşin altında parlayan bembeyaz topraklar iki yanda alabildiğine uzanıyordu. Karla kaplı düzlüklerin ilerisinde ormanın karaltısı seçiliyor, ormanın üzerinde dağlar yükseliyordu.

11

Kış Şafağı

Kestrel önden giden Bowman'la Mumpo'nun ardından karla kaplı yolda ilerliyordu. Tek başına yürüyordu. Arkasından karda sessizce yürüyen diğerlerinin ayak sesleri duyuluyordu. Toynaklarını sürüyerek yürüyen atların sesini, kızakların gıcırtısını, arada bir bağıran çocukların sesini duyabiliyordu. Hiç kimse gücünü konuşmaya harcamıyordu. Hava çok soğuktu ve kar yeniden başlamadan uzaktaki ormana sığınmak için olabildiğince yol kat etmeleri gerektiğini biliyorlardı.

Ira Hath arabada gidiyordu. Diğerleriyle birlikte yürüyecek kadar güçlü olduğunu söyleyerek itiraz etmiş ama Hanno arabaya binmesini emretmişti. Hiç kimse söylemese de hepsi ne kadar zayıfladığını görebiliyordu. Kestrel annesinin her geçen gün güçten düştüğünü gördükçe dayanılmaz bir umutsuzluğa kapılıyordu. Böyle zamanlarda boynunda asılı gümüş anahtara dokunuyordu. Ozanlar tarafından çok uzun zaman önce yapılmış bu basit anahtarın kendisine yardım edebilecek herhangi bir gücü olduğuna dair boş inançları yoktu. Daha çok, inanması güç olsa da kardeşiyle kendisinin daha büyük bir planın parçası olduğunu, annesinin bunu öngördüğünü ve zayıf düşmesinin gerekli olduğunu hatırlamak için dokunuyordu.

Yürürken gözleri Bowman'ın, o çok iyi tanıdığı ve her şeyi paylaştığı incecik insanın üzerindeydi. Önden yürüyen Bowman' la aralarında oldukça büyük bir mesafe olmasına rağmen ruh halini hissedebiliyordu. Konuşmamış olsalar da, içinde bir değişiklik olduğunu ve bunun Sisi'yle ilgisi olduğunu adı gibi biliyordu. Kestrel bunu bir süredir bekliyor, hatta olmasını istiyordu ama şimdi içinde bir korku vardı.

Birlikte olacağız kardeşim. Her zaman birlikte.

Kelimeler aklından geçtiği sırada bile ayrılacakları zamanın yaklaştığını biliyordu. O zaman geldiğinde bir arkadaşı olması Bowman'a iyi gelecekti.

Kestrel uzaklara bakıp buz gibi havayı içine çekti. Bunlar iyi düşünceler değildi. Yanaklarındaki soğuğu, bacaklarındaki yorgunluğu hissetmek daha

iyiydi. Bu düşünceleri takip ettikçe varacağı yer kendisini bekleyen dayanılmaz bir yalnızlıktı.

Birden içini bir korku sardı; korkuyla birlikte müthiş bir konuşma, o tanıdık sesin sıcaklığını içinde duyma isteği uyandı.

Bo! Sana ihtiyacım var.

Buradayım, diye yanıtladı. *Hep buradayım.*

Korku uzaklaştı. Kestrel kendisinden utandı; içi kardeşine karşı sevgi ve minnetle doldu.

Seni seviyorum, dedi.

Ben de seni seviyorum Kess, diye yanıtladı Bo.

Bir işaret direğinin yanından geçtiler. Bu direkler yıllar önce kışın, her yer kar altındayken yolcular yolu bulabilsin diye yerleştirilmişti. Güvenli olan tek yer yoldu. Arazi, iki yanda, çeşitli büyüklükte, üzeri karla örtüldüğü için yolla aynı seviyeye gelen yarıklarla kaplıydı. Yoldan çok uzaklaşan bir yolcu karın ayaklarının altında kaydığını hissedebilir, bir anda kendisini beyaz bir mezarın içinde bulabilirdi.

İneklerini güden Creoth için bu büyük bir endişe kaynağıydı. Hayvanlar şimdilik sakindi ve arabanın ardından güvenli yolda, tek sıra halinde yürüyorlardı. Ama her tür yüksek ses ya da ani hareket onları ürkütüp boşluğa, korkutucu tuzaklara doğru götürebilirdi. Onları bağlamayı düşündü ama neye bağlayacaktı. Yoldan çıkarırlar korkusuyla arabaya bağlayamıyordu. Kendisi de ürkmüş bir ineği dizginleyebilecek kadar güçlü değildi.

Bu yüzden sessizce arkalarından yürüyor, sakinleştirmek umuduyla onlarla konuşuyordu.

“Devam et Hayalci. Ağaçlara varmamıza az kaldı. Ondan sonra dinleneceğiz, değil mi? Ha gayret Sarıkız’ım! Dağların ötesinde, tatlı çimlerin yetiştiği, her günün bir öncekinden farksız geçtiği bir yere gidiyoruz. Ha gayret Zıpzıp’ım! Ha gayret!”

Yüksek sesle konuşup yürürken Bayan Chirish yanına gelip adımlarını ona uydurdu. Creoth, bir süre onu fark etmemiş gibi davranıp, bütün dikkatini ineklerine verdi. Bayan Chirish sonunda dayanamayıp onunla konuştu.

“Amma vızıldıyorsun! Ha gayretmiş! İneklerinin biraz aklı olsa sana inat yerlerinden oynamazlardı.”

“İneklerim bazılarından daha akıllı,” dedi Creoth.

Sessizce, karşılıklı sinir içinde yürüyorlardı; ikisi de sessizliği ilk bozan olmamakta kararlıydı. Sonunda Creoth daha fazla dayanamadı.

“Adam amma şişkoydu!” diye bağırdı.

“Ben de irice sayılırım,” dedi Bayan Chirish soğuk bir sesle.

“Hayır bayan. Aynı fikirde değilim. Senin gibilere rahat denir. O şişkoydu.”

“Rahat öyle mi?”

“Rahatına düşkün bir kadın görüntüsü çiziyorsun.”

“Sanırım öyle,” dedi Bayan Chirish, sesi yumuşayarak. “Rahatlık ve aptallıktan yana bir eğilimim var. Aptal bir kız olamayacak kadar büyüdüğümden beri aptal bir kadınım ve bir gün aptal, yaşlı bir kocakarı olacağım. Bu konuda söylenebilecek başka bir şey de yok.”

Bu konuşmadan sonra yeniden dost oldular ve Bayan Chirish inekleri kendi hayvanlarıymış gibi sahiplenerek Creoth’un onlara göz kulak olmasına yardım etti.

Havada kar bulutları vardı ama kar yağmıyordu; epey yol almışlardı. Son yağan kardan bu yana başka yolcuların ayak izleri bulunduğundan önlerindeki yol gayet açık görülüyordu; ormana yaklaştıkça ağaçların arasında kaybolan yolun beyaz çizgisini görebiliyorlardı.

Hanno Hath karısının onu görebileceği şekilde, arabanın yanından yürüyordu.

“Güneş battığında nehre varmış olacağız,” dedi Hanno.

“Az kaldı.”

“Hâlâ hissediyor musun?”

“Her zamankinden daha güçlü.”

Anayurda yaklaştıkça, yüzünde hissettiği sıcaklık arttıkça Ira Hath daha da güçsüzleşiyordu. Arabanın içinde saatlerce kıpırdamadan, konuşmadan, geçmişi düşünerek yatıyordu. Çocuklarının doğumunu, bebekliklerini; ondan önce, genç bir kızken Hanno’yla düğünlerini; ondan da önce Aramanth’da Kırmızı Bölge’deki eski güzel evlerinde geçen çocukluğunu hatırlıyordu. Hepsi geride kalmıştı. Aramanth yıkılmıştı. Zulüm zamanı gelip çatmıştı. Şimdi, kendinden önce atasının yaptığı gibi halkına yol göstermesi gerekiyordu.

Öğleden sonra, gün boyu yağacak gibi görünen kar yağmaya başladı. Kapüşonlarına, kollarına konup yanaklarına çarpan yoğun karın altında ağır

adımlarla yürümeye devam ediyorlardı. Bundan çok daha zorlu şartlar geçirmişlerdi ve orman çok uzakta değildi, bu yüzden moraller yüksekti.

Nihayet ağaçlara vardıklarında kısa kış günü sona ermek üzereydi. Kar dinmemişti ama ormana girdiklerinde tuhaf bir sükunet çöktü. Uzun, kara dallar üzerlerinde çatı işlevi görüyordu. Uzun zamandır etraflarını saran beyazlık yerini gölgelere bırakmış; botlarının ve atların toynaklarının çatırtısıyla kızakların hışırtısı çok daha yakından ve net duyulur olmuştu. Yürüdükçe nefes alış verişlerini ve giysilerinin hışırtısını duyabiliyorlardı. Kendi hareket alanlarının dışında, birkaç metre ötede, ağaçların arasında karanlığın çökmeye başladığı yerlerde çıt çıkmıyordu.

Orman düzlükten, dağların önünde uzanan ince bir çizgi gibi görünüyordu. İçine girince sandıklarından çok daha büyük olduğunu anladılar. Gece olmadan nehre varamayacaklardı.

Öğlende bile çok az ışık alan ormana hızla akşam karanlığı çöküyordu. Hanno Hath mola verme kararı aldı.

“Tamamen karanlık çökmeden kamp kuralım.”

Böylece oldukları yerde durup ateş yaktılar. Arabanın brandasını yayıp kendilerine barınak yaptılar. Ateş tutuşur tutuşmaz, parlak turuncu alevi alacakaranlığın son ışıklarını da kovaladı ve etrafa zifiri karanlık çöktü. Hanno, gençlere gece boyunca sırayla nöbet tutma görevi verdi, gece uyurlarken ağaçların arasından kim bilir ne haydutlar, yırtıcı hayvanlar çıkabilirdi. Yakacak odun sıkıntısı çekmediklerinden gözcülerin görevi sabaha kadar ateşi canlı tutmaktı.

Ateşin ışığı, hep birlikte sokulup uyudukları brandanın dışında parlak yansımalar yapıyor, içerisini ise gölgede bırakıyordu. Ira Hath kocasıyla el ele; Pinto annesinin yanında, bir bacağını Mumpo’nun sırtına dayamış uyuyordu.

Bowman, uyanıp nöbet tutma sırası geldiğinde, yerdeki battaniyenin üzerine bağdaş kurup omuzlarına bir battaniye atarak ateşin başındaki yerini aldı. Ateşin içinde belirip kaybolan kırmızı tünelleri izliyor, içinde kıpırdanan gücü hissediyordu. Vakit geçirmek için yanan odunlardan birini düşünceleriyle yakalayıp ateşin ortasına itti. Hoşuna gidince, bir başka odun parçasını kor halinde yanan iki odunun arasından aşağı itti; odun aniden parlayıp mavi bir alev çıkartarak patladı.

“Ne yapıyorsun?”

Sisi arabayla ateşin arasında durmuş onu izliyordu. Ne zamandır izliyordu?

“Ateşi seyrediyorum.”

Gelip yanına oturdu. Bowman onun da sarınması için battaniyeyi açtı.

“Anlatmak istemiyorsan seni zorlamam,” dedi.

Böylece Bowman ona küçük sırrını gösterdi. Düşünceleriyle karlı yoldan bir çam kozalağını alıp Sisi’nin avucuna bıraktı. Sisi ince parmaklarını kozalağın üzerine kapadı.

“Bunu nasıl yapıyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Başka ne yapabiliyorsun?”

“Ne düşündüğünü anlayabiliyorum. En azından hissedebiliyorum.”

“Ne düşündüğümü bilmen beni rahatsız etmiyor. Senden saklayacak bir şeyim yok.”

“Bunu ancak özel bir çaba harcarsam hissediyorum. Çoğu zaman bilmiyorum. Oldukça zor bir iş.”

“Şimdi yap!”

Sisi özel bir şey düşündüğünü göstermek istercesine gözlerini kapadı; ne düşündüğünü bulmasını istiyordu. Bowman ateşin ışığında yanında oturan Sisi’ye bakıp ne kadar güzel olduğunu, yüzündeki izlerin onu ne kadar güzelleştirdiğini düşündü. Yüzünü yüzüne dayayıp yaralı yanağına küçük bir öpücük kondurarak düşüncelerinin arasına sızdı.

Ne düşündüğünü bulunca diğerlerini uyandırmamak için alçak sesle güldü.

“İkimizi annenle babanın giysileri içinde düşünüyorsun.”

Bulduğu görüntü çok komikti: Gang’ın Johanna ve Johdi’sinin süslü altın taçları ve mücevherlerle süslü, kasnaklı giysileri Sisi’yle ikisinin üzerlerinden dökülüyor; yan yana altın yaldızlı tahtlarda oturuyorlardı.

“Çok gülünç görünüyoruz. Biz imparator değiliz.”

“Sen imparator görüyorsun. Ben karı koca görüyorum. Anne ve baba. Bildiğim tek tür bu.”

“Özür dilerim Sisi. Gülmemeliydim.”

“Gülünç insanlar bile birbirlerini sevebilir.”

“Elbette sevebilir. Dilerim ikisi de sağdır.”

“Bence öyleler. Şehirden sürüldükten sonra, uzakta küçük bir evde hizmetçisiz yaşadıklarını sanıyorum. Annemin kocası var babamın da köpekleri.”

“Nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum. Öyle olduğunu umuyorum. Seninle kalmayı seçip ailemi terk etmekle korkunç bir şey yaptım. Kendi kendime bir gün gidip onları bulacağımı, onlardan af dileyeceğimi söylüyorum. Bu yüzden hayatta ve iyi olmak zorundalar. O zaman onları yeniden bulabilirim.”

“Eminim öylelerdir.”

“Belki sen de benimle gelirsin.” Sonra hatırladı ya da hatırlamış gibi yaptı. “Yo, hayır. Gitmek zorundasın. Yakında gidecek misin?”

“Sanırım.”

“Keşke hemen gitsen Bowman. Gitmeni beklemek çok zor.”

“Benim için de zor.”

Sisi’nin uykusu gelmişti, az sonra Bowman’ın yanına uzanıp başını kucağına yasladı; Bowman saçlarını okşayarak onu uyuttu. O uyanık kalıp beklemek zorundaydı.

Güneş doğmadan az önce brandanın altında uyuyanlar yavaş yavaş kalkmaya başladı. Bowman, Sisi’yi uyandırıp yanımdan göndersem mi diye düşündü ama sonra vazgeçti. Böyle şeyler sonsuza dek saklanamazdı.

Küçük Scooch brandanın altından çıkıp sabah işlerini görmeye gitmeden Bowman’ı başıyla selamladı. Bowman ateşin üzerine bir tencere su koyuşunu izlerken brandanın seslerinden diğerlerinin de kalktığını anladı.

Etrafına bakınınca gözlerini kırpıştırarak onu izleyen Kestrel’i gördü. Kestrel bir süre daha uykulu gözlerle ona baktıktan sonra kucağında yatan Sisi’yi gördü. Gülümseyerek ağaçların arasında gözden kayboldu.

Kestrel iyi uyumuş, dinlenmiş bir şekilde kalkmıştı. Ciğerlerine dolan soğuk hava onu dinçleştirmişti. Kendisini genç, dinamik ve umutlu hissediyordu. İçinde, ani ve güçlü bir yalnız kalma isteği duydu.

Ağaçların arasındaki incecik kar tabakasının üzerinden ateşin görünmediği bir noktaya kadar yürüdü. Nereye gittiğini bilmeden yoldan uzaklaşıp ormanda, gölgesinde başka şey yetişmeyen yüksek ağaçların arasında hayvanların açtığı patikalara saptı. Üzgün değildi. Bowman’la Sisi yakınlaşıyordu, bunda şaşılacak bir şey yoktu. Yine de ikisinin aynı battaniyenin altında oluşu, Bowman’ın elinin uyurken Sisi’nin saçlarını okşaması her şeyi değiştiriyordu.

İleride parlak bir ışık dikkatini çekti. Ormanın derinliklerine doğru adımlarını sıklaştırırken insanlardan gittikçe uzaklaşmaktan mutluydu. Şimdi bunun ağaçların arasındaki uzun bir aralıktan içeri sızan güneş ışığı

olduğunu görebiliyordu. Karla kaplı yerde ışıktan bir havuz oluşmuştu. Işık havuzunda yıkanmak istiyordu; yürümeye devam etti.

Kısa süre sonra sık sütunlu bir avluyu andıran ağaçların arasından, yükselen güneşin altın ışıklarının aktığı uzun bir açıklığa çıktı. Hayranlıkla, izlemek için durdu. Etraftaki ağaçların dalları arasından geçen güneş ışınları açıklığın beyaz zemininde yer yer aydınlık, yer yer kadife gibi karanlık çizgiler oluşturuyordu. Doğudaki ağaçların arasından parlak gökyüzü ışıldıyor, batıdaki ağaçların üzerine ise altın rengi bir ışık dökülüyordu. Orman gün doğumunda büyülü bir yere dönüşmüştü. Kestrel bu bir anlık muhteşem görüntünün, karanlıkta kalan her şeyin bir gün aydınlanacağına dair kendisine verilen bir söz olduğunu düşündü.

Ağır adımlarla açıklığın ortasına kadar yürüdü. Etrafındaki ışık durmadan değişiyordu. Işığın merkezini buldu; güneş ışınları yanaklarına düşüyor, uzattığı ellerini aydınlatıyordu. Ani bir dürtüyle gözlerini kapadı, kollarını ve başını yukarı kaldırıp kendi etrafında dönerek ışığı ve karanlığı yüzünde hissetti.

Neden sona ermek zorunda? Neden sonsuza dek yaşayamıyorum?

Ayak sesleri onu durdurdu. Kollarını indirip gözlerini açtı; kardeşinin yakınlığını hissetti. Bowman ağaçların arasından çıkıp gün ışığının aydınlattığı açıklığa, beyaz topraklara, uzanmış kollarının arasına geldi.

Birbirlerine sımsıkı sarılıp güneşin sıcaklığını paylaşarak, ağaçların arasında esen rüzgârın sesini dinlediler.

Neden sona ermek zorunda? Neden birbirimizi sonsuza dek sevemiyoruz?

Sevebiliriz, diye yanıtladı kardeşi. *Seveceğiz.*

Parlak açıklıktan el ele ayrılıp ağaçların arasından diğerlerinin yanına döndüler. Değişiklikten söz etmemişlerdi. Zaten ikisinin de bilmediği ne vardı?

Sisi'nin durumu da başkaydı. Ormanın içinde tekrar yola koyulduklarında Kestrel yanından yürüyüp yalnızca onun duyabileceği kısık bir sesle Bowman'la mutlu olmasını diledi. Sisi kendisini suçlu hissetse de rahatlamıştı.

"En başından beri seni seveceğini söylemiştin," dedi Kestrel.

"Beni seviyor mu bilmiyorum. Ama artık beni görmezden gelmiyor."

"Seviyor."

"Ona layık olmadığımı düşünüyorsun değil mi Kess?"

"Yüzüme bak Sisi."

Durdular, Kestrel Sisi’nin kehribar rengi kocaman, güzel gözlerinin içine baktı.

“Şuna inanmanı istiyorum. Eğer kardeşimi mutlu edersen beni de mutlu edersin. O seni seviyorsa, ben de seni seviyorum. Eğer onu seviyorsan beni de seviyorsun demektir.”

“Seni seviyorum Kess. Sen benim ilk dostumsun.”

“Ama bütün bu sevgi acı çekmeyeceğimiz anlamına gelmiyor.”

“Bowman da böyle söylüyor. Yakında gitmesi gerekiyormuş.”

“Doğru olabilir.”

“Olacaklarla ilgili benim de kendime göre bazı hislerim var.”

Yürümeye devam ettiler.

Akşam üzeri yolun iki yanında da ağaçlar seyrelmeye, güneş karın üzerinde parıldamaya başladı. Önlerinde uzanan açık araziyi ve birkaç evi görebiliyorlardı. Yarım saatlik bir yürüyüşten sonra köprünün uzun sütunlarını görünce günün sonunda nehrin kıyısına varacaklarını anladılar.

12

Tüm Sevdiklerim

Yolcular arabaları ve inekleriyle köye yaklaştıkça rüzgâr, bağırışları ve kavga seslerini onlara kadar taşımaya başladı. Köprünün etrafında, nehir boyunca çok sayıda insan bir araya toplanmıştı. Parıldayan karanlık sularıyla nehir, artık çok net seçiliyordu; alacakaranlıkta nehrin karşı kıyısında, yamaçtan yukarı beyaz bir şerit gibi dağlara doğru uzanan yolu görebiliyorlardı. Yolculuklarının son safhasına; en kısa ama en dik etabına gelmişlerdi. Sabahın ilk ışıklarıyla nehri geçip tırmanmaya başlayacaklardı.

Hanno Hath halkını köyün kalabalığı ve telaşına sokmak istemediğinden nehrin yakınındaki, rüzgâra karşı korunaklı küçük koruya girdiler. Seldom Erth arabayı durdurup atları serbestçe hareket edebilecekleri şekilde bağladı, Creoth karın içinden çıkan çimenlerde otlasınlar diye ineklerini saldı. Diğerleri ateş yakıp gece için battaniyeleri çıkarmaya koyuldular.

Hayranlıkla dağlara bakan pek çok kişi arasında Scooch da vardı. Bu kadar uzun bir yolculuktan sonra bu kadar yaklaşmış olmaları hayal gibiydi. Karşılarındaki, akşam karanlığında gökyüzüne çizilmiş bir dağ resmi gibiydi. Scooch yanında duran Branco Such'ı dürtüp, işaret etti.

"İnanmıyordun. Vazgeçmekten yanaydın. Görüyor musun!"

"Daha varmadık," dedi Branco Such; ama gülümseyen yüzü onun da en büyük zorlukları aştıklarını düşündüğünü gösteriyordu.

"Pekâlâ madam," dedi Creoth Bayan Chirish'e, "yolculuğumuzun sonuna yaklaştığımıza göre ikimiz bir konuda anlaşmalıyız."

"Şimdi anlaştığımızdan daha iyi nasıl anlaşabiliriz bilmem," dedi Bayan Chirish.

"Öyleyse açık açık soracağım. Evlerimize aynı kapıdan mı gireceğiz?"

"İstersen aynı kapıdan girip aynı yatakta bile uyuyabiliriz."

"Hem de çok isterim."

"Ama sabahları yataktan kalkarken beni rahat bırakman koşuluyla."

“Öyle olsun madam. Atalarımın sakalları adına! Dans etmek istiyorum!”

“Öyleyse dans edin bayım.”

Creoth’un yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Bayan Chirish’in tombul gövdesinin etrafında dans ederken o da ellerini çırparak tempo tutuyordu.

Ateşler yanmaya başlayınca, nehir boyunca kamp kurmuş başka yolcular da olduğunu anladılar. Köprü, kilometrelerce uzanan yolda tek geçiş noktasıydı. Büyük bir göçün başladığı anlaşılıyordu. Hanno Hath evlerini neden terk ettiklerini sorması için Bowman’ı en yakındaki gruba gönderdi.

“Gökyüzündeki alevler!” yanıtını verdiler. “İşaretler ve mucizeler! Kıyamet günü yaklaşıyor!”

“İnsanlar şehirlerden kaçıyorlar! Evler boşalıyor...”

“Gümüş kaplama şifoniyerler...”

“Ambarlarda tahıllar...”

“Hiç çalışmaya gerek yok! Fakir bir adam krallar gibi yaşayabilir!”

“Artık kral yok! Hepsi kaçtı!”

“Neden?” diye sordu Bowman.

“Gökyüzündeki alevler yüzünden! Kıyamet günü yaklaşıyor!”

Söylediklerinden bir şey anlayamayınca babasının yanına döndü.

“Yaklaşan felaketi seziyorlar,” dedi Hanno. “Aramanth yandı. İmparatorluk çöktü. İşaretler ve mucizeler zamanı.”

Güneyde terk edilen kentler olduğu söylentisi öyle yayılmıştı ki nehir kenarındaki küçük köy bir kasabaya dönüşmüştü. Köprünün hemen yanında merkezde yolcuların ihtiyaçlarını karşılamak için bir pazar yeri kurulmuştu. Seyyar tezgâhlarda sebzeler, kurutulmuş etler, mutfak gereçleri, battaniyeler, koşum takımları, kehanet kitapları ve haritalar satılıyordu. Sosis pişirilen ve baharatlı sıcak şarap satılan tezgâhlar vardı. Her yerde ateşlerin etrafını çevreleyen heyecanlı yüzler görülüyordu.

Yolculuk için erzaka ihtiyaçları vardı. Paraları olmadığından bir şeyler alabilmek için önce bir şeyler satmaları gerekiyordu. Arabayı satmaya karar verdiler. Sarp dağ yollarına tırmanacaklarından atların arabayı çekebileceği şüpheliydi. Bu yüzden Hanno Hath herkesin onayını aldıktan sonra arabanın satılabileceğine ve elde edilen gelirle yiyecek satın alınabileceğine karar verdi. Anayurtta kullanmak için atları ve inekleri saklamaya karar verdiler.

Hanno’yla Bowman arabaya bir alıcı bulabilmek için kamptan pazar yerine yürüdüler. Köprünün yanındaki manzara karışıktı. Her yanda bağıran tezgâhtarlar, gürül gürül yanan ateşlerin ışığında parıldayan tavaları birbirine vuruyorlardı. Şişe geçirilmiş kızaran etlerden leziz kokular yükseliyor, üstleri başları yağ içinde aşçılar, etleri dilimliyorlardı. Fırıncının biri taş ve çamurdan yaptığı fırının turuncu ağzından buz gibi havada dumanı tüten beyaz tombul francalalarla dolu kürekler çıkarıyordu. Mistik nesneler satanlar, gökten yağan ateş yağmurları, felaket, mucize, parlak ışıklar ve ağaç boyunda hayalet resimlerine müşteri arıyorlardı.

“Mucizeler! Felaketler!” diye bağırıyorlardı. “Son günlere hazır olun! Gizemli haritalar! Yıkılacak şehirlerin listesi! Kıyametten önceki son günleri açıklıyor!”

Bowman felaket resimlerinden birine bakarken omzunda bir el hissetti. Arkasını dönünce kimseyi göremedi. Babası başka bir tezgâhta çadır, koşum takımları ve araba tekerlekleri satan bir satıcıyla konuşuyordu. Bowman da yanlarına katıldı. Satıcı parlak gözlü, kuş gibi hızlı hareket eden, ufak tefek, ince bir adamdı.

“Bütün bir araba mı?” dedi şüpheci bir tavırla. “Hepsini mi satmak istiyorsunuz? Neden? Nesi var?”

“Arabaya ihtiyacımız yok. Dağları aşıp kuzeye gideceğiz.”

“Dağları mı aşacaksınız? Ne diye? Orada bir şey yok ki.” Kafasını tezgâhın arkasındaki küçük kanvas kabine soktu. “Burada birileri dağları aşmaktan söz ediyor.”

“Birkaç enayi daha,” dedi bir kadın.

Satıcı Hanno’ya, Hanno onu kandırmaya çalışıyormuş gibi yan gözle baktı.

“Nereden geliyorsunuz?”

“İmparatorluktan.”

“İmparatorluktan mı? Öyleyse araba epey kullanılmış demektir. Hem de kötü kullanılmıştır.”

“Oldukça iyi durumda.”

“Orasına ben karar veririm.” Kafasını tekrar kabinin içine soktu. “Ben bir iş için gidiyorum. Tezgâha bak.”

“Sakın gidip enayi gibi dünyanın parasını ödeyeyim deme!” dedi içerideki kadın.

“Sen benim enayilik ettiğimi gördün mü hiç?”

“Sen enayi doğdun, enayi öleceksin!” dedi kadın.

Satıcı Hanno'ya dönüp omuzlarını silkerek;

"Evlilik," dedi.

Satıcı, Hanno ve Bowman'la birlikte nehir kıyısındaki kamp yerine gitti. Ira Hath arabadaki yatağından kaldırılmış, battaniyelere iyice sarılmış, kafasının altına çadır bezleri yerleştirilip ağaçların arasına yatırılmıştı. Kestrel annesinin yanında oturuyordu.

Satıcı arabayı baştan aşağı inceledi. Hanno'yla Bowman'ın yanına gelip iç çekti, dudaklarını emip kafasını salladı.

"Epey işi var," dedi. "Düzeltebilirim ama beş günlük işimi alır. Bu da beş gün tezgâhtan uzak kalmam demek. Ayrıca ne zaman öleceğimiz belli mi? Yanımdaki tezgâhın sahibine sorarsanız yarından sonra."

"Arabaya ne kadar verirsin?" diye sordu Hanno.

"Beş krondan fazlasını veremem."

"Beş mi? Hepsi bu kadar mı?"

"Kraliyet kronu. Geldiğiniz yerdeki beş para etmez kronlardan değil."

"Pekâla–"

Bowman babasının koluna elini koyup satıcıyla kendisi konuştu.

"Tamir ettikten sonra araba kaça satılır dersin?"

Satıcı kaşlarını çatıp bir hesap yaptı. Bowman dikkatlice uzanıp düşüncelerini dinledi.

Yeni bir sürücü yeri, yeni tente, bir kat boya, diye düşünüyordu satıcı. Bir günde yüz krona satarım. Böyle çılgın bir zamanda yaşıyoruz.

"Şanslıysam on krona," dedi yüksek sesle. "Verdiğim emeğe değmez bile. Yeni tekerleklere ihtiyacı var. Dördünün de değişmesi lazım."

"Seksen krona alabilirsin," dedi Bowman.

"Seksen mi!" diye bağırdı satıcı. Hanno bile şaşırmış görünüyordu. "Bu senin oğlan biraz hayalci galiba," dedi satıcı Hanno'ya bir sır verir gibi. "Dünyadan haberi yok!"

"Böyle çılgın bir zamanda yaşıyoruz," dedi Bowman.

Satıcı ona şaşkın gözlerle baktı.

"Seksen kron!" dedi. "Yirmi desen anlayacağım."

"Seksen dedim."

Satıcı kafasını sallayıp tekrar Hanno'ya döndü.

"Ne diyorsunuz bayım?"

"Başka bir alıcı bulsak iyi olur baba," dedi Bowman.

"Pekâlâ başka bir alıcı bulalım," dedi Hanno gülümseyerek; satıcıya dönüp, "Vakit ayırdığınız için teşekkürler."

Hanno'yla Bowman pazar yerine doğru yöneldiler. Satıcı öfkeden köpürerek arkalarından geldi.

"Durun biraz bayım, durun biraz. Ben size almam dedim mi? Düşünmem gereken bir itibarım var. Pazar yerinde beni alay konusu mu edeceksiniz? Size çok iyi bir fiyat veririm ama–" sesini alçalttı– "kimseye bundan söz etmeyeceğinize dair söz vermelisiniz yoksa herkese rezil olurum. Baylar," –sesi fısıltıya dönüştü– "Karımın haberi olmamalı, sıkı pazarlık etmeye bayılır. Elli kron diyelim, el sıkışalım."

"Seksen," dedi Bowman.

"Gençlik acımasız oluyor. Onun umurunda mı bayım? O evlilikten ne anlar? Siz evli birine benziyorsunuz bayım. Bir erkeğin karısının gözünde saygınlığını koruması gerektiğini yoksa hapı yutacağını, durumunun köpek kulübesinde yaşayıp artıklarla beslenmekten farkı kalmayacağını siz de bilirsiniz. Altmış kron."

Son sözü yan gözle baktığı Bowman'aydı.

"Seksen," dedi Bowman. "Adil bir fiyat."

"Adil bir fiyat olabilir ama mert bir fiyat değil. Adalet insanın başı dik yürümesini sağlamaz. Adalet zafer kazandırır mı? Erkeklerin seni kıskanmasını, kadınların seni sevmesini sağlar mı? Hayır bayım, hayır. Adalet çocuklar ve bekârlar içindir. Yetmiş kron."

"Seksen," dedi Bowman.

"Pekâla seksen olsun!" diye bağırdı satıcı gözünde yaşlarla. "Seksen kron olsun. Morah cebinizi kurutsun. Alın paranızı, karıma rastlarsanız on sekize sattınız, duydunuz mu beni? Size on sekiz verdim, bir kuruş fazla derseniz ben biterim. Oğlumu hemen gönderip arabayı aldıracağım, olur mu?"

Hanno'yla Bowman parayı alıp keyifle döndüler. Scooch'la Lunki erzak alma işini üstlendi. Diğerleri arabayı boşaltıp içindekileri dağları aşarken sırtlarında taşıyacakları denkler haline getirdiler. Odunlar atların sırtına yüklenmek üzere desteler halinde bağlandı. Miko Mimilith'le Tanner Amos, Ira Hath'ı taşımak için atlardan birinin arkasına bağlanacak üçgen şeklinde uzun bir sedye yapmaya koyuldular.

Pazar yerinin heyecanı onlara da bulaşmıştı; ateşin etrafında toplandıklarında kendilerini bekleyen felaketin nasıl bir şey olduğu konusunda tahmin yürüttüler. Gökten alevler yağacağına dair söylentiler ateş rüzgârı kehanetiyle karıştırıldı ve kısa süre sonra büyük olasılıkla o gece diri diri yanacaklarına inanmaya başladılar. Bunun üzerine Marish'in

kızları ağlamaya başladı. O gece bir şey olmayacağı sözünü vermesi için Ira Hath'ı çağırmaları gerekti.

Bowman'la Kestrel her ikisi de farklı nedenlerle gruptan uzaklaşmıştı. Kestrel gecenin ayazına rağmen, boynundaki gümüş kolyenin vücudundan bile daha sıcak olduğunu hissediyordu. Dokunup göğsüne bastırınca hafifçe mırıldanıp ona adlandıramadığı hisler yaşatıyordu. Bowman'a anlatmaya çalıştı.

"Sanki arkamda bir şey hareket ediyormuş gibi ama dönüp baktığımda hiçbir şey göremiyorum. Ya da bir ses duyuyorum ama kulağımı verip dinleyince ses kesiliyor."

"Sanki hiçbir şey olmuyormuş ama bir şeyler olacakmış gibi."

"Evet. Tam bu his."

"Kess, sanırım o burada."

"Seni almaya gelecek olan mı?"

"Evet."

"Onu hissedebiliyor musun?"

"Babamla arabayı satmaya gittiğimizden beri. Omzuma dokunuyormuş gibi."

Sanki bir güç onları ayırmaya çalışıyormuş gibi uzanıp el ele tutuştular. Avuçlarının birbirine değmesi ikisini de sakinleştirdi.

"Sanırım gidip onu aramam gerekiyor."

"Hayır, Bo. Gitme." Elini sımsıkı tuttu. "Bitmesini istemiyorum."

Kestrel bu sözleri söylediğinde, hatıralar Bowman'ın üzerine soğuk su gibi döküldü. Bunlar Kestrel'in anılarıydı. Konuşmaya, hatta yürümeye başlamadan önceki günlerinden kalma hatıralarıydı; Aramanth'daki mutfaklarında yerde yan yana oturmuş aynı anda sallanıyorlardı. Aynı yatakta kıvrılmış, aynı kokuları kokluyor, aynı düşleri görüyorlardı. Okuldaki ilk günlerinde içeri adım attıkları andan dışarı çıkana kadar el ele tutuşmaları. Yüzünün yüzüne yumuşacık dokunuşu...

Diğer yarım.

Geri çekilip aralarındaki teması kopardı. Kestrel'e bu kadar yakın olduğu sürece gitmesi imkânsızdı ve gitmek zorunda olduğunu biliyordu. İkisini de ne kadar üzerse üzsün, bu onun varoluş nedeniydi.

"Onu bulmak zorundayım Kess."

Yanıtını beklemeden uzaklaştı.

Geç olmasına rağmen fenerler ve ateşlerin ışığıyla aydınlatılan pazar yeri insanlarla dolup taşıyordu. Satıcıların çoğu tezgâhlarını kapamış; yerlerini kutu, sandalye veya merdiven tepesine çıkmış kalabalığa bağırarak mallarını satmaya çalışan başka bir satıcı türü almıştı.

“Sen, genç adam! Evet, sen!”

Adam Bowman’a işaret etti.

“Yolunu mu kaybettin? Olaylar seni şaşırtıyor mu? İnsanların sana söylediklerinin yarısını anlamıyor musun?”

Bowman durup bir an için bunun kendisine yöneltilmiş şifreli bir mesaj olup olmadığını düşündü.

“Sevinmelisin!” diye bağırdı çığırtkan. “Aptalların günü geliyor! Dünya aptallara kalacak!”

Yürümeye devam eden Bowman bir süre sonra kendisini, dikkatini çekmeye çalışan başka bir adamın yanında buldu.

“Aşk! Aşk! Var mı aşk gibisi!” diye bağırdı çığırtkan, Bowman’a işaret ederek. “Sen, tek başına yürüyen! Seni tanıyorum bayım! Sen bir kadın arıyorsun! Şu çadırın içinde erkek arayan kadınlar var! Bir daha hiç yalnız kalmana gerek yok! Dünyanın sonu geliyor, sahip olduğun her şeyi sat ve kalan günlerini aşkla geçir.

Bowman etrafını saran bu saçma sapan kalabalığa bakıp kendisini almaya gelen kişinin onu burada beklemeyeceğine karar verdi. Pazar yerinden ayrılıp köyün dışında nehir kıyısı boyunca tek başına sessizce yürüdü. Büyük ve hızlı akan bir nehirdi; karanlık suları iskele kazıklarının etrafından döne döne akıyor, kazıklara bağlı kayıklar birbirine çarpıyordu. Yükselen ayın ışığında sıra dağların doruklarını görebiliyordu. Zor bir tırmanış olsa da çok uzun sürmeyecekti; ama o, bu tırmanışta olmayacaktı. Dünyanın sonuyla ilgili bu bağırış çağırış Ozanlara katılıp yolculuğunu tamamlayacağından daha da emin olmasını sağlıyordu.

Bırakın dinginlik içinde yaşasınlar ve alevleri görsünler. Onlar her şeyi kaybedip her şeylerini verecekler.

Geri yürümek üzere döndü. Köyün ışıklarıyla kendisi arasında, nehrin kenarından ona doğru gelen kapüşonlu birini gördü. Bowman’ın kalbi birden hızla çarpmaya başladı.

Karşı karşıya gelebilmek için adımlarını ona doğru çevirdi. Ateşlerin ve ayın ışığı arkadan vurduğu için yabancının yüzünü seçemiyordu. Bowman yaklaşınca durdu, yabancı yanına geldi.

“Seksen kron!” diye bağırdı daha önce duyduğu tiz bir kadın sesi. “Bu soygunculuğa seyirci kalmayacağım!”

Bowman afallamıştı. Kadın kapüşonunu arkaya atıp öfkeden köpüren yüzünü gösterdi.

“Etrafa bakınmanın faydası yok! Burada ikimizden başka kimse yok. Paramı almaya geldim. Kocamın enayi olduğunu biliyordum ama bu kadar büyük bir enayi olduğunu bilmiyordum.”

Bowman onun araba satıcısının karısı olduğunu anladı. Kadın tehditkâr bir tavırla elini uzattı.

“Boktan arabanızı alın, seksen kronumu geri verin yoksa köpekleri üzerinize salacağım. Seksen kronmuş! Ben senin anan mıyım?”

“Para bende değil,” dedi Bowman. “Üstelik adil bir fiyattı.”

Köyün ardında kamp kurdukları yere doğru yöneldi. Kendisini çok kızgın ve aldatılmış hissediyordu. Parayla ilgili önemsiz tartışmalar yapmaya değil, yazgısını aramaya gelmişti. Kadın çığlık çığlığa peşinden geldi.

“Hırsız! Paramı geri ver!”

“Evine dön kadın! Yeterince kâr edeceksin!”

“Kim kâr edecekmiş göreceğiz!”

Parmaklarını ağzına götürüp tiz bir ıslık çaldı. Islık sesiyle dikkati dağılan Bowman neredeyse diğer yandan gelen küçük, yuvarlak yüzlü bir adama çarpıyordu.

“Çok özür dilerim,” dedi Bowman yana çekilerek.

Birden iki kocaman köpek karların arasından çıkıp üzerine atıldı.

“Yakala Azrail! Isır Şeytan!” diye bağırdı kadın. “Hırsız! Hırsız!”

Bowman birdenbire durup bütün gücünü toplayarak köpeklerin saldırısına hazırlandı. Köpekler dişlerini çıkartmış, hırlayarak hızla üzerine doğru koşuyordu. Birdenbire yana döndüler. Küçük, tombul adamın yanma gidip sırt üstü yatarak dillerini dışarı sarkıttılar; o da köpeklerin karınlarını okşadı.

Satıcının karısı donup kalmıştı.

“Azrail! Şeytan!”

Köpekler mutluluktan dilleri dışarı sarkmış yerde yuvarlanıyorlardı. Bowman köpekleri okşayan bu tuhaf adama dikkatle baktı.

“Kimsiniz siz?”

“Kim olmamı isterdin?” diye yanıtladı adam.

Satıcının karısı öfkeyle köpeklerinin yanına gelip tekmeleyip vurarak hayvanları ayağa kaldırdı.

"Kalk Azrail! Kalk Şeytan!" Tombul adama bağırdı. "Ne yaptın onlara? Seni sefil yaratık!"

Yabancı yanıt olarak kafasını kaldırıp kadının gözlerine baktı. Belirgin bir değişiklik olmamasına rağmen, yaşlanmış görünüyordu. Tok, nazik bir sesle,

"Benden ne istiyorsunuz bayan?" dedi.

"Ay, ay," diye sıçradı satıcının karısı.

"Sakin ol. Rahat ol. Halinden memnun ol."

Elini uzatıp kadının yanağına dokundu. Bowman'a dönüp, kaygısız, coşkulu sesiyle, "Gidelim mi?" dedi.

Satıcının karısı susmuş, gözlerini yanağına dokunan tuhaf adama çevirmişti. Bowman, bu küçük, nazik yaratığın beklediği haberci olduğunu anlamıştı.

"Beni bulman için seni Ozanlar mı gönderdi?"

"Evet."

"Bu gece mi gideceğiz?"

"Şimdi gitmemiz gerekiyor. Çok az zamanımız kaldı."

"Ailemle vedalaşabilir miyim?"

"Elbette. Sonra gitmemiz gerekiyor." Kendi kendine, "Sıçra Jumper," diye mırıldandı.

Bowman'la Jumper sessizce kampa doğru yürüdüler. Bowman'ın kafasından binlerce düşünce geçiyordu. Vakit gelmişti ama beklediği ihtişam ya da kesinlikten uzaktı. Yanında zıplayan bu habercide güç ya da saygınlıktan eser yoktu. Tek gözlü münzevi Köpeksurat bile insanda daha fazla saygı uyandırıyordu. Bu küçük yaratığın sesi küçük bir kız çocuğuyla erkek çocuğu sesi arasında gidip geliyordu.

Kampa geldiklerinde Bowman Jumper'a;

"Burada bekle. Hemen dönerim," dedi.

Gerçekte Jumper'dan utanıyordu. Şimdi sevdiği herkesle vedalaşacağı bu yürek paralayıcı ayrılık anında, kadın mı erkek mi olduğu belirsiz, yuvarlak yüzlü bu küçük yaratığın, gidişini gülünç göstermesini istemiyordu.

Jumper söz dinleyip ağaçların gölgesinde bekledi. Bowman annesinin de aralarında bulunduğu, karanlık ağaçların altında oturan grubun yanına gitti. Babası ve kız kardeşleri de buradaydı.

Annesinin yanında diz çöktü. Annesi kafasını kaldırdığında yüzünden niyetini anlamıştı.
“Demek vakit geldi Bo.”
“Evet,” dedi.
“Seni bekliyorlar mı?”
“Evet.”
Başını eğerek onayladı, şaşırmamıştı. Pinto ağlamaya başladı.
“Bizi bırakma Bo. Senin yerine başkasını götürsünler.”
Bowman onu öpüp kulağına fısıldadı,
“Annemle babama iyi bak. Güçlü olmalısın. Ağlama.”
Pinto ağlamamak için elinden geleni yaparak ona sımsıkı sarıldı.
“Geri döneceksin değil mi? Seni yine görebilecek miyim?”
“Bilmiyorum,” dedi nazikçe. “Yapmam gereken şey uzun sürebilir.”
“Her zaman yanımızda oldun Bo. Her zaman yanımızda olmalısın.”
“Seni seviyorum Pinpin.”
“Ben de seni seviyorum Bo.”
Küçükken sarıldıkları gibi sarıldılar. Pinto, bebeklik ismini kullandığı için bu defa ona kızmamıştı. Bowman onu bırakınca Pinto, Hanno’nun bekleyen kollarına gitti.
Bowman babasının önünde diz çöküp onu yanağından öptü.
“Anlıyorsun değil mi baba?”
Hanno, Pinto’yu okşayarak yüzünde üzgün bir gülümsemeyle Bowman’a baktı.
“Evet. Anlıyorum.”
Bowman çakmak çakmak yanan gözlerle kendisini izleyen Kestrel’i gördü. En son onunla vedalaşacaktı.
Annesini öperken onun ne kadar zayıfladığını fark etti.
“Bir daha...”
“Evet, evet,” dedi annesi sabırsızlıkla. “Hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz. Gitmen gerekiyorsa git.”
Kendisine gülenlere, “Ey mutsuz insanlar!” diye bağıran eski Ira bir an yeniden belirmişti. Minnetle annesine sarıldı.
“Hoşça kal anne.”
Ira’nın gülümsemesi onunla gurur duyduğunu gösteriyordu. Bowman ayağa kalkıp Mumpo’yu aradı. Ayrılık anı herkesin üzerine tuhaf bir sessizlik çökmesine neden olmuştu.
“Sevgili dostum. Birlikte zor günler geçirdik.”

“İzin ver seninle geleyim Bo. Artık gücümü topladım.”
“Bu yüzden burada kalman gerekiyor. Annemle babama oğul, kız kardeşlerime kardeş ol. Benim için onlara göz kulak ol.”
“Son nefesimi verinceye kadar.”
Sarıldılar. Bowman sonunda Kestrel’i bulmak için döndü. Bu son vedayı nasıl yapacağını bilmiyordu. Kestrel nehrin kıyısına gitmişti.
“Kess–”
“Hayır! Sakın söyleme!” Dönüp öfkeyle bağırdı. “Hoşça kallarını duymak istemiyorum! Seni dinleyecek değilim!”
“Ama Kess–”
“Seni almaya gelen şu Ozan nerede? Beni ona götür!”
“Ama Kess–”
“Sen gidiyorsan ben de seninle geliyorum!”
“Anlamıyorsun. Gideceğim yer... Yapmam gereken... Kess, dönüşü olmayan bir yoldan söz ediyorum.”
“Nerede o?”
Keskin gözleri Bowman’ın onu bıraktığı yerde sessizce bekleyen Jumper’ı seçti. Ona doğru koştu. Bowman onu izledi.
“Sen o musun?” Kestrel Jumper’ı baştan aşağı süzerek yanıt bekledi. “Seni Ozanlar mı gönderdi?”
“Evet,” dedi Jumper.
“İyi o zaman, şuna bir bak!”
Rüzgâr çalgısından kurtardığından beri boynunda bir ipe asılı duran gümüş anahtarı çıkardı.
“Dokun! Ne kadar sıcak olduğunu görüyor musun? Bu benim sıcaklığım değil! Bedenimden çok daha sıcak!”
Jumper yumuşak, tombul parmaklarıyla gümüş anahtara dokundu.
“Gerçekten de sıcak,” dedi.
“Ben de geliyorum! Birlikte gidiyoruz!”
Jumper, pembe alnını kırıştırdı.
“Peygamberin çocuklarını değil çocuğunu getirmek için gönderildim,” diye mırıldandı.
“Peygamberin çocuğu biziz,” dedi Kestrel.
Jumper, Kestrel’in gözlerinin içine bakarak düşündü.
“Kess,” dedi Bowman nazikçe. “Seni bırakmak istemiyorum. Seninle kalmayı her şeyden çok istiyorum. Ama eğer ben ölürsem ve sen yaşarsan o

zaman ikimiz de yaşıyor olacağız. İkimiz birden ölmemeliyiz. Bu gerçekten ölmek olur.”

Kestrel onu duymamış gibi görünüyordu. Vahşi gözlerini Jumper’a dikmişti. Gümüş anahtar hâlâ elindeydi.

“Onu hissettin,” dedi. “Sıcak olduğunu gördün.”

“Tabii ki sıcak,” dedi Bowman. “Tenine değiyor.”

“O ne demek istediğimi biliyor.”

Jumper, Bowman’ın şaşkın bakışları altında başını eğdi.

“Belki böylesi daha iyi olur.”

“Gelebilir miyim?”

“Gelebilirsin.”

Kestrel, Bowman’ın daha fazla itiraz etmesine fırsat bırakmayarak anne babasının yanına koştu.

Bowman, “Diğerlerinin yanında kalmalıydı,” dedi Jumper’a.

“Seninle olmak istiyor.”

“Ayrılmak zorundayız. Şimdi olmasa bile çok yakında.”

“Çok doğru, çok doğru.”

İç çekse de kararında bir değişiklik yapmadı. Bowman hem rahatlamış hem de üzülmüştü. Kestrel’den ayrılmak düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. Şimdilik bu acıdan kurtulsa da bir gün ayrılmaları gerektiğini biliyordu.

“Bowman!”

Etrafına bakındı. Sisi’ydi.

“Gideceğini duydum, doğru mu?”

“Evet.”

İri gözlerini Jumper’a çevirdi.

“Onu götürmeye mi geldin?”

“Evet,” dedi Jumper.

“Ona iyi bak.”

Jumper başını eğdi.

“Bowman, bana bir gün gideceğini söylemiştin, bu yüzden şikâyet etmiyorum. Ama dönüşünü bekleyeceğimi bilmeni istiyorum.”

“Hayır Sisi. Bunu yapmamalısın.”

“Senin bildiğin bazı şeyler olabilir ama benim de bildiğim şeyler var. Şimdi öp beni.”

Bowman onu öptü.

“Gördün mü? Ağlamıyorum.”

“Ben ağlıyorum Sisi.”
Ellerini tutmuş Sisi’yle konuşurken gözleri yaşlıydı.
“Evlenip çocuk sahibi olacak, uzun, mutlu bir hayat süreceksin Sisi.”
“Bundan hiç kuşkun olmasın Bowman.”
Ira Hath Kestrel’i güçsüz kollarının arasında tutup bebekken yaptığı gibi salladı. İkisi de konuşmadılar. Kestrel sessizce ağlıyordu.
Ira sonunda, Manth halkının ölülerini uğurlarken söylediği sözleri söyledi, “Yine görüşeceğiz.”
Bowman’la Kestrel’in onlardan ayrılacağı haberi herkese yayılmıştı. Etraflarına toplanıp, artan bir endişeyle sorular sormaya başladılar.
“Neden gitmeniz gerekiyor? Nereye gidiyorsunuz? Bizimle anayurtta buluşacak mısınız?”
“Bilmiyoruz. Sanmıyorum.”
“Öyleyse vedalaşmalıyız. Vedalaşmadan gidemezsiniz.”
Herkes aynı şeyleri hissediyordu. Yaklaşmak için itişip kakışıyor, sıranın kendilerine gelmesi için gürültü koparıyorlardı. Karanlıkta kimin kim olduğunu anlamak zor olduğundan, küçük Ashar Warmish kalabalığın arasından sıyrılıp yüzünü aydınlatması için ateşin içinden yanan bir dal parçası aldı.
“Kestrel! Gitmeden benimle vedalaş!”
Karanlıkta parlayan yüzünü gören Tanner Amos da görülebilmek için yanan bir dal parçası aldı. Ardından hepsi aynı şeyi yaparak ateşin içinden mavi, sarı, kızıl ışık saçan dal parçaları aldılar. Geri dönüp upuzun bir sıra oluşturdular. Kestrel’le Bowman sırayı görünce sessizce gitmenin imkânsız olduğunu anladılar. Herkesle teker teker vedalaşmaları gerekiyordu.
“Ashar.”
“Çabuk dön Kestrel.”
“Tanner.”
“Sizi özleyeceğim.”
“Bek. Rollo.”
“Bowman.”
Böylece, söylenebilecek onca kelimeden isimlere indirgenen vedalaşmalar, sıranın sonuna kadar devam etti. Silman Pillish, Sarel Amos, kocası ölen Cheer Warmish. Küçük Scooch ve büyük Creoth. Miller Marish ve kızları Fin’le Jet. Miko Mimilith, karısı Lea, Red Mimilith ile oğulları Lolo ve Mo. Yaşlı Seldom Erth’le tombul Lunki, Mumpo’nun elini tutan Bayan Chirish. Aralarında gözyaşları içindeki Seer Such’ın da bulunduğu

Such ailesi. Ve en sonda annesiyle babasının arkasında duran Pinto. Pinto alevlerin ışığında hayaletlere benzeyen yüzlerden oluşan sıranın sonuncusuydu.

“Bundan sonra hepimizin yerini tutman gerekecek Pinto.”

“Tutacağım.”

Kestrel küçük kardeşini yanaklarından öpmek için eğildi.

“Onu benim için de sev,” diye fısıldadı.

Bowman’la Kestrel sıranın sonuna gelmişti. Jumper onları bekliyordu. Kestrel son bir kez arkasına dönüp, karanlıkta parlayan yüzlere baktı.

“Hoşça kalın tüm sevdiklerim,” dedi sessizce.

13

Yumurtanın Şarkısı

Jumper ay ışığının altında alabildiğine uzanan arazi boyunca şaşılacak derecede hızlı ilerliyordu. Bowman'la Kestrel ona yetişebilmek için koşmak zorunda kalıyorlardı.

"Siren'e kadar bütün yolu koşarak mı gideceğiz?" diye sordu Bowman.

"Hayır, hayır," dedi Jumper yavaşlayarak. "Tekneyle gideceğiz."

Tekrar önlerine çıkan nehri görünce Jumper'ın onları nehrin kıvrımlarından birine getirdiğini anladılar. Nehrin kıyısına bağlı uzun, alçak mavnanın pencerelerinden ışık sızıyordu.

"Atlayın, ben de ipleri çözeceğim."

Bowman'la Kestrel mavnanın güvertesine tırmanırken Jumper arkalarından güverteye atlayıp teknenin iplerini çözdü. Bakıyor olsalar Jumper'ın bu işi ipe hiç dokunmadan başardığını görebilirlerdi: Jumper'ın başını hafifçe eğmesiyle ip çözülüp mavnanın güvertesine kıvrılmıştı.

Mavna hemen hareket ederek nehrin akıntısıyla aşağı doğru sürüklenmeye başladı. Bowman kamaranın penceresinden dümeni görebiliyordu.

"Dümenin başında birinin durması gerekmez mi?"

"Duruyor zaten," dedi Jumper.

Basamaklardan inip kamaranın alçak kapısından içeri girmelerini işaret etti. Geminin kıç tarafında bulunan bu ana kamara bir masa, iki dar sedir, birkaç dolap ve diğer bölmeye geçen bir kapıdan ibaret rahat bir odaydı.

Sedirlerden birinde, üzeri battaniyeyle örtülü, gürültüyle horlayan bir adam uyuyordu.

"Bu Albard," dedi Jumper. "Sabah onunla tanışırsınız."

Uyuyan adamın yüzü arkasına dönüktü ama iri gövdesi Bowman'a tanıdık gelmişti.

"O kim?" diye sordu.

“Öğretmenin,” dedi Jumper. “İşi kolay olmayacak. Normal olarak bir Ozan’ın yetişmesi yıllar alır. Albard’ın iki günü var.”

Bu sözler Bowman’ı çok heyecanlandırmıştı. Ozan olacaktı!

“Ozan mı olacağım?”

“Elbette.”

Kestrel izledi, dinledi ama bir şey söylemedi.

“Şimdi uyumanı tavsiye ederim. Şafakla birlikte çalışmaya başlayacaksınız. Başladıktan sonra uyumak için pek vaktin olmayacak.” Uyuyan adamın karşısında, masanın diğer tarafındaki ikinci sediri işaret ederek, “İkiniz bir sedire sığışabilir misiniz?” diye sordu.

“Evet,” dedi Bowman. “Peki ama sen nerede uyuyacaksın?”

“Yerde. Ben alışkınım.”

Bowman’la Kestrel bu yakınlaşmadan memnun, sedirin üzerinde sarılıp yattılar. Rüyalarını paylaşmak için alınlarını birbirine yaslayıp uykuya daldılar.

Jumper yerdeki tahtalara uzanıp, tombul, küçük gövdesini mümkün olan en rahat konuma getirdi. Uyanık olmadıklarından göremiyorlardı ama bakıyor olsalar Bowman’la Kestrel, onun görünmez bir yatağın üzerine uzanmış gibi yerden birkaç santim yukarıda yattığını görebilirlerdi.

Mavna bazen geniş nehrin ortasından, bazen akıntının sürüklemesiyle, ağaçlara çarpmaksızın karlı kıyıların yakınından aşağı doğru seyrediyordu. Geminin dümeni fenerin ışığında sanki bir hayaletin kumandasındaymış gibi bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu; gerçekte dümen kendi kendine dönüyordu. Nehir mavnanın kontrolünü ele almış, ona yol gösteriyordu. Jumper nehrin şarkısını bulmuş, mavnayı onun notalarına ayarlayarak rahat bir uykuya dalmıştı.

Mavna nehirden aşağı doğru yol alırken sıska, gri bir kedinin kıyı boyunca koşarak atlama zamanını kolladığından Jumper bile habersizdi. Sonunda nehrin kıvrımlarından biri mavnayı kıyıya yaklaştırınca kedi kamaranın alçak çatısının üzerine sıçradı. Orada duran iplerin arasında döne döne kendisine yer açıp uzanarak sabahın olmasını bekledi.

* * *

“UYAN!”

Bu söz, sanki uyuyan söyleneni yapmamakta inat ediyormuşçasına öfkeyle bağırılarak söylenmişti.

“Sümüklüböcek! Yağ tulumu! Bok parçası! Kalk! Kalk! Uyan!”

Rüyalarından kopartılmış, nerede olduklarını anlamayan Bowman'la Kestrel gözlerini kırpıştırarak uyanmaya çalıştılar. Karmakarışık saçlarına bakılırsa kendisi de henüz kalkmış olan Albard tepelerine dikilmiş sopayla Bowman'ı dürtüklüyordu.

"Seni boş yılan derisi! Fırsat varken başını ezmeliydim! Hatam merhamet etmek oldu. Bir kadın gibi fazla merhametliyim! Şuna bak! Sulu göz bir çocuk!"

Bowman, Albard denen adamı görüp, gürleyerek emirler yağdıran sesi tanıyacak kadar uyanmıştı.

"Sen İmparator'sun!"

"Ne olmuş? Sayende imparatorluğum tarihe karıştı." Sopasıyla Kestrel'i göstererek, "Söyler misin lütfen, bu nedir?"

"Kardeşim Kestrel."

"Onu nehre atın! İstemiyorum onu."

Kestrel de İmparator'u gördüğüne en az kardeşi kadar şaşırmıştı.

Bo! Onun burada ne işi var?

Bilmiyorum. Öldüğünü sanıyordum.

"Sen ölmüştün," dedi Bowman yüksek sesle. "Bunu hissetmiştim."

"Öyle mi? Peki ya bunu hissediyor musun?"

Sopasıyla Bowman'ın bacaklarına vurdu.

"Hey!"

"O kadar da ölü sayılmam ha?"

Jumper ön tarafa açılan kapıdan onlara katıldı. Elinde kahvaltı tepsisi vardı. Albard ona dönüp hırlayarak;

"Yapamam," dedi. "Bu çocuk tam bir odun."

"Yaparsın," dedi Jumper. "Aramızda en iyisi sensin."

"Yağla, yağla! Ne yapmaya çalıştığını bilmediğimi mi sanıyorsun seni küçük yağ tulumu?"

"Kahvaltı," dedi Jumper.

Tepsi yavaşça masanın üzerine doğru süzüldü. Fincanlar, tabaklar, bıçaklar, yumurta sepeti, ekmek, sütlük, tereyağı, bal kavanozu masanın üzerine yerleşti ve dört kişilik bir masa kuruldu. Albard bu ufak düşünce gücü gösterisini izleyerek inledi.

"Bir zamanlar bir ulusa hükmediyordum. Şimdi bir tabağı bile yerinden oynatamıyorum."

İç çekerek masaya oturup yemeye başladı. Diğerleri de ona katıldılar. Doyana kadar sessizce yiyip içtiler. Jumper, Bowman'a;

“Albard senin öğretmenin olacak,” dedi.

“Ama öbürünün değil!” dedi Albard, tereyağlı bıçağıyla Kestrel’i göstererek.

“Söylediği her şeyi yapacaksın.”

“Onu nehre at!” dedi Albard.

“Başlangıçta zor olacak. Vazgeçmemelisin. Anlıyor musun? Ne hissedersen hisset, üzüntün ne kadar büyük olursa olsun vazgeçmemelisin.”

“Anlıyorum,” dedi Bowman. “Ama onun neden öğretmenim olacağını anlamıyorum.”

“Ben de öyle evlat,” dedi Albard.

“İmparator, Ozanların düşmanı değil mi?”

“Hiç de değil,” dedi Jumper gülümseyerek. “Albard bizim kardeşimiz. Onu seviyoruz, o bizden biri.”

“Lütfen!” diye inledi Albard. “Bu saçmalıkları bırakalım!” Bowman’a dönerek, “Bana uzun zaman önce tanıdığım bir çocuğu anımsatıyorsun. Başkalarından farklı olduğuna inanan ve yaptıklarıyla bunu kanıtlayan bir çocuğu.”

“Oğlunu mu?”

“Oğlumu değil, solucan beyinli! Benim oğlum yok! Kendimden söz ediyorum. Sana, bana dönüşeceğini söylememiş miydim?”

Jumper, “Vakit geçiyor,” diye mırıldandı.

“Demek vakit geçiyor, öyle mi? Vah vah vah! Bilmiyordum.”

Albard ima edilen talimatı kabullenip Bowman’ı güverteye çıkarttı. Kestrel davetsizce onları izledi. Soğuk, açık bir sabahtı. Kış havası ve eğitiminin başlayacağı düşüncesi Bowman’ı canlandırdı.

Kestrel İmparator olarak tanıdığı adamı burada görmekten hâlâ şaşkındı.

O nasıl senin öğretmenin olabilir? Hepimizi köleleştiren o değil miydi?

Bilmiyorum.

Bilmek istemiyor musun?

Nasıl Ozan olunduğunu öğrenmek istiyorum. O zaman anlayacağım.

“Kesin şunu!” diye bağırdı Albard. “Ne söylediğinizi bilmiyorum ama çene çaldığınızın farkındayım.”

“Durmadan bağırmak zorunda değilsin,” dedi Kestrel. “Senin uşağın değiliz.”

Albard ona ters ters baktı.

“Benim yaşadıklarımı yaşasaydın sen de bağırırdın,” diye söylendi. “Beni rahat bırakıp ölmeme izin vermeliydi.” Bu son sözler, ters bir bakış

attığı Jumper’aydı.

“Vakit geçiyor,” dedi Jumper nazikçe.

“Tamam, anladık.” Albard, Bowman’a döndü. “Pekâlâ evlat, yıkımıma neden olan kukla... Beni yıkan sen değildin, sakın kendini kandırma, sen ikimizden de daha büyük güçlerin aracıydın...”

“Bunu biliyorum.”

“Bunu ve daha pek çok şeyi bilsen iyi olur. Hiçbir özel yeteneğin olmadığını bilmelisin. Özel bir gücün yok. Özel bir kaderin de yok. Başkalarının kuklası, oyuncağısın. Bütün bunları biliyor musun?”

“Hayır...”

Şrak! Albard elinin tersiyle suratına bir tokat indirdi. Sert vurmamıştı ama Bowman’ın gözleri doldu.

“Bana kalırsa biliyorsun!”

Vurmak için tekrar elini kaldırdı. Bowman tokadı durdurmak için zihnini toplamaya çalıştı ama tamamen güçsüz olduğunu fark etti.

Şrak! İkinci tokat daha da çok canını acıttı. Gözyaşları istemdışı yanaklarından aşağı süzülüyordu.

“Beni durdurmayacak mısın? İnleyen bir köpek yavrusu gibi orada oturup sana vurmama izin mi vereceksin?”

Şrak! Bowman hiçbir şey yapamadığını, kolunu kaldıramadığını, kenara bile çekilemediğini fark etti.

Şrak! Şrak! Şrak! Albard, Bowman’ın kırmızı, alev alev yanaklarından yaşlar süzülene dek vurmaya devam etti.

Kestrel gittikçe artan bir öfkeyle izliyordu. Tam araya girmek üzereyken kafasının içinde bir ses duydu.

Onu yalnız bırak. Bırak öğrensin.

Şaşkınlıkla arkasına dönüp baktığında kendisini izleyen Jumper’ı gördü. Bakışları onu, kafasının içinde duyduğu ses kadar etkilemişti. Jumper’ın bakışlarında derin bir anlayış vardı; dahası, Bowman’ın ve Albard’ın aksine orada olma nedenini bildiğini gördü. Bu yüzden hiçbir şey yapmadan durup izledi.

“Seni affetmem için bana yalvar!”

Bedenen ve ruhen incinmesine rağmen karşı koymaya devam eden Bowman, Albard’a baktı.

“Elimi öp!”

Bowman kıpırdamadı.

“Hâlâ gururlu musun? Gururlanacak neyin var? Güçsüzsün! Bana karşı koyamıyorsun! Peygamberin oğlu olduğun için dünyanın kaderini etkileyebileceğini mi sanıyorsun?”

“Evet,” dedi Bowman.

“Hah!” Albard göbeğini şişirerek alayla güldü. “Hah! Görmüyor musun? Şaka yapıyor olmalısın! Peygamberin oğlu olduğun için kendini özel mi sanıyorsun? Tam tersi! Sen bir hiçsin! Herhangi birinden farkın yok! Seninle ilgili tek önemli şey atalarının önemli kişiler olması. Şaşı ve topal olsan yine aynı rolü oynayacaktın. Bunun seni herkesten daha önemsiz kıldığını görmüyor musun? Geçmişten mektup taşıyan bir postacıdan başka bir şey değilsin! Taşıdığın önemli şeyin seni önemli kıldığını mı sanıyorsun?”

Bowman’a sert bir tokat daha indirdi. Bowman acıyla sarsıldı.

“Şimdi, elimi öp!”

“Bu eğitimim için gerekli mi?”

“Sana açıklama yapacak değilim! Emirlerimi yerine getir!”

Bowman bir süre daha tereddüt ettikten sonra eğilip Albard’ın elini öptü. Kestrel’in yüreği burkuldu. Acı çektiğini hissediyordu. Albard’ın sözleri yerini bulmuş, etkisini göstermişti.

“Benden af dile!”

“Beni bağışla!”

“Morah kokuyorsun! Senin Siren’de ne işin var?”

“Bilmiyorum.”

“Giysilerini çıkar.”

Bowman tereddüt etse de bu kez bunun gerekli olup olmadığını sormadı. Titreyen ellerle kemerini çözüp giysilerini çıkardı. Çırılçıplak, soğuktan titrerken öyle kırılgan görünüyordu ki Kestrel ağlamamak için dudaklarını ısırdı.

“Şu haline bak! Vücuduna bak! Vücudunu beğeniyor musun?”

Soğuktan gerilen Bowman, ne cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu.

“Vücudun seni beğeniyor mu? Sanmam.”

Bowman’ın bacağına ani bir kramp girdi. Bağırarak acıyı dindirmek için eğildi. İkinci kramp koluna girdi. Ardından boynuna, karnına, diğer bacağına bıçak saplanıyormuş gibi ağrılar girmeye başladı. Boğazı yanıyor, bağırsakları burkuluyordu. Güverteye yığılarak ağrılar içindeki bedenini çılgınca ovuşturmaya çalıştı ama acılarına yenileri ekleniyor, kulaklarına, bileklerine ağrılar saplanıyor, her soluk alışta ciğerleri yanıyordu.

“Vücudun senden nefret ediyor!” diye bağırdı Albard. “Vücudun senin düşmanın! Vücudun canını yakmak istiyor!”

Bowman çığlık atmaya başladı. Kendisini tutamıyordu. Güvertede kıvranarak bağırıyordu. Kestrel daha fazla dayanamadı.

“Yeter!”

İleri doğru atılacakken görünmez bir güç önünde delinmez, yumuşak bir duvar oluşturarak onu engelledi.

Bowman elinden geldiğince acıya karşı koymaya çalışsa da çok geçmeden bilincini yitirdi. Yavaş yavaş kendinden uzaklaştıkça ağlıyor, kollarını uzatıyor, gitmek istemiyordu ama çok fazla acı çekiyordu.

Uyandığında her yer kapkaranlıktı. Nerede olduğunu anlamak için elini uzattı; iki yanında tahta duvarlar, üzerinde çok alçak tahta bir tavan vardı. Battaniyelere sarılmış, uzun bir kutunun içinde yatıyordu. Duyabildiği tek ses, her yanını saran, diğer tüm sesleri bastıran ve hiç dinmeyen hafif bir dalga sesiydi. Acıları dinmişti: acılarıyla birlikte neredeyse tüm hisleri de kaybolmuştu. Üzerini saran battaniyeler dışında çıplaktı.

Hiç ışık yoktu, tek bir sızıntı bile... Tek bir ses dışında ses yoktu. His yoktu.

Yüksek sesle konuşmayı denedi.

“Yardım edin!”

Sesi sanki bir başkasına aitti.

Kess! Neredesin?

Yanıt yoktu. Mavnada değil miydi? Geri mi gönderilmişti?

Birden çok korktu.

“Yardım edin!” diye bağırdı. “Yardım edin!”

Yanıt gelmedi. Onu duyan olmamıştı. Öyle sımsıkı kapatılmıştı ki ne kadar bağırırsa bağırsın kimse onu duyamazdı. Beklemek zorundaydı.

“Onu daha ne kadar orada tutacaksın?” dedi Kestrel.

“Vazgeçene kadar.”

“Ama ona vazgeçmemesini söyledin.”

“Evet öyle söyledim; değil mi?” Yanından geçtikleri kıyıya bakan Jumper dalgın bir sesle konuşuyordu.

“Başarısız olduğunu düşünecek.”

“Evet, sanırım öyle.”

“Başarısız olmasını mı istiyorsun?”

“Sanırım bu sorunun cevabını biliyorsun.”

“Tek bildiğim bunu, onun öğrenmesi için yaptığın. Ama onu o deliğin içinde tek başına bırakarak ne öğretmeye çalıştığını anlamıyorum.”

“Öğrenme daha başlamadı. Bu, bildiklerini unutması için.”

Bowman’ın ne kadar süredir karanlıkta yattığını ölçmesi imkânsızdı. Saatler ya da günlerdir burada olabilirdi. Bir süre sonra ölmüş olabileceğini düşündü. Bir süre daha geçtikten sonra hiçbir şey düşünmemeye başladı.

Kestrel, Albard ve Jumper’la birlikte akşam yemeğini yedi. Jumper onlara tereyağlı yumurta pişirmişti. Sessizce oturup atışmalarını ve söylenmelerini dinliyordu. Kendince o da bir şeyler öğreniyordu.

“Neden sen, ha Jumper? Neden senin gibi sıkıcı bir yağ tulumunu gönderdiler?”

“Beni sıkıcı bulmana üzüldüm. Daha eğlenceli olmaya çalışırım.”

“Lütfen! Hiç gerek yok.”

Birkaç dakika sonra:

“Neden seni gönderdiklerini ben sana söyleyeyim. Çünkü benden nefret ediyorlar. Siren benden her zaman nefret etmiştir.”

İlk defa olarak tarafsız birinin bulunmasından hoşnut bir ifadeyle Kestrel’e döndü.

“İmparatorluğumu görmüş müydün kızım?”

“Evet,” dedi Kestrel.

Ölüme ne kadar yaklaştığını gayet iyi hatırlıyordu. Ortiz’in kılıcını kontrol eden adam karşısında oturuyordu. Ama Albard yalnızca imparatorluğunun görkemli yanlarını hatırlıyor gibiydi.

“Ah! İmparatorluğum görülmeye değerdi! Ozanlar bunu yapacak güce sahip! Ama yapmazlar. Dünya yansa oturup seyretmeyi tercih ederler.”

“Gücümüzü büyük göreve saklıyoruz,” dedi Jumper.

“Büyük görevmiş!” Albard tekrar Kestrel’e döndü. “Neyi beklediklerini biliyor musun? Ne için hazırlanıp hayatlarını verdiklerini biliyor musun? Ölümü bekliyorlar! Onların büyük görev dediği şey işte bu! Ölüm!”

“Sen de yemin ettin Albard.”

“Evet ettim. İnsanlar acı çekerken böyle bir güce sahip olup beklemenin anlamı var mı?”

Tekrar Kestrel’e dönerek:

“Benim suçum buydu! Bana verilen güçleri daha iyi bir dünya yaratmak için kullanmak. Bu yüzden Siren bütün gücüyle bana saldırdı. Bu yüzden şimdi karşında oturan bu şeye dönüştüm. Görüyor musun?”

Havaya bir parça ekmek attı. Ekmek masaya düştü.

“Bir ekmek parçasını bile kontrol edemiyorum! O yapabiliyor.” Parmağıyla Jumper’ı itti. “Bu, kadın mı erkek mi belirsiz yağ tulumu yapabiliyor.” Başka bir ekmek parçasını Jumper’a attı. Ekmek havada dondu ve süzülerek Albard’ın tabağına geri döndü. “Gördün mü? Ama ben, insanoğlunun gördüğü en mükemmel kenti inşa eden ben hiçbir şey yapamıyorum!”

“Ozanların neden ölmesi gerekiyor?” diye sordu Kestrel.

“Sen peygamberin çocuğu değil misin?” dedi Albard. “Bilmen gerekir.”

“Ira Manth’ın her şeyi başlattığını, Ozanların Morah’ı durdurabilecek tek güç olduğunu biliyorum. Ama neden ölmeleri gerektiğini bilmiyorum.”

“Kibirlerinden!” diye homurdandı Albard. “Kendilerini önemli hissetmelerini sağlıyor.”

Kestrel sorusunu Jumper’a yöneltmişti. Jumper Albard’a aldırmayarak soruya soruyla karşılık verdi.

“Mor nedir?”

“Güç arzusu, sanırım,” dedi Kestrel. “Bir şeyleri yalnızca kendin için istemek ve istediğini elde etmek için başkalarına zarar vermek. Korku ve nefret.”

“Peygamber mor’u kontrol edebilmek için tam tersi bir yol izlemesi gerektiğini biliyordu. Güç arama. Hiçbir şey isteme. Hiçbir şeye sahip olma. Hiçbir şey alma. Ver. Bırak.”

Kestrel Kayıp Ahit’ten alıntıladı:

“Her şeyi kaybedecek, her şeylerini verecekler.”

Jumper başıyla onayladı.

“Bu yola bir kere girdikten sonra bunun sonu yok.” Bakışları onu dondurdu. “Vermenin sonu yok. Hayat dahil.”

Kestrel anlamıştı. Jumper’ın bakışları, içindeki his, kelimelerden çok daha fazlasını anlatıyordu.

“Ozanların neden ölmesi gerektiğini soruyorsun. Neden ölmesinler? Neden hayat gibi küçük bir şeye tutunsunlar?”

“Hah!” dedi Albard alayla. “Kibir! İnanılmaz bir kibir!”

“Ölümün son olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır. Hayatını kaybettiğinde her şeyi bulacaksın. Ateş şarkısı şarkıların en güzelidir.”

“Yine de ölüyorsun,” dedi Albard.

“Bütün canlılar gibi. Ama çok azı ateş rüzgârını biliyor.”

Kestrel eskisinden daha iyi anladığını hissetse de bütün parçaları bir araya getirmeyi henüz başaramamıştı. “Ateş rüzgârı Morah’ı mı yok ediyor?” diye sordu.

“Ateş rüzgârı Morah’dan daha büyük olan tek güçtür. Tüm Ozanların güçlerini birleştirmesinden oluşur.”

“Sonra mor yeniden yükselir ve Morah geri döner,” dedi Albard.

“Ozanlar da öyle.”

“Dön dur,” dedi Albard. “İnsanın başını döndürüp midesini bulandırıyor.”

“Çocuk hep var,” dedi Jumper.

“Evet, evet. Çocuk hep var.” Albard, Bowman’ı düşününce sinirleri biraz yatıştı. “Acaba başarabilecek gücü var mı?”

“Öğretmen sensin Albard.”

Bowman onu görmeden önce sesini duydu. Bir kapı açılıp kapandı. Ayak sesleri duyuldu. Bir ses;

“Evlat?” dedi.

Konuşmaya çalıştı ama şaşkınlıkla konuşmayı unuttuğunu fark etti.

“Kapa gözlerini evlat. Işık gözlerini yakacak.”

Bowman gözlerini kapadı. Üzerinde bir takırtı duydu. Hafif bir ışık göz kapaklarına dokundu. Eller uzanıp gözlerini bağladı. Bütün bunlar iradesi dışında gerçekleşiyordu. Bedeni üzerinde kontrolü kalmamıştı.

Ellerin onu kavradığını hissetti. Güçlü kollar onu havaya kaldırdı. Gıcırdayan tahtaların üzerinden taşınarak aydınlığa çıktı. Gözlerini kapatan bağın arasında, burnunun oluşturduğu üçgen şeklinde boşluklardan ışık sızıyordu. Temiz havayı kokladı. Etrafında başkalarının varlığını da hissediyordu ama kim olduklarını merak edecek gücü ya da isteği yoktu. O karanlık delikte bedeninden daha fazlasını yitirmişti. Benlik duygusunu kaybetmişti.

Eğreti bir yatağa yatırıldı. Minnetle uzandı. Etrafında bir sürü ses vardı: nehir, rüzgârın kıpırdattığı ağaçlar, yakınındaki insanların soluk alış verişleri. Elinin kaldırıldığını ve küçük bir nesnenin avucuna konduğunu hissetti.

Bu bir yumurtaydı.

Yumurtanın ağırlığını elinde hissetti, içine dalgalar halinde sevinç yayıldı. Yumurta pürüzsüzdü ama yine de üzerinde pürüzsüzlüğünü bozan minicik zerreler vardı. Muazzam güzellikte kıvrımları vardı ama bir küre değildi. Hiçbir kurala uymayan kendine özgü bir şekil oluşturmuştu. Kabuğun serin yüzeyinin elinin sıcaklığını emdiğini hissedebiliyordu. Parmaklarını yumurtanın etrafına sararak kapladığı alanı ve direncini hissetti. Avucunu sıktı. Kabuğun gücüne hayran kaldı. Biraz daha sıktı ve çatırtt! Yumurta kırılıp bambaşka bir şeye dönüştü. Pürüzsüz kıvrımlar sivri parçalara dönüştü; sağlam, bütün biçim yok oldu, soğuk yağ gibi bir sıvı eline yayıldı.

Kırılma anı onu şoka uğratmıştı. Direncin kırıldığı noktayı, değişim anını bulmaya çalışarak deneyimi kafasında tekrar yaşadı. Sağlamlıktan teslimiyete, katıdan sıvıya, yumurtadan yumurta olmamaya dönüşmüştü. O zaman, o anı yakalayıp dondurabilirse bir şeyin tam kalbinde olacağını hissetti. Ama neyin? Düşüncenin peşini bırakmadı. Hayatın mı? Gerçekliğin mi?

“Biz buna şarkı diyoruz.”

Ses onu şaşırttı. Sesin düşüncesine yanıt vermesi onu şok etmişti. Ama bu yabancı olduğu bir his değildi. Yumurtanın kalbinde onu yumurta yapan şey vardı. Buna neden yumurtanın şarkısı demeyelim?

Albard’la Jumper, bir elinde parmaklarının arasından sızan yumurta, yüzünde bir gülümseme, gözleri bağlı, battaniyelerin üzerinde yatan Bowman’a baktılar. Jumper memnun bir ifadeyle başını salladı.

“İyi olacak,” dedi.

“İyi mi?” diye bağırdı Albard. “O bir usta olacak!”

14

Pinto Büyüyor

O sabah erkenden köprüyü geçip dağ yolunda yürümeye koyuldular. Bowman'la Kestrel'i kaybetmek hepsini çok etkilese de kimse bu konuda konuşmuyordu. Yapmaları gereken şey belliydi: yüksek, karlı dağları tırmanıp ardındaki anayurda varacaklardı. Ne olduğunu anlamasalar da Bowman'la Kestrel'in yolculukları için gerekli başka bir görevi yerine getirmeye gittiklerini biliyorlardı.

Böylece, karamsar bir havayla tek sıra halinde ağaçlıklı yoldan yukarı tırmandılar.

Mumpo en önden gidiyordu. Yaralarına aldırış etmeksizin ağır bir yük taşıyor, sanki hiçbir şey taşımıyormuş ve evi çok yakındaymış gibi çabuk adımlarla yürüyordu. Bulutsuz bir sabahtı, karlı dağların üzerinde açık mavi bir gök yükseliyordu. Mumpo, olup biten her şeye karşı her an tetikte, herkesin ne düşündüğünü hissedebilen Bowman'ın yerini alması gerektiğini düşünüyordu. Kendisini onu bekleyen görevler için yeterince güçlü hissediyor, insanların ona ihtiyacı olduğunu biliyor, olacakları hissedebiliyordu. Yolculuklarının son safhasına gelmişlerdi.

Hanno Hath, Ira Hath'ın bağlandığı sedyenin yanından yürüyordu. Sedyeyi taşıyan atın dizginini tutan Seldom Erth, taşlı yollarda donmuş tekerlek izlerinin arasından en düzgün yolu bulmak için elinden geleni yapsa da Ira kaçınılmaz olarak sarsılıyordu.

"Manth halkının göçebe olduğu eski zamanlarda, bebekleri böyle uyuturlarmış," dedi Hanno.

Ira battaniyelerle iplerin arasından ona gülümseyerek;

"Ben de kendimi bebek gibi hissediyorum," dedi.

Pinto sırtında yüküyle diğer yanından yürüyordu. Yükünün ufak olmasından utanıyordu ama babası daha fazlasını taşımasına izin vermemişti. Henüz çok küçük olduğunu söyleyerek ikinci atı idare etmesine de izin vermemişti. Pinto, yılları sayarsan küçük olduğunu biliyordu. Ama

kendisini hiç de küçük hissetmiyor, herkes kadar iyi, hatta herkesten daha iyi olduğunu düşünüyordu. Bowman'la Kestrel gittiğinden beri ailenin en büyük çocuğu, tek çocuğu olmuştu. Bu önemli bir değişiklikti.

Yol üzerinde diğer yöne giden yolcularla karşılaşıyorlardı.

"Bu kara kışta, gökyüzünde ateş varken dağlara tırmanmasanız iyi edersiniz!" diyorlardı.

Bazıları daha da ısrarcıydı.

"Geri dönün! Dağları aşmanız imkânsız. Eğer çok mecbursanız kıyıya inip deniz yolunu kullanın."

Ama Ira Hath yüzünde sıcaklığı hissediyor, her adımda kendinden biraz daha emin oluyordu.

"Kuzeye, yolu takip edip dağlara doğru gidelim."

Hızla akan, buz gibi soğuk bir dereye varınca ineklerle atları sulamak, şişeleri doldurmak için durdular. Rollo Shim hâlâ topallasa da diğerlerine yetişebiliyordu. Tek zorlanan Bayan Chirish'ti. Derede durduklarında hemen oturmuş, su almak için bile yerinden kıpırdamamıştı.

Creoth kimseye sezdirmeden Hanno Hath'la konuştu.

"Bir şey yapmalıyız. O iyi bir kadın ama hepimizden daha fazla yükü var."

Hanno onun haklı olduğunu kabul etti. Yol dikleşmeye başlamıştı. Bayan Chirish onları yavaşlatacaktı.

"İkinci bir sedye yaparız. Karıma eşlik eder."

Tanner Amos'la Miko Mimilith ikinci sedye için ağaç kesmeye giderken Cheer Warmish de bohçalarının içinde uzun bir çadır bezi aradı. Hanno, Bayan Chirish'i bir kenara çekip yapmak istediği şeyi açıkladı.

"Hepimiz yürürken rahat rahat yatmak karıma çok dokunuyor," dedi. "Ona yalnız olmadığını hissettirmek istiyorum. Yürümekten yorulanlar için ikinci bir sedye yapıyoruz, onu ilk kullananın siz olmanızı istiyorum."

"Yo, kraliçeler gibi taşınamam! Beni merak etmeyin. Başımın çaresine bakıyorum. İkinci sedyeye zavallı Rollo uzansın."

"Rollo'nun hareket etmesi lazım yoksa bacağı kaskatı kesilir. Ayrıca endişelendiğim siz değilsiniz." Hanno sesini alçalttı. "Creoth için endişeleniyorum. İmparatorluğa giden uzun yolda sizi taşımaya yardım ettiğini hatırlıyor musunuz? Sizi yine taşıyacağını söylüyor. Şu yola bir bakın. Bu onu mahvedecek."

"Beni taşıyamaz! Buna izin vermem!"

“Çok kararlı görünüyor. Karım da kendisini çok suçlu hissediyor. İkinci sedyeyi kullanırsanız hepimize iyilik etmiş olursunuz.”

“Pekâlâ, pekâlâ! Madem öyle diyorsunuz... Aileniz bana her zaman çok iyi davrandı. Size yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım.”

Tekrar yola koyulurken Bayan Chirish, Ira Hath’ın yanındaki diğer sedyeye uzandı. Beklenmedik şiddette bir sarsıntı olunca birbirlerine bakıp yüzlerini ekşitiyorlardı.

Sabah boyunca, kış güneşi arkalarında onları izlerken dolambaçlı yolu tırmandılar. Öğlene doğru yol, ağaçların arasından geçmeye, sarp yamaçları kontrol edebilmek için gittikçe daha keskin dönüşler yapmaya başlamıştı. İlerledikçe ağaçların arasındaki boşluklardan az ilerideki dönemeci görebiliyor ve daha çok yolları olduğunu anlıyorlardı. Başka seçenekleri yoktu. Hayvanlar da onlar da, ağaçların arasındaki patikalardan, heykel gibi hareketsiz durarak çekik gözlerle onlara bakan dağ keçileri gibi tırmanamazdı. Uzun, dönemeçli yoldan yürümek zorundaydılar.

Mumpo, Bek Shim’le birlikte en önden gidiyordu. Keskin gözleri, önlerinde uzanan yol kadar iki yandaki sık ağaçların arasını da tarıyordu. Çok az yolcunun geçtiği bu bölgede haydutlarla karşılaşmayı beklemiyorlardı; korktukları şey vahşi hayvanlardı. Köprünün yanındaki köyde sarkan dalların üzerinde pusu kurup avlarının üzerine atlayan dağ kedilerinden ve kurtlardan söz edildiğini duymuşlardı. Mumpo, Bowman ve Kestrel’le uzun zaman önce çıktıkları yolculuktan kurtları anımsıyordu. Bowman kurtlarla konuşmuş, kurtlar onu anlamışlardı. Ama şimdi Bowman yoktu.

Mumpo bir ürperti hissetse de onu hemen kontrol altına aldı. Bowman artık yoktu: onun yerini alması gerekiyordu. Kestrel de yoktu: o olmadığına göre yaşamak için bir neden bulmak zorundaydı. Sorumluluklarının büyüklüğü Mumpo’ya tahmin ettiğinden çok daha fazla yardımcı oluyordu. Artık sıranın sonuncusu değil önderlerden biriydi.

Sisi bile bunun farkındaydı. Bowman’la Kestrel gittiklerinden beri Mumpo’yu aramaya, onunla konuşmaya başlamıştı; bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. Bowman’la ilgili sorular soruyor, rüzgâr çalgısının anahtarını aradıkları yolculuğun hikâyesini dinlemek istiyordu. Özellikle, Morah’ın sarayında olanlar hakkında sorular soruyordu. Mumpo onun sorularını elinden geldiğince yanıtlamaya çalıştı ama ayrıntılar hafızasında birbirine karışmıştı.

“Demek Bowman Morah’a yaklaştı?”

“Evet. Hepimiz yaklaştık.”
“Morah’a dokundu mu?”
Mumpo utançla, içini dolduran o korkunç coşkuyu, Zar Ordusu’na katılışını anımsadı. Ama Bowman’a ne olmuştu?
“Bilmiyorum. Belki dokunmuştur.”
Her yanı dolduran beyaz ve altın rengi üniformalar, Zar Ordusu’nun genç, gülümseyen, güzel yüzleri gözünün önünde canlandı. Bandonun sesini, Zar Ordusu’nun tek bir sözcükten oluşan şarkısını söyleyen sesleri duydu:
“Öldür, öldür, öldür, öldür! Öldür, öldür, öldür!”
Hiç kıpırdamadan durup kendisine bakan Kestrel’i gördü... Evet, elbette. Bowman da elinde kılıcıyla orduya katılmıştı.
“Evet Morah onu da etkisi altına almıştı. Bowman önderimizdi.”
“Kimin önderi?”
“Güzel insanların. Morah’ın askerlerinin. Zar Ordusu’nun.”
Sisi başka bir şey söylemedi. Düşüncelere dalmıştı.
“Ondan sonra kaçtık,” dedi Mumpo.
Ayrıntıları hatırlamıyordu. Aradan yıllar geçmişti.
“Şimdi de Morah’ı yok etmek için Ozanlara katılmaya gitti,” diye mırıldandı Sisi.
“Evet. Sanırım öyle. Acaba bir daha onu görebilecek miyiz?”
“Göreceğimizden eminim,” dedi Sisi. “Bundan emin olmasam şu yolun kenarına yatıp ölmeyi beklerdim.”
“Onu bu kadar çok mu seviyorsun?”
“Bowman’sız bir gelecek düşünemiyorum. O dönene kadar benim için zaman durdu.”
Mumpo onun, bunu bu kadar kolay söyleyebilmesine, bundan bu kadar emin olmasına çok şaşırmıştı. O da Kestrel hakkında konuşmak istedi ama konuşmadı. Kestrel’in gözünde ben bir aptalım ve sanırım hep öyle kalacağım, diye düşündü. Başkalarının da bunu bilmesine gerek yoktu.
Göz ucuyla ağaçların arasında kımıldayan bir şey gördü. Gölgelerin arasına baktı ama her ne ise gitmişti. Başını yola çevirir çevirmez, ağaçların arasındaki şey yine hareket etti. Onun bir kurt olduğundan emindi. Dağlarda avını sessizce izleyip gece olmasını bekleyen büyük gri kurtlardan biriydi.
Yavaşça geri çekilip Hanno’nun yanına gelerek korkusunu ona anlattı. Hanno, Tanner Amos, Bek Shim ve Miller Marish’e sessizce durumu aktardı; dağılıp ağaçları gözlemeye koyuldular.

Ortak bir kararla, öğle yemeği için mola vermediler. Kışın günler kısaydı. Gece için kamp kurduklarında yiyeceklerdi. Susuzluklarını gidermek için hepsinin su şişeleri vardı; küçük çocuklara yürürken yemeleri için kek dağıtıldı. Lolo Mimilith on iki yaşında olduğunu, artık çocuk olmadığını söyleyerek kekini reddetti, Ashar Warmish de öyle. İki yaş küçük kardeşi Mo da kekini almayı reddetse de kısa süre sonra kimse bakmazken annesinin tekrar uzattığı keki alıp minnetle yedi. Mo Mimilith'i taklit etmeyecek kadar gururlu olan Pinto, kekini alıp Bayan Chirish'e verdi. Bayan Chirish'in kolları battaniyenin altında, sedyeye bağlıydı, bu yüzden Pinto'nun uzattığı keki eliyle itemedi. Hayır, teşekkürler, demek için ağzını açtığında, nasılsa kekten bir ısırık aldı. Yemeye başlamakla, keki reddederek kazanabileceği saygıyı da yitirdiğinden artık ağzını kapamasının bir anlamı yoktu. Kekin kalanını gözyaşları içerisinde yedi.

Döne döne tırmanan yol, öğleden sonra birdenbire ağaçların arasından çıkıp son buldu. Önlerinde uzun, düz bir plato uzanıyor; doğu ve batıya doğru kilometrelerce giden plato beş yüz metre önlerinde sonlanıyordu. Karla kaplı düzlükte hiç iz yoktu. Son tepelerin başladığı kuzey yönüne giden ayak ya da tekerlek izleri de yoktu.

Yolun sonunda bir araya toplanıp yüklerini bırakarak ne yapacaklarını düşündüler. Birdenbire önlerine çıkan bu dokunulmamış kara bir anlam verememişlerdi. Neden burada hiç ağaç yoktu? Neden hiç iz yoktu?

Yaşlı Seldom Erth aslında apaçık görünen cevabı verdi.

"Su," dedi. "Donmuş bir göl bu."

Mumpo dikkatli adımlarla ilerleyip yere bir sopayla vurarak inceledi. Kısa süre sonra buz olduğunu gördü. Yüzeydeki karı temizleyip buzu kırmaya çalıştı ama buz çok kalındı. Kıyıya yakın bir yerde sıçramaya hazır vaziyette üzerinde durdu ama buz ağırlığını çekiyordu.

Hanno, Ira Hath'ın sedyesini kuzeye doğru çevirdi. Ira'nın gözleri kapalıydı. Sedyenin sarsıntısı onu güçten düşürmüştü.

"Hâlâ hissediyor musun?" diye sordu Hanno.

Ira başını salladı. Parmağını kaldırıp kuzeye, buzun karşı tarafına işaret etti. Bu, Hanno için yeterliydi.

"Gölü geçeceğiz," dedi.

Küçük çocuklar sevinçle bağırıp karla kaplı buza doğru koştular ve dengelerini yitirip düştüler.

"Fin! Hemen buraya gel! Jet!"

Buz sağlamdı. Kara bulanan çocuklar gülerek geri döndüler. Silman Pillish kaygılıydı.

“Buzun bizi taşıyacağından emin olabilir miyiz? İneklerin ve atların ağırlığını taşıyıp taşımayacağını bilebilir miyiz? Gölün ortasındayken buz kırılırsa suya düşüp donarak ölürüz.”

“Bu riski almak zorundayız,” dedi Hanno. “Başka şansımız yok.”

“Aksine,” dedi öğretmen ısrarla. “Bir geçit bulana kadar kıyı boyunca batıya doğru ilerleyebiliriz.”

Hanno karısına döndü. Ira konuşulanları dinliyordu. Başını salladı.

“Vakit yok,” diye mırıldandı.

“En az bir günümüzü alır,” dedi Hanno. “Buzu geçmek zorundayız.”

Bu konuşmanın ardından kimse kararını sorgulamasa da pek çoğu endişeli görünüyordu. Hanno diğer tarafa sağ salim geçmeleri için onlara en iyi şansı vereceğini umduğu bir plan yaptı.

“Mumpo, Tanner’le birlikte önden gidin. Yürürken buza kulak verin. Birbirinizden ayrı yürüyün. Eğer buzun hareket ettiğini ya da çatırdadığını duyarsanız haber verin.”

Mumpo başını salladı. Tanner Amos kendisine bir sopa kesmeye gitti.

“Geri kalanımız üçerli ya da dörderli dağınık gruplar halinde onları izleyecek. Creoth sen ineklerle birlikte kıyıda bekle. Seldom sen de atların başında dur. Hepimiz karşı kıyıya geçtikten sonra hayvanlarla birlikte bizi izleyin. Eğer buz onların ağırlığını çekemeyip çatlarsa onları bırakmanız gerekiyor. Mümkün olduğunca hızla onlardan uzaklaşın.”

Seldom Erth buzu test ediyordu.

“Dayanır,” dedi. “Yavaş gittikleri sürece dayanır.”

“Unutmayın,” dedi Hanno hepsine, “eğer buzun çatladığını hissederseniz ağırlığınızı dağıtın. Yavaş hareket edin. Buz kalın. Çatlasa bile sizi taşıyacaktır.”

Batmakta olan güneşe baktı.

“Bir saatlik gün ışığımız kaldı. Kaybedecek vakit yok.”

Hanno atın koşumlarını omzuna bağlayıp Ira Hath’m sedyesini kendisi çekmeyi planlıyordu. Mumpo bunu görür görmez öne atıldı.

“Onu ben alayım. Sizden daha güçlüyüm.”

“Hayır, Mumpo. Önden gitmen gerekiyor.”

“Benim yerime Bek Shim gitsin.”

Hanno, Mumpo’ya baktığında eskisi gibi güçlü olduğunu kanıtlamaya ihtiyacı olduğunu görerek koşumları onun almasına izin verdi; kendisi de

karısını gözü önünde tutmak için sedyenin arka tarafına geçti. Bayan Chirish sedyesinden çözülmüştü; donmuş gölü yürüyerek geçecekti.

“Yavaş gidin, dedi,” diye mırıldandı kendi kendine. “Tam bana göre. Ben de yavaş gitmekten hoşlanıyorum.”

Tam sıraya girmiş, yola koyulmak üzerelerdi ki Cheer Warmish hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

“Hepimiz öleceğiz!” dedi ağlayarak. “Buz kırılacak ve hepimiz öleceğiz!”

Ağlaması, korkularını bastırmaya çalışanlar arasında küçük çaplı bir panik yaşanmasına yol açtı.

“Ya haklıysa?” dedi Gale Such.

“Uzun olsa bile güvenli yoldan gitsek daha iyi olmaz mı?” dedi Miko Mimilith.

“Boğulmak istemiyorum!” diye bağırdı Lunki ve ardından ulumaya başladı.

“Sessiz ol Lunki!” dedi Sisi sertçe. Diğerlerine dönerek onları da azarladı.

“Neden güvende olalım ki? İmparatorluğu güvende olmak için mi terk ettik? Ira Hath’m bizi anayurda götüreceğine inandığımız için oradan ayrıldık. Artık buna inanmıyorsanız geri dönüp kendinize izleyecek başka bir peygamber bulun. Eğer inanıyorsanız o zaman sonuna kadar inanın. Buzun sizi taşıyacağına, bizi artık hiç kimsenin durduramayacağına inanın. Ne dünyanın sonu, ne kentlerin yıkılışı ne de gökyüzündeki alevler bizi durdurabilir. Başınızı dik tutun, gururlu olun ve kimseden, hiçbir şeyden korkmayın!”

Sözleri hepsini heyecanlandırmıştı. Creoth yüksek sesle:

“Atalarımın sakalları adına! Ne kız ama!” dedi.

“Gidelim,” diye bağırdı Hanno. “Güneş batıyor.”

Sisi’nin yanından geçerken minnetle kolunu sıktı.

Tanner Amos’la Bek Shim donmuş gölü sopalarıyla yoklayarak yürümeye başladılar. Hanno onlar kıyıdan iyice uzaklaşana kadar bekleyip aralıklarla diğer grupları yolladı. Kar tabakasının üzerinde dikkatle, adım adım kayarak ilerliyorlar, nasıl dik durulacağını öğrenerek, altlarındaki buzun taşıma gücünü kolluyorlardı. Mumpo arkasında sedyede yatan Ira Hath’ı çekerek yürüdü; Hannoyla Pinto da grubun ağırlığını dağıtmak için biraz uzaktan onu izliyorlardı.

Miller Marish koşup kayma isteklerini dizginlemek için kızlarının ellerinden tuttu.

“Yavaş olun kızlar. Yavaş ve temkinli.”

Bayan Chirish bir yanında Scooch, diğer yanında Lunki’yle Sisi, nefes nefese yürüyordu. Barra klanı tarafından kaçırılmalarının ardından iyice yakınlaşan kızlar Red Mimilith, Sarel Amos, Seer Such ve küçük Ashar Warmish el ele tutuşup buzun üzerinde ilerlediler. Creoth ineklerinin, Seldom Erth atlarının yanında karla kaplı kıyıda bekliyordu.

Ayaklarının altında karın çatırtısını hissederek ve bir sonraki adımlarını atarken buzda hafifçe kayarak ilerliyorlar, yavaş yavaş kıyıdan uzaklaşıyorlardı. El ele tutuşan kızlar birbirlerine daha da sıkı tutundular. Miller Marish kızlarının ağırlığını azaltmak istercesine kollarını havaya kaldırdı. Bayan Chirish donmuş göldeki ilk çatırtıyı duyma korkusuyla adımlarını öncekinden daha büyük bir dikkatle atarak ağırlığını öne verdi. Karadan uzaklaştıklarından, önlerinde uzanan buz şimdi çok daha büyük görünüyordu; eğer buz kırılırsa kurtulma şansları olmadığının farkındaydılar.

Önde, Tanner Amos’la Bek Shim yarı yolu geçmişlerdi. Hanno onlara seslendi.

“Hâlâ her şey yolunda mı?”

“Yolunda.”

Tanner Amos bu sözleri söyler söylemez ayağının altında bir çatırtı hissetti. Durup kendini toparladı. Yavaşça,

“Bek? Sen de hissettin mi?” diye sordu.

“Evet.” Bek Shim yüz metre kadar sağındaydı. Buz oynuyordu.

Tanner öne doğru bir iki adım attı. Çatırtı tekrar duyuldu. Arkaya baktı. Gölün yüzeyine dağılan diğerleri, beyaz zeminde yavaşça ilerleyen karaltılar halinde görülüyordu.

“Onları uyaracak mıyız?” dedi Bek Shim.

“Henüz değil,” dedi Tanner. “Bir şey olmayabilir.”

Arkadan onları izleyen Hanno endişelendiklerini görse de diğerlerine bir şey söylemedi. Öyle ya da böyle, akşam karanlığı çökmeden gölü geçmek zorundaydılar.

Creoth kıyıdan onları izliyor, endişelenecek bir şey görmüyordu.

“Buz hayvanları taşır.”

“Yavaş gittikleri sürece,” dedi Seldom Erth.

“Yavaş gideceklerdir. Uzun süre tırmandılar.”

Ama tam o sırada ineklerinden biri başını hızla çekip sinirli bir şekilde ayaklarını oynattı.

“Sakin ol Hayalci, sakin ol! Endişelenecek bir şey yok.”

Seldom Erth atların kulaklarını oynattığını gördü.

“Bundan o kadar emin olma.”

Etrafına bakındı. Ortalık kararmaya başlamıştı. Ağaçların arasındaki gölgelerde ne olduğunu görmek zor olsa da hareket eden bir şey gördüğünü sandı.

“Ne var?” dedi, ineklerinin daha da gerildiğini hisseden Creoth.

“Bilmiyorum. Ama bence ilerlesek iyi olur.”

En yakındakiler neredeyse gölün ortasına varmıştı. Güney kıyıda buzlar kırılsa bile diğerleri güvende olurdu.

“Pekâlâ. Sen önden git.”

Seldom Erth atlarını birbirinden ayrı tutabilmek için birinin dizginini kısa, diğerininkini uzun tutarak buza adımını attı. Buz, atların toynakları altında inledi ama çatlamadı.

“Devam et,” dedi Creoth. “Ben birazdan seni izlerim.”

Hanno Hath arkasına baktığında atların buzun üzerinde olduklarını görüp şaşırdı. Kaşlarını çatarak kendi kendine neden anlaştıkları gibi beklemediklerini sordu. İleri bakarak Tanner Amos’la Bek Shim’in ne kadar yavaş ve dikkatle ilerlediklerini gördü. Ardından uzaktaki ağaçların arasından uzun bir uluma sesi duyuldu.

Mumpo derhal başını çevirdi.

“Kurtlar!”

Kurdun ulumasını duyan inekler Creoth’un onları durdurmasına fırsat bırakmadan buzun üzerine atladılar. Creoth derhal peşlerinden koşarak onları sakinleştirmek için elinden geleni yaptı.

“Haydi Sarıkız’ım! Haydi Zıpzıp’ım! Sakin olun, sakin olun.”

Uzun uluma yeniden duyuldu. Kıyıya doğru bakan Mumpo ağaçların arasında bir kıpırtı gördü.

“Hayvanlar paniğe kapılıp koşmaya başlayacak,” dedi Hanno.

O zaman buz kırılacaktı. Bunu söylemesine gerek yoktu.

“Bir zamanlar bizimle dosttular,” dedi Mumpo.

Hanno onu anladı.

“Yine olabilirler mi?”

“Belki. Deneyebilirim.”

Mumpo başka bir şey söylemeden sedyeyi çeken koşumu çıkarıp Hanno'ya verdi. Mumpo geri dönüp yavaşça, dikkatlice Creoth'la ineklere doğru ilerlemeye başladı.

"Sorun nedir?" diye sordu diğerleri. "Ne oluyor?"

"Yürümeye devam edin!" dedi Hanno. "Karşı kıyıya doğru ilerleyin!"

Arkasına bakmak için duran Bek Shim bunu duyunca tekrar öne döndü. İlk adımı biraz fazla hızlı atmıştı. Ayağını buza basar basmaz çok fazla basınç uyguladığını anladı. Buz ayağının altında titreyerek çatırdadı.

"Bek!"

"Ben iyiyim."

Bek çatlağın ne kadar zayıf olduğunu hissedebiliyordu ama çoktan, çatlaktan ve Tanner Amos'tan uzaklaşmaya başlamıştı.

"Buz çatladı!" diye bağırdı Tanner Amos. "Dayanıyor. Uzak durun. Beni izleyin."

Mumpo buzdaki çatlağı önemsemiyordu. Seldom Erth'le Creoth'un yanına varıncaya dek hızla ilerledi. Atlar çok sinirli olsalar da kontrol altındaydılar. İnekler endişeli görünüyordu.

"Şimdilik mesele yok," dedi Creoth. "Sanırım bir kurt."

"Gördüm," dedi Mumpo.

Tam o sırada, büyük gri bir kurt ağaçların arasından çıkıp kıyıya gelerek onları izlemeye koyuldu. Başı dik, iri, kalın postlu gövdesi gergin ve tetikteydi.

"Hayvanları yürütmeye devam edin."

"Şunun büyüklüğüne bakın!" diye bağırdı Creoth.

"Bir zamanlar bize iyi davranmışlardı. Bize zarar vermeyebilirler."

"Bunlar kurt," dedi Seldom Erth. "Aç olmalılar."

Ağaçların arasından iki kurt daha çıktı. Göle doğru bakıyorlardı.

"Hayvanları yürütmeye devam edin," dedi Mumpo bir kez daha. "Ben burada bekleyeceğim."

Creoth'la Seldom Erth endişeli hayvanlarını yeniden buzun üzerinde ilerletmeye koyuldular. Diğerleri de korkmaya başlamıştı. Arkalarında kurtların sesini duyuyor, önlerinde buzun çatlağını hissedebiliyorlardı. Korku içinde durup kaldılar. Hanno Hath alacakaranlıkta hepsinin duyacağı şekilde onlara seslendi.

"Yürümeye devam edin! Bir sonraki adımınızdan başka bir şey düşünmeyin! Adım adım ilerleyin. Her adım sizi kıyıya biraz daha

yaklaştıracak. Durmayın! Çok hızlı ya da çok yavaş gitmeyin. Adım adım ilerleyin."

Bu basit yönlendirme sinirlerini yatıştırdı ve ayaklarının altında gıcırdayan buzda yürümeye devam ettiler. Yalnızca Pinto babasına karşı gelmişti. Küçük ve hafif olduğundan buzun onu taşıyacağından emindi. Geri dönüp Mumpo'ya doğru yürüdü.

Mumpo kurtları izliyordu. Kurtlar kıpırdamadan havayı kokluyor, buzun üzerine çıkmaya cesaret edemiyorlardı. Kurtlar buz üzerinde avlanır mıydı? İneklerle atlar durmadan gölün karşı kıyısına doğru ilerleyerek ondan uzaklaşıyorlardı. Bu iyi haberdi. En öndeki Bek Shim, buzdaki çatlağa rağmen karşı kıyıya yaklaşmıştı. Bu da iyi haberdi.

Tam o sırada kurtlardan biri buzun üzerine adım attı.

Bu iyi haber değildi.

Kurt bir süre, son derece rahat bir biçimde karla kaplı gölün üzerinde durdu. Sonra hızla Mumpo'ya doğru koşmaya başladı.

Pinto hızını arttırdı. Hâlâ yürümesi gereken elli metre kadar buz vardı.

Mumpo korkuyla böğüren inekleri duysa da arkasına bakmadı. Onları yatıştırmaya çalışan Creoth'un sesini duydu.

"Sakin olun, sakin olun! Yavaş, yavaş!"

Gözlerini kurttan ayırmıyordu. Bowman ne yapmıştı? Kurtla göz göze gelmiş, ona dokunmasına izin vermişti. Korktuğunu göstermemişti.

Kurt ona doğru gelmeye devam ediyordu. Mumpo ürperdi ama gözlerini kaçırmadı. Yaralı karnında ani bir sızı hissetti.

Çok korkuyor olmalıyım, diye düşündü; sanki korkusu onun dışında bir şeymiş gibi.

Arkasında, Pinto'nun ona doğru koştuğundan; kayarak, sonra tekrar doğrularak ona doğru ilerlediğinden habersizdi.

Kurt Mumpo'ya çok yaklaşmıştı, bir sıçrama mesafesindeydi. Durdu, çömeldi, sarı gözlerini üzerine dikip çenesini hafifçe açarak beyaz dişlerini gösterdi.

"Ben senin dostunum," dedi Mumpo. Kelimeler buz gibi havada anlamsızca asılı kaldı. Kurt onu nasıl anlayacaktı? Kurtlar konuşamazdı.

İki kurt daha koşarak yaklaştı. Mumpo dostluk göstergesi olarak elini uzattı. Yarası zonkladı. Öndeki kurt pençelerini buza geçirdi; kasları gerilmiş, kulakları düzleşmişti. Hafifçe hırladı.

Pinto var gücüyle Mumpo'ya doğru koşuyordu. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece onu koruma güdüsüyle hareket ediyordu.

Hırlamayı duydu, kurdun gözlerindeki bakışı gördü ve saldırmak üzere olduğunu anladı. Hızını daha da arttırdı–

"Pinto! Hayır!"

Hızlı, daha hızlı... Havaya sıçrayan kurda doğru koşup o da kurt gibi havaya sıçradı. Göz açıp kapayıncaya kadar geçen zamanda, havadayken içinde bir ışık patlaması oldu ve kurda bağırdı –yüksek sesle bağırdığını sanmıştı ama hiç ses çıkmamıştı– *Dostumun dostu! Düşmanımın düşmanı!* Kurtla havada çarpışarak canhıraş yere düştü.

Kurt sersemlemiş, kafası karışmış bir halde koca pençelerinin üzerine indi.

"Pinto!"

Mumpo ona doğru koşuyordu.

"Ben iyiyim."

Kurt kafasını çevirip Mumpo'ya baktıktan sonra ağzını açarak Pinto'ya döndü.

"Hayır!"

Korkacak bir şey yoktu. Pinto elini uzattı. Kurt kafasını eğdi ve pütürlü diliyle elini yalayıp burnunu boynuna sürttü, yüzünü yaladı.

Beni duydun kurt!

Mumpo durup şaşkınlık içinde baktı. Diğer kurtlar da üçer beşer Pinto'nun etrafına toplanmaya başlamıştı. Buna benzer bir şeye daha önce de şahit olmuştu. Bu defa kurtlarla konuşan Pinto'ydu.

"Sen de mi!" dedi.

Pinto dönüp ona baktı: yedi yaşındaki bu çocuğun bakışları birdenbire büyümüştü. Gitmeden önce Kestrel de ona böyle bakmıştı.

"Sana zarar vermezler," dedi. "Onlar bizim dostumuz."

Kurtların tüylü boyunlarını okşayıp ayağa kalktı. Alacakaranlıkta, korku içinde onlara bakan diğerlerine el salladı.

"Ben iyiyim! Devam edin!"

İnsanlar, inekler ve atlar dönüp gıcırdayan buzun üzerinde yavaş yavaş ilerlemeye devam ettiler. Pinto kurtlardan ayrılıp Mumpo'nun yanına geldi.

"Haydi Mumpo!"

Kurtlar dizilip gidişini izlediler.

Hoşça kalın dostlarım.

Kendine sığınacak bir yer bul ufaklık, dedi kurt. Fırtına yaklaşıyor.

Pinto, Mumpo'nun elini tuttu, diğerlerinin ardından yürümeye başladılar. Mumpo artık onun mu Pinto'ya, Pinto'nun mu ona destek

olduğunu bilmiyordu.

“Bilmiyordum,” dedi.

“Ben de öyle. Az öncesine kadar.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Büyüyorum,” dedi Pinto. “İtirazın yok ya?”

“Hayır. Tabii ki yok.”

Gölün üzerinde hızla ilerlediler; her ikisi de farklı nedenlerle ayaklarının altında oynayan buzdan korkmuyordu. Pinto’nun içi, tutku sineği onu sarhoş ettiğinde kapıldığı hisle dolmuştu: her şeyi yapabileceğini, hiçbir şeyin onu durduramayacağını hissediyordu. Buz kırılırsa kırılsın! Umurunda değildi! Buza onu taşımasını emreder, buz da onu dinlerdi. Bu defa sarhoş değildi; zihni açıktı, kafası çok iyi çalışıyordu ve pek çok şeyi anlıyordu. Annesini taşıyan sedyeyi çeken babasını gördü ve kendisine ne kadar ihtiyaçları olduğunu, artık onlar için ne kadar güçlü olacağını düşündü.

Ben size bakacağım, diye seslendi içinden. *Hepinize bakacağım!*

Sarhoş değildi ama bu sarhoş edici bir histi. İnsanların karşı kıyıya ulaştığını, karanlık siluetlerin, göl kıyısında toplandıklarını, atlarla ineklerin donmuş toprağa adım attıklarını gördü ve sanki onları güvenli bir şekilde karşı tarafa geçiren kendisiymiş hissine kapıldı.

Her şeyi yapabilirim!

Mumpo, Pinto’nun elini tutup diğerlerini izledi; Pinto’daki bu değişiklik onu şaşkınlık içinde bırakmıştı. Mumpo aynı anda ancak bir tek şeyi düşünebildiğinden, Pinto’yu düşünmekten buzun çıkarttığı iniltilerle sarsıntılardan korkacak fırsatı olmamıştı. Nasıl böyle değişmişti? Görünüşte aynıydı. Öyleyse neden onun yanındayken daha önce hissetmediği bir ürkeklik hissediyor, kendisini değersiz buluyordu? Ne yaptığını düşünmeden Pinto’nun elini daha da sıktı, ama hemen sonra utanıp elini bıraktı.

“Korkma Mumpo!” dedi Pinto. “Seni bırakmayacağım.”

Karanlıkta kızardı, neyse ki Pinto onu göremiyordu.

“Sana bakması gereken benim.”

“İkimiz de birbirimize bakabiliriz.”

Kıyıya vardılar. Hanno Hath kızına dikkatle baktıktan sonra bakışlarını tekrar dağlara çevirdi.

“Bu gece burada ateş yakacağız. Yolumuz ay ışığında tırmanılamayacak kadar dik.”

Pinto, Ira Hath’ın uzattığı eli tutup sıktı. Annesi bir şey söylemese de Pinto onun ne düşündüğünü biliyordu.

Haksızlık bu, diyordu annesi. *Daha çok erken.*

“İlk seferinde sen kaç yaşındaydın anne?”

“Ben mi?” Annesi ona gülümseyerek fısıldadı. “Bilmediğim bir zamanı hatırlayamıyorum. Konuşmaya ya da yürümeye başlamadan önce beşiğimde yatarken biliyordum.”

Pinto güldü.

“Gördüğün gibi, benim de öğrenme zamanım gelmiş.”

15

Bowman'ın Uçuşu

Duman mavnanın güvertesinde, brandaların altında gizlenip yatarak aşağıdaki kamaradan gelen sesleri dinledi. Olaylar normal akışında giderken Duman insan seslerine pek aldırış etmezdi. Cır cır cır: anlamsız bir sürü laf kalabalığı. Kedi, uzun zaman önce kadınlarla erkeklerin fazla şişmiş bir balonun hava kaçırması gibi acil, içsel bir ihtiyacı karşılamak için konuştukları sonucuna varmıştı. Kelimelerin pek bir önemi yoktu. Oysa bu sesler farklıydı. Küçümser bir biçimde, gürleyerek konuşan yüksek ses Duman'ı bilgeliğiyle etkilemişti; tabii burada, bu bezgin kedinin her tür küçümsemeyi bilgelik olarak algıladığını söylemek gerek. Diğer ses Bowman'ındı. Duyulması güç, kısık bir sesle ve çok az konuşuyordu. Fazla yumuşaktı ve pek çok konuda onu düş kırıklığına uğratmıştı ama yine de ondan hoşlanıyordu.

"Hay şeytan!" diye gürledi kabindeki koca ses. "Dinlemeyi bilmiyor musun? Bu çocuk aptal olduğu gibi bir de sağır mı?"

"Neyi duymam gerekiyor?"

"Duymak mı? Ben duymak mı dedim? Duymayacaksın, dinleyeceksin! Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Bu ne tür sesler duyabileceğini bilemezsin demek. Sesin sana gelmesini bekliyorsun demek. Bunu duydun mu? Efendim? Dediklerimden bir kelime anladıysan kafanı salla. Güzel. Belki sonunda bir yere varırız."

Duman, çocuğun dinlemesi emredilen şeyin ne olduğunu anlamak için kamaranın penceresine doğru sessizce yaklaştı. Albard, Bowman, Jumper ve Kestrel kamaradaki masanın etrafına toplanmış oturuyorlardı; masanın ortasında hepsinin dikkatle baktığı, kedinin anladığı kadarıyla ses çıkartmayan bir kaşık duruyordu.

Albard, Bowman'ın yüzündeki ilgili ifadeyi görerek, "Kaşığın da bir şarkısı var," dedi daha az sinirli bir sesle. "Kaşığın şarkısını dinle."

Bowman gözlerini kaşıktan ayırmayarak kafasını salladı.

“Şimdi kendi şarkını kaşığın şarkısına göre ayarla.”

Bowman yine kafasını salladı. Kardeşinin zihniyle bağlantı halinde olan Kestrel, bir dizi hafif titreşim hissetti.

“Şimdi kaşığı kaldır.”

Bowman zihniyle kaşığı masadan hafifçe kaldırdı. Buna benzer şeyleri daha önce de yapmıştı. Bu, yeni bir şey değildi.

Kaşık havada asılı duruyordu.

“Şimdi,” dedi Albard, “kaşıkla masada bir delik aç.”

Bowman şaşkınlıkla alnını kırıştırdı. Kaşık gürültüyle masanın üzerine düştü.

“Bir sorun mu var?”

“Kaşık masayı kesebilecek kadar keskin değil.”

“Ama puding kesebilecek kadar keskin.”

“Puding kesebilecek kadar keskin. Masayı kesebilecek kadar keskin değil.”

“Öyleyse tahtayı değil pudingi kes.”

Bowman uzunca bir süre sessizce bunu düşündü. Ardından başka soru sormadan dikkatini kaşıktan masaya çevirdi. Bunu gören Albard, Jumper’a baktı. Bowman kaşığı dinlediği gibi masayı da dinlemeye başlamıştı. Daha derin ve donuk bir sesti; daha... odunsuydu.

Kestrel izliyor, kardeşinin tüm düşüncelerini takip ediyordu. Bu basit, ahşap yüzeye nasıl büyük bir dikkatle yoğunlaştığını hissetti. Masanın, zihninde çıkarttığı hafif, tok sesi duydu ve onunla birlikte, merakla incelemeye koyuldu. Anlamadığı bir şeyi yapması istendiği için duyduğu gizli sinir bozukluğunu hissetti. Kestrel sinir bozukluğu yaşamıyordu, o sadece bir izleyiciydi. Belki de bu yüzden bir anda masanın dalgalanan damarlı yüzeyinden içeri düşen Bowman değil de o oldu.

Çok tuhaf bir histi. Bir saniye önce masaya bakarken şimdi masayı akışkan ve ılık bir biçimde her yanında hissediyordu. Kendisine has bir kokusu bile vardı; reçine ve ıslak kumaş gibi kokuyordu. Bu maddeyi istediği her şekle sokabileceğini, hamur gibi yoğurabileceğini ya da su gibi dökebileceğini hemen anladı. Masa hâlâ gözü önünde durmasına rağmen kendisini ona açmış, yapıldığı gerçek maddeyi, yalnızca geçici olarak masa halini alan maddeyi bulmasına izin vermişti.

Bunun yerine puding de olabilirdi, diye düşündü kendi kendine.

Parıldayan gözlerle gülerek başını kaldırdı ve gözleri kamaranın duvarına asılı eski bir takvime takıldı. Tarihi geçmiş rakamlar hafif bir

tıslamayla açılmaya, soluk kâğıdın yüzeyinde oynaşan çizgilere dönüşmeye başladılar. Ardından küçük bir patlamayla parlak bir toz bulutuna dönüşüp havaya savruldular; duvardaki kâğıt boş kalmıştı.

Kestrel gözlerini kırparak odaklamaya çalıştı. Ama gözleri hiç görmedikleri kadar net görüyordu. Kamaranın duvarı çözülmeye başlamıştı. Tahtalar, hiçbir duyma belirtisi göstermeseler de diğerlerinin de duyabileceği tuhaf bir guruldamayla önce süngere, sonra yosuna benzer bir şeye dönüşüp yere döküldüler. Ama yer de yok olmuştu. Ayaklarının altında su vardı: su parıldayıp dalgalanıyordu ama aynı zamanda sertti; yer tamamen şeffaftı, aşağı baktığında, mavnanın kaybolan zemininden nehrin sularına yansıyan gökyüzünü gördü – ya da en azından parlak bir boşluk gördü – ve altındakinin su olmadığını, hava olduğunu hatta hava değil ışık olduğunu fark etti.

Şaşkın, korkmuş bir halde yukarı baktı. Kamara, kardeşi, Albard, Jumper hepsi gitmişti. Işıktan bir dünyada yapayalnızdı. Elini uzattı, hiçbir şey göremiyordu. Aşağıda duran bedenine baktı ve hiçbir şey göremedi. O da gitmişti. Yalnızca bir şarkı mırıldanan sonsuz bir ışık ve bunu bilen kendisi vardı.

Öyleyse gitmiş olamam. Hâlâ burada olmalıyım.

Ama nerede?

Her yerde, dedi bir ses. *Her yerdeyim. Her şeyle bütünleştim.*

Böylece korkusu geçti ve bir anda içi sevinçle doldu. Şimdi anlıyordu. Bir şekilde nesneleri birbirinden ayıran duvarları aşıp her şeyin bir bütün olduğu o yere girmişti. Şafak vakti ağaçların arasından süzülen göz kamaştırıcı ışığın altında durup kendi kendine, Neden bitmek zorunda? dediği o kış gününü anımsadı. Şimdi, daha büyük bir ışıkta kaybolmuştu ve hiçbir şeyin sonu olmadığını, sınırların, nesnelerin ve zamanın olmadığını anlamıştı. Kendi bedeni dahil tüm varlıklar erimişti.

Peki ya zihnim? Benliğim? O da mı eriyip yok oldu?

Bu ürkütücü düşünceden kaçınca kendisini tekrar kamarada buldu. Bowman alnını kırıştırmış masayı pudinge dönüştürmeye çalışıyordu.

Çok kolay, Bo. Böyle yapacaksın.

Bowman'ın, zihnine girmesine izin verdi. Bowman ondaki rahatlığı hissederek dikkatini yoğunlaştırmayı bıraktı. Kestrel onunla birlikte masanın yüzeyine baktı, gözleri Bowman'ınkilere yol gösterdi; Kestrel masanın şarkısını yakalayarak Bowman'a yol gösterdi, içinden onunla konuşarak ona ne yapması gerektiğini söyledi.

Çok hızlı hareket ettiği için zor geliyor. Onu yavaşlatırsan daha yavaş hareket edecek.

Söyledikten sonra bunu nasıl bildiğini düşündü. Her şeyin hem kaybolup hem de hâlâ orada olmasıyla ilgiliydi. O kısacık anda her şeyin, neredeyse hareket etmediğini düşündürtecek kadar yavaş hareket ettiğinden emindi.

Bowman söylediklerini yapmaya çalıştı. Masanın titreşimlerini çok net hissediyor ama onu nasıl yavaşlatabileceğini kestiremiyordu. Dinledikçe sesin kendi sesinden oldukça farklı olduğunu keşfetti. Belki masanın sesini kendi sesiyle sararsa bu onu yavaşlatabilirdi. Dikkatini Albard'ın kendi şarkısı olduğunu öğrettiği ses örgüsüne yoğunlaştırarak onu bir battaniye gibi masanın etrafına sarmaya başladı. Sonra pudingi düşündü.

Albard bunu görüp beğendi. Kestrel'in sessiz yardımını fark etmemişti. O, yalnızca Bowman'ın kimseden yardım almadan önündeki katı maddeyi istediği gibi şekillendirdiğini görüyordu.

Birkaç dakika bir şey olmadı. Bowman masaya bakıp puding düşündüğü için kendini aptal gibi hissediyordu. Tam o sırada Kestrel'in dürtmesiyle devrildi; zihninin bir hamlesiyle titreşimleri masanın vızıltısını yuttu. Masa hâlâ önünde duruyordu, ama masanın tüm temel özellikleri artık onun içinde, onun kontrolündeydi.

Puding. Masanın pürüzsüz, kaymak gibi olduğunu düşündü. Kaşık kolayca içine batabilirdi.

Düşüncelerini kullanarak kaşığı kaldırdı ve masadan bir kaşık aldı. Masa puding gibi kaşığa doldu. Masanın yüzeyi, tıpkı bir puding gibi kaşığın açtığı boşluğa doğru aktı; ama elindeki kaşıkta masa, yani tahta vardı.

"Aferin evlat!" diye bağırdı Albard. "Anlamaya başladın!"

Kaşık masaya düştü. Tahta parçası yuvarlanıp kıvrımlı tarafının üzerinde öne arkaya sallandı.

"Görüyor musun şişko?" dedi Albard. "Bu çocuk bu işi başaracak."

Bowman tahta parçasına baktı. İçinde yükselen bir güç dalgası hissetti. Dikkatini kaşığa yöneltip suyu düşündü. Kaşık gümüşten bir su birikintisine dönüştü.

"Akıllı çocuk!" diye mırıldandı Albard. "Demek yelken kulaklı bir salak değilmişsin! Ah şişko! Genç olsam ve bu yüzen tabutta hareket edecek yer olsa şimdi dans ederdim!"

Jumper, Bowman'a bakıp gülümsedi. Ardından yavaşça kafasını çevirip düşünceli gözlerle Kestrel'e baktı.

“Vay canına!” diye bağırdı Albard. “Aşağıda fırtına kopuyor!”

Paldır küldür güverteye çıktı, bacaklarını açıp gürültüyle nehre işedi.

“Aaah!” diye bağırdı işerken. “Fırtına diniyor. Tatlı rüzgârlar. Açık gök.”

Diğerleri de arkasından güverteye çıktı. Mavna kıyıdan on metre açıkta hızlı bir akıntıyla yol alıyordu.

“Sen, şişko! Bir işe yara da bizi kıyıya bağla!”

Jumper itaatkâr bir şekilde palamarı alıp mavnanın yan tarafına oradan da kıyıya çıktı. Bunu öyle sıradan bir şey gibi yapmıştı ki yalnızca saklandığı yerden izleyen Duman onun suyun üzerinde yürüdüğünü fark etmişti.

“Eh evlat!” diye gürledi Albard. “Uçmayı öğrenme vaktin geldi!”

Duman bunu duyunca heyecanlandı. Sonunda uzun zamandır düşlediği arzusu gerçekleşecekti. Eski dostu münzevi Köpeksurat'ın ağaçtan aşağı uçtuğunu gördüğünden beri uçan bir kedi olma hayalleri kuruyordu. O zamandan beri, kalkıştan önce uzun süre koşarak kısa mesafeleri uçmayı öğrenmişti. Ama gerçek uçuşun koşmayı gerektirmediğini biliyordu. Köpeksurat hiçbir yere koşmamış, havada süzülmüştü.

Jumper mavnayı kıyıya çekip bir ağaca bağladı. Yer iki üç santim kalınlığında karla kaplıydı. Neredeyse nehir kıyısına kadar inen uzun çamların dalları karla yüklüydü. Sık ağaçların seyrelip yarım daire şeklinde bir açıklık oluşturmasından Jumper'ın mavnayı bağlamak için seçtiği noktanın sık kullanılan bir geçiş yeri olduğu anlaşılıyordu; açıklığın karşı tarafında, ağaçların arasından güneye doğru uzanan bir araba yolu seçiliyordu.

Albard iri gövdesini mavnadan dışarı atıp ayaklarını kara vura vura açıklığı incelemeye koyuldu. Bowman'la Kestrel onu izledi. Duman mavnada saklandığı yerde kaldı. Kedinin gizlilikten hoşlanmak dışında, saklanmak için bir nedeni yoktu; az sonra burada bazı sırların açıklanacağından emindi. Duman öğrenmemesi gerektiğini düşündüğü bilgilere çok daha fazla değer verirdi.

Albard açıklığın insan eliyle yapıldığını, ağaçları kesen oduncuların karların arasında, kütükler bıraktığını keşfetti. Altmış santim yüksekliğinde, üzeri tabure gibi düzgün bir kütüğü gözüne kestirdi.

“Şunun üzerine çık evlat.”

Bowman kütüğün üzerine çıkıp dikildi.

"Buradan uçmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Uçmak mı? Nasıl uçabilirsin? Kanatların mı var?"

"Sanmıştım ki–"

"Kanatların yoksa uçamazsın. Bunu anlamak o kadar zor değil."

"Evet."

"Pekâla öyleyse. Daha fazla, uçmaktan söz etmeyelim. Yapmanı istediğim tek şey kütükten bana doğru bir adım atman. Yalnızca bir adım, daha fazla değil. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Haydi o zaman."

Bowman kütükten ileri doğru bir adım atıp karlı zemine indi.

"Hayır, hayır, hayır!" diye bağırdı Albard. "Sana düş dedim mi? Hayır, demedim! Sana bir adım at dedim!"

"Düşmemek için ne yapacağım?"

"Oturmamak için ne yapıyorsan onu. Düşmemeyi seçeceksin. Düşmeyi beklediğin için düşüyorsun. Şimdi o kütüğün üzerine çık, bir adım at ve orada bekle."

"Nasıl?"

"Nasıl mı? NASIL MI?" Albard kıpkırmızı kesilerek ayaklarını yere vurdu. "ASLA NASIL DİYE SORMA! Nasıl olduğunun bir önemi yok! Nasıl, aptallar ve köleler içindir! Nasıl, her şeyi küçültür! Sen nasıldan daha büyüksün, nasıl olduğu senin umurunda değil, eğer istiyorsan nasıl onu izleyecektir! Sen bir efendi olacaksın! Efendiler nasıl hakkında hiçbir şey bilmez!"

Bu ani azarlama tiradından sonra karla kaplı açıklığa bir sessizlik çöktü. Albard silkelenip, gülümseyerek kendisine bakan Jumper'a öfkeli bir bakış attı.

"Pekâla. Komik olan nedir?"

"Hiçbir şey," dedi Jumper. "Haklısın tabii ki."

"Hayır haklı değil," dedi Kestrel. "Saçmalıyor. Bunun efendiler ve kölelerle hiçbir ilgisi yok."

Albard şaşkın, öfkeli gözlerle ona baktı.

"Sen kimsin?" dedi, sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi. "Senin ne düşündüğün kimin umurunda?"

"Kardeşimin umurunda. Onun da öyle." Başıyla Jumper'ı işaret etti.

"Hayır umurlarında değil. Git buradan. Yok ol."

“Gitmeyeceğim.”

“Yakın şu veledi!”

“Artık kimseyi yakamazsın.”

“Sıska boynunu kırabilirim.”

Onu yakalayacakmış gibi bir adım attı. Kestrel korku belirtisi göstermedi.

“Haydi kır.”

“Seni uyarıyorum.

Kestrel ona doğru uzanan elini tutup kolaylıkla büktü. Albard çok güçsüzdü.

“Ah! Canımı yakıyorsun!”

Canı yandığı ve küçük düştüğü için gözleri yaşlarla doldu.

“Canımı acıttı! Haksızlık bu!” diye bağırdı. “Hep senin suçun!” Gözyaşları arasından Jumper’a ters ters baktı. “Neden beni ölmeye bırakmadın?”

“Senin de zamanın gelecek,” dedi Jumper nazikçe. “Ama önce yeteneklerini çocuğa öğretmelisin. Senin yerine o güçlü olacak.”

“Evet,” dedi Albard neşelenerek, “evet, o genç, benim yerime o güçlü olabilir.” Bowman’a döndü. “Sana güçlü olmayı öğrettiğimde bu solucan kılıklı çocuğun başını benim için ezersin değil mi? Öğretmenine duyduğun saygının karşılığı olarak.”

“O benim kardeşim,” dedi Bowman.

“Öyle mi?” Albard şaşırmış görünüyordu. “Eh, ne yapalım. İyi bir çocuk olur, sana söylediklerime kulak verirsen dünyaya hükmedersin. O zaman ben de huzur içinde ölebilirim.”

“Ben dünyaya hükmetmek istemiyorum. Ben yalnızca bir Ozan olmak istiyorum.”

“Heyhat. Her şey olacağına varır. Ben de keman çalıp herkes tarafından alkışlanmak istiyordum ama şimdi bir deri bir kemik vaziyette buradayım, nefes alacak gücüm bile yok. Vay, vay! Bir zamanlar ne müzik yapardım ama! Ama sen kemanımı elimden aldın evlat, yo, hayır sen değil, sen ne biliyordun ki? Siren kemanımı elimden aldı. Siren asla unutmaz, asla affetmez.”

Gözlerini sildi, derin bir nefes alıp elindeki işe geri döndü.

“Kütüğe. Bir adım at. Düşmemeyi seç.”

Bowman kütüğün üzerine çıktı.

“Kuşku yok. Tereddüt yok. Nasıl yok. Yerin seni çekme gücü var ama senin de gücün var. Kullan onu.”

Bowman kütükten bir adım attı. Sonra düştü. Ama düşmeden önceki kısacık anda düşmemenin nasıl bir şey olacağını hissetti. Hatasını anladı. Düşmemek için çaba harcaması gerektiğini sanmıştı. Görünmeyen kaslarını geriyordu. Ama çaba harcamasına gerek yoktu. Hareketsizliğe ihtiyacı vardı. Tek ayağının üzerinde durmak için denge noktasını bulmak gibi bir şeydi. Dengeyi bulana kadar sallanıp kollarını oynatırsın ama bulduktan sonra seni yerinde tutan şey hareketsizliktir.

Tekrar kütüğün üzerine çıktı.

“Bir şey söyleme. Bırak tekrar deneyeyim.”

Havaya adımını attı – ve orada kaldı.

Bravo Bowman, bravo!

Kestrel’in sessiz tezahüratını duyunca gülümsedi ve yere düştü.

Albard şüpheyle ona baktı.

“Orada kalabilir miydin?”

“Sanırım.”

Nehirden gelen bir şapırtı duyuldu. Duman, Bowman’ı taklit ederek tekneden uçmaya çalışmış ama pek başarılı olamamıştı. Üzerinden sular süzülerek kıyıya çıktı.

“Duman! Sen nereden çıktın?”

“İşe yaramıyor,” dedi Duman kederle, üzerindeki suları silkeleyerek.

“Kışt! Pis hayvan!” dedi Albard. “Defol buradan!”

“Onu rahat bırak,” dedi Bowman. “Benim dostum o.” Duman’a dönerek sessizce, “Acele etme. Yavaş yavaş başlamalısın,” dedi.

Göstermek için, nasıl yaptığını bilmeksizin kollarını kaldırıp yavaşça havaya yükseldi.

Albard eleştiren gözlerle baktı.

“Kollarını ne diye kaldırdın?”

“Emin değilim. Kaldırmam gerekiyormuş gibi hissettim.”

“Kanat taklidi yapıyorsun, değil mi? Kanatları unut. Sen bir kuş değilsin.”

Bowman kollarını indirdi.

“Nasıl yapıyorsun evlat?” diye bağırdı Duman, özlemle sızlanarak.

“Bilmiyorum. Sadece yapıyorum.”

Jumper kedinin arzusunu anlamıştı. Uzanıp zihninin ucuyla Duman’a dokundu. Duman irkildi, sırtındaki tüyler diken diken oldu. Yabancı olduğu

bir hafiflik duygusunun içini sarmasıyla yumuşadı. Bu hissin nereden geldiğini anlamak için döndü. Jumper gülümseyerek onu izliyordu. Duman, Jumper'ı, mırıldanarak onu teselli eden annesine benzetti.

Jumper başıyla onaylayarak onu yüreklendirdi. Duman uzun, ince bedenini gerip sıçradı.

"Hey! İşte geldim!"

Kedi havaya sıçrayıp yavaşça dönmeye başladı. Bowman durmadan yükseliyordu; karla kaplı dallardan birine çarpıp kedinin üzerine kar yağdırdı.

"Hey! Dikkat et!"

Duman havada silkinip üzerine düşen karları attı. Soğuğun etkisiyle havada bir kez daha sıçrayıp Bowman'ın üzerinden atlayarak yüksekteki dallardan birine kondu. Ağırlığıyla Bowman'ın üzerine kar yağdırdı.

"Nasıl oluyormuş evlat?"

Kedi sıçrayıp daldan dala atlıyor, Bowman da onu kovalıyordu; boşluktan boşluğa atlayarak bir kuşun ağırlığını bile güçlükle taşıyacak dalların ucuna konuyorlardı. Albard, Jumper ve Kestrel aşağıdan, yüzlerinde aynı gülümsemeyle yüksekteki dallarda dans eden kediyle çocuğu, ağaçların arasında şelaleler gibi akan karları seyrediyorlardı.

Bowman sonunda pespembe parlayan, gururlu bir yüzle yere indiğinde Albard koşup ona sarıldı.

"Harikasın evlat! Bana ilk uçuşumu anımsattın!"

Onu yanaklarından ve alnından öptü.

"Duydun mu?" dedi.

Bowman, Albard'ın, içindeki sesten söz ettiğini biliyordu.

"Evet. Duydum."

"Yüksek sesle söyleyebilir misin?"

Bowman sesi çıkartmaya çalıştı. Ama fokurdamayla mırıltı arası bir ses çıkardı.

"Doğrusunu söyle."

Bowman içinde duyduğuna en yakın sesi çıkartmaya uğraştı.

"Fazla zorlama. Bırak şarkı kendiliğinden çıksın. Eski rüzgâr çalgıları gibi."

Eski rüzgâr çalgıları gibi mi? Bowman Aramanth'daki rüzgâr çalgısını çok iyi hatırlıyordu. Ahşap payandalar ve metal borulardan oluşan yüksek yapı kendi kendine çalışmıyordu. Rüzgâr onu çalıştırıyor, borularından

geçerek şarkısını söylemek için onu kullanıyordu. O da bir rüzgâr çalgısı kadar boş ve bilinçsiz olabilir miydi?

Tekrar denedi. Bu defa ağzını açarak şarkının kendiliğinden dışarı çıkmasına izin verdi. Bunun doğru olduğunu; söylediği şarkının duyduğuyla aynı olduğunu biliyordu. Bedeninin havalandığını hissetti.

“Evet!” diye bağırdı Albard sarkan göbeğine keyifle vurarak. “Şarkıyı öğren, istediğinde onu kullan.”

Ben de duyayım Bo.

Bowman zihnini memnuniyetle Kestrel’e açtı. Kestrel’in içine girip bu yeni duyguya uzandığını, Albard’ın şarkı dediği gücü bulduğunu hissetti. Öğrenip onu içine aldığını hissetti. Onun da istediği buydu. Zihni ve bütün gücü Kestrel’e aitti; tıpkı onunkinin kendisine ait olduğu gibi.

“Evlat!” dedi Duman. “Haydi yine uçalım!”

Duman bu defa gösterişli ve kontrollü bir biçimde sırtını kabartıp gerinerek, pençelerini göstererek uçtu. Bowman sanki görünmez dev bir merdivene tırmanıyormuş gibi kocaman adımlar atarak onu izledi. Bir anlık bir duraksamanın ardından Kestrel de keyifle gülümseyerek yavaşça yükselip onlara katıldı.

Kess! Sen de uçabiliyorsun!

Bowman havada dans ederek ona doğru uçup elini tuttu. El ele ağaçların üzerinde süzüldüler.

“Daha yukarı çıkalım mı?”

“Evet daha yukarı! Daha yukarı!”

Bulutsuz gökyüzünde yükseldikçe yükseldiler; sonunda bu yükselişin bir sonu olmadığından korkarak durdular. Sonsuza dek devam edebileceklerini hissediyorlardı. Sanki hareketlerini kontrol eden bedenleriymiş gibi kollarıyla bacaklarını kullanarak durdular; oysa uçmayı ya da uçmamayı seçenin zihinleri olduğunu çok iyi biliyorlardı. İnce bulutların arasında havada durarak ormana ve ardındaki topraklara baktılar.

Kilometreler boyunca her yer bembeyazdı. Yerler ve ağaçların dalları karla kaplıydı. Topraktaki yarıklar gölgeli kesikler gibi görünüyordu. İleride, dağların yeniden başladığı yerde, evlerden oluşan dağınık kümeler ve yükselen alevler gördüler.

Bu kadar yüksekte olup, çok uzakları görebilmeye alıştıklarında pek çok ateş yandığını fark ettiler. Dışarıda neden bu kadar çok ateş yanıyordu? Bunlar, bu sıkıntılı zamanda evlerini terk edip yollara dökülen insanların yaktığı kamp ateşleri miydi? Daha iyi görmeye başlayınca, küçük

görünmelerine rağmen ateşlerin, tencere kaynatmak için yakılan ateşlerden çok daha büyük olduğunu fark ettiler. Bunlar çok büyük yangınlar; yanan evler ve köylerdi. Uçsuz bucaksız beyaz arazide evler yanıyordu.

Neler oluyor Kess? Bunu kim yapıyor?

Zulüm zamanı, dedi Kestrel, bunun bir yanıt olmadığını bile bile.

Ani bir rüzgâr uzaktan yanık et kokusuyla karışık odun kokusunu burunlarına kadar taşıdı. Bu, yemek kokusu da olabilirdi, çok daha korkunç bir şeyin kokusu da...

İkizler sessiz bir fikir birliğiyle alçaldılar.

“Her şey yanıyor,” dedi Bowman. “Sanki dünya bir yangın yeri olmuş gibi.”

“Olacağı buydu,” dedi Albard sertçe, “İmparatorluğu yıkarsan kaos olur. Onları uyarmıştım. Ama umurlarında mı? Onlar sadece izlesinler.”

“Sıra bize de gelecek,” dedi Jumper.

“Bizim sıramız, bizim sıramız! Peki o zamana kadar ne olacak? Acılar ve çirkinlikler...”

Jumper yalnızca, “Yola devam etmeliyiz,” dedi.

Bu kez kediyi gruplarının bir üyesi olarak aralarına alarak mavnaya geri döndüler. Duman uçup kuşları kovalamayı düşünse de kendisini yorgun hissettiğinden, önce dinlenmeye karar verdi. Bowman da kendisini yorgun hissediyordu, ağır iş yapmış kadar yorulmuştu. Kediyle birlikte kamaradaki sedirlerden birine kıvrılıp uyudular;

Jumper palamarı toplayıp güvertede kaldı. Ata binen küçük şişman bir cüce gibi bacaklarını pruvanın iki yanından aşağı sarkıtıp oturdu. Kestrel onu burada buldu.

“Kimsin sen?” dedi Kestrel.

“Kim olmamı isterdin?”

“Bana açıklama yapacak birine ihtiyacım var.”

“Tam adamına geldin.”

Dostane bir gülümsemeyle Kestrel’e baktı. Bakarken görünümü değişti. Belirgin fiziksel bir değişim olmamıştı ama Kestrel’e sanki yaşlanmış gibi geldi. Yaşlı bir dedeye dönüşüyordu. Kestrel değişimi izlerken bunu ben yapıyor olmalıyım diye düşündü. Yaşlı, bilge bir dede istemişti, Jumper da onun istediği şeye dönüşüyordu.

“Ozanlar ne yapar?”

“Dingin bir hayat yaşar, alevleri beklerler.”

“Lütfen kitap gibi konuşma. Bana gerçekten ne yaptıklarını ve neden yaptıklarını anlat.”

“Ama sen bunu zaten biliyorsun çocuğum. Bunu hissettin.”

“Ne zaman hissettim?”

Gülümsemekle yetindi.

“Daha önce kamarada olanları mı kastediyorsun?”

Başını eğdi.

“Orada olmadığımı hissettiğim zaman mı?”

Tekrar başını eğdi.

“Ama bu ölmek gibi bir şeydi.”

“Ölmek gibi bir şey ama tam olarak değil.”

“Evet.” Kamaranın parlak bir hiçliğe dönüştüğü o kısa, olağanüstü anı düşündü. “Ozanların yaptığı da bu mu?”

“Ozanlar pek çok şey yapar. Ama varoluş nedenleri budur.”

“Ölmek mi?”

“Eğer adına ölmek demek istiyorsan, evet.”

“Ateş rüzgârında mı?”

“Gördün mü,” dedi. “Biliyorsun.”

“Ama ne olduğunu ve neden olduğunu bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?”

Kestrel bir şey söylemedi. Kelimelerinden çok ses tonu ona daha fazla soru sormamasını söylüyordu. Gözlerini ayırmadan ona baktı. İnanılmaz komik, küçük bir yaratıktı; koca göbekli, kısa bacaklı, gülünç ama aynı zamanda çok güçlüydü. Jumper kendi kendine sessizce mırıldanmaya başladı. Kestrel kendisini Jumper’ın rengi ve biçimi belirsiz saçlarına bakar buldu. Saçları nehirden esen meltemle havalanıp hafifçe dalgalanıyor; mırıldandıkça sanki ışık saçarak etrafını aydınlatıyordu. Daha dikkatle bakınca saçlarının gerçekten de parladığını, dahası teninin, paltosunun ve ellerinin de parladığını fark etti. Parlak, titreşen bir hava tabakası her yanını sarmıştı.

Kestrel Jumper’a dikkatle baktı. Jumper hiç kıpırdamadan duruyor, alçak sesle mırıldanmaya devam ediyordu. Gözleri açık, kendisine bakıyordu ama Kestrel onun kendisini görmediğini biliyordu. Etrafını saran bu ışık huzmesi Kestrel’e yabancı değildi ama nerede karşılaştığını anımsamıyordu. Başının üzerine baktığında parlak havanın bir sorguç gibi yükseldiğini, arkasındaki ağaçların salınıp dans eder gibi göründüğünü fark etti.

Elbette, diye düşündü. Isı yayıyor. Isı yayan bir mum alevi gibi.

Jumper ısı yayıyordu. Elini uzatıp ısıyı hissetti. Jumper yanmıyordu, sıcak havanın merkezinde alev yoktu, ama Kestrel bu tombul ve çirkin bedenin ısının kaynağı olduğunu anlayabiliyordu. Jumper yanıyordu.

Isı yavaş yavaş azaldı; havadaki karışıklık yatıştı. Eğer buna uyku denebilirse Jumper uykusundan uyandı. Yine ona gülümsedi. Mırıldanmayı bırakmıştı.

“Daha uzun süre devam edersen ne olur?”

“Geri dönemem.”

“Ozanların sonunda yaptıkları şey de bu mu?”

Başını eğdi.

“Yaptığımız tek şey bu. Diğerleri o ya da bu şekilde başkaları tarafından da yapılabilir. Yalnızca Ozanlar ateşi bilir.”

“Yalnızca Ozanlar bu kadar ileriye gidip dönmemeyi seçerler.”

Babacan gözleri saygıyla ona baktı.

“Bunu biliyorsan, her şeyi biliyorsun demektir.”

“Peki ya ateş rüzgârından sonra? Sonra ne oluyor?”

“İyilik dönemi başlıyor.”

“Hayır, Ozanlar için demek istiyorum.”

“Ah çocuğum. Onu ben de bilmiyorum. Onu kimse bilmiyor. Çıktığımız yolculuğun bir haritası yok.”

Kestrel nehrin akan sularına bakıp düşüncelerini akıntıya bıraktı. Denize yaklaştıkça daha fazla sayıda kaynağın katılmasıyla nehir genişlemiş, derinleşmişti. Dümende kimse olmamasına rağmen mavna usta bir kaptanın yönetimindeymişçesine ağaçlıklı kıyılardan geçerek nehrin kıvrımlarını izliyordu.

“Kardeşimi almaya geldiğinde,” diye sordu bir süre sonra, “benim de geleceğimi biliyor muydun?”

“Ne kadar meraklısın!” diye yanıtladı Jumper. “Hayır, bilmiyordum. Çok az şey biliyorum. Bir planım da yok.” Tombul eliyle nehri göstererek, “Tıpkı bu nehir gibi. Sığ taşlıkların, tehlikeli karşı akıntıların nerede olduklarını biliyor muyum? Hayır, hiçbir şey bilmiyorum. Ama tetikte bekleyip, tehlikeyle karşılaştığımda yapmam gerekeni yapıyorum. Sen de aramıza katıldığında kendi kendime, tetikte olmalı, neyle karşılaşacağımı görmeliyim, dedim.”

Kestrel başka soru sormadı.

Kısa süre sonra kamaradan sesler geldi. Kamaranın kapağı açıldı ve Bowman kapağın eğimine başını vurmamak için dikkatle dışarı çıkıp pruvada oturan Kestrel'le Jumper'a katıldı.

"Albard nehrin ağzına varmak üzere olduğumuzu söyledi."

Jumper başıyla onayladı. "Az kaldı." Yukarıda toplanan bulutlara baktı. "Kar geliyor."

Bu sözleri söyler söylemez ilk kar taneleri atıştırmaya başladı. Birkaç dakika içinde yağış hızlandı, kar taneleri başlarına ve omuzlarına düşmeye başladı.

"Aşağı insek iyi olur," dedi Kestrel.

"Biraz daha kalın," dedi Jumper.

Albard gürültülü adımlarla güverteye çıkıp, yağan kara sövüp sayarak yanlarına geldi.

"Lanet olası kış!" diye söylendi. "Lanet olası soğuk!"

"Bakın," dedi Jumper.

Nehrin kıyıları her iki yanda da genişlemeye başlamıştı; nehrin hızla akan suları ileride beyaz köpükler çıkararak denize dökülüyordu. Bütün gün her tarafı kapalı ormanın içinde yol aldıktan sonra geniş ufku görmek onları şaşırtmıştı. Yağan kar gri gökyüzüyle denizi birbirinden ayıran çizgiyi bulanıklaştırıyor, mavnayı sınırsız, belirsiz bir sonsuzlukla kaplıyordu. Karın perdelediği kıyılar hayal meyal görünüyordu.

Mavna açık denize doğru yoluna devam etti. Nehrin denize aktığı çizgiden geçerken şiddetle yalpalayarak yolcularını iplere tutunmaya zorladı. Akarsuyun denize karıştığı noktayı geçtikten sonra sarsıntı yerini yeni bir harekete, dalgalara bıraktı.

"İlerideki şu karaltıyı görüyor musunuz?" dedi Albard parmağıyla işaret ederek. "Kuzeybatıda, ufuk çizgisinde."

Bowman'la Kestrel kar perdesinin arasından gösterdiği yere bakarak gökteki bulutlardan daha koyu gri küçük bir şekil gördüler.

"İşte Siren," dedi Albard. "Aptallarla dolu, lanet olası, aptal bir yer."

Kestrel, Jumper'a dönerek onun da adaya baktığını gördü. Yeniden gençleşmişti.

Bowman baktı, baktı...

"Siren," diye mırıldandı. "Sonunda."

16

Ira Geleceği Görüyor

Bin bir güçlükle dağlara tırmanmaya çalışan Manth Halkı'nın üzerine kar yağıyordu. İzledikleri yol dar ve dikti. Keçilerin toynakları karın altındaki ince toprak tabakasını kazımış, her biri farklı boyutlarda dar basamaklar oluşturmuştu. Karla kaplı ağaçların arasındaki bu düzensiz basamakları tırmanmak zor bir işti.

Yamaç dikleştikçe yolcular bir başka tehlikeyle daha karşılaştılar. Rollo Shim aksayan ayağıyla bir taşa çarpınca bir yığın taş aşağı yuvarlandı. Yuvarlanan iri taşlardan biri küçük çaplı bir çığ başlatarak, Fin Marish'in düşüp yuvarlanmasına sebep oldu. Miller Marish'le Lolo Mimilith aşağı inip Fin'in yardımına koştular; bütün grup onu yukarı taşımalarını beklemek zorunda kaldı.

Rollo Shim yaralı bacağına lanet etse de bu zorunlu mola ona iyi gelmişti. Zorlu bir tırmanıştı; en çok da sedyelerin birinde Ira Hath'ı, diğerinde Bayan Chirish'i çeken atlar için. Kaygılı adımlarla yolu yoklayarak ağır ağır ilerliyorlar, sırtlarındaki ter, üzerlerine yağan karı eritiyordu. İnekler de onları kaygılandıran diğer bir unsurdu. İsteyerek yürümelerine rağmen bazen nefes nefese kalıp duruyorlardı. Böyle zamanlarda Creoth da onlarla birlikte bekliyor, Hanno'ya seslenip;

"Biraz durun!" diyordu.

Birkaç dakika sonra, buranın durulacak bir yer olmadığını anlayan inekler silkelenip yeniden yola koyuluyorlardı. Creoth;

"Yola devam!" diye sesleniyordu.

Grup dinlenmekten memnun, bir kez daha yamacın taş basamaklarından yukarı tırmanmaya koyuluyordu.

Hanno sedyesinde sarsılarak yatan karısının yanından yürüyordu. Kardan etkilenmemesi için onu battaniyelere sarmışlardı; gözleri dışında hiçbir yeri gözükmüyordu. Hanno onu izlerken, çoğu zaman gözlerinin kapalı olduğunu fark etmişti. Mola verdiklerinde dizlerinin üzerine çökerek

yüzünü yüzüne yaklaştırıyordu; konuşuyorlardı, ama Ira’nın sesi çok zayıf çıkıyordu. Hanno, onu sinirlendirmekten başka bir işe yaramadığı için, kendisini nasıl hissettiğini hiç sormuyordu. Karısına, olup biteni anlatıyor, dağın tepesine varmalarına ne kadar kaldığını söylüyordu.

“Karanlık basmadan tepeye varır mıyız?” diye sordu.

“Belki,” dedi Hanno. Sonra, “Sanmıyorum,” diye ekledi.

“Öyleyse bu akşam değil,” diye mırıldandı. “Yarın akşam.”

Hanno onun rüyasında gördüğü gün batımıyla kızıl gökyüzünü düşündüğünü biliyordu.

“Büyük olasılıkla yarın akşam,” dedi.

“Pinto’ya yardım et,” dedi Ira. “Sana ihtiyacı var.”

Hanno onun haklı olduğunu hemen anladı. Tırmanışla ilgili kaygılar, Fin Marish’in düşüşü, günlerin kısalığı, karısının gözle görülür biçimde eriyip gidiyor oluşu derken Pinto’yu unutmuştu. Pinto sesini çıkarmadan, şikâyet etmeden diğerleriyle birlikte çabalıyordu; aslına bakılırsa biraz fazla sessizdi. Hanno, donmuş gölden ayrıldıklarından beri neredeyse hiç konuşmadığını şimdi fark ediyordu.

Herkes bezgin bir halde tırmanmaya devam ederken Hanno Ira’nın yanından ayrılıp yolun yukarısına Pinto’yu bulmaya gitti. Bir süre konuşmadan Pinto’nun yanından yürüyerek kendisine yakınlaşmasını bekledi. Bu Hanno’nun huylarından biriydi. Konuşmaya balıklama dalmanın hata olduğuna inanırdı; hatadan da öte bunun bir saldırı olduğunu düşünürdü. İki kişinin konuşmaya başlamadan önce birbirleri hakkındaki düşüncelerini düzenleyip günışığına çıkarmalarının zaman aldığına inanırdı.

Kar yağışı da ruh haliyle uyumluydu. Kızıyla arasında dikkatlerini dağıtmayan ama her ikisini de yatıştıran devamlı bir hareket sağlıyordu. Bir süre sonra Pinto’nun kendisine döner gibi olduğunu gördü. Korktuğunu ve tereddütte olduğunu hissetti. Bir şey söylemedi. Sevgisini ve sabrını hissettirdi. Dinledi.

Böylece ilk konuşan Pinto oldu; o konuşmaya başladığında zaten konuşmanın ortasında gibiydiler.

“Neden biz?” diye sordu.

“Sen,” dedi Hanno. “Ben değil.”

“Bu, seni üzüyor mu?”

“Hayır. Gururlandırıyor.”

Hanno, peygamberin yetenekleriyle sıkıntılarının karısının soyundan geldiğini biliyordu. Ira Manth’ın soyundan gelen biriyle evlenmişti.

Kendisinin özel bir yeteneği yoktu.

“Neden bazı insanlar farklıdır?” diye sordu Pinto.

“Senin farkın ne tatlım?”

“Bazı şeyler yapabiliyorum.”

“Demek ki, bu şeyleri yapabilmek için farklısın.”

“Öyle mi dersin?”

“Bu seni korkutuyor mu?”

“Evet. Bir şeyler yapan kişi olmak beni korkutuyor.”

“Korkmana gerek yok. Bir bakıma, yapacağın şeyleri yapacak olan sen değilsin.”

Tam o sırada, yamaçtan aşağı hızla akan, incecik buz gibi bir kaynağın yanından geçiyorlardı. Bazı yerlerde kaynağın altındaki toprak kayboluyor, sular küçük bir şelale halinde dökülüp, aşağıda küçük bir havuzda biriktikten sonra yoluna devam ediyordu. Hanno Hath bu şelaleciklerden birini göstererek küçük kızına yeni keşfettiği güçlerinin hem ona ait olduğunu hem de bir bakıma ona ait olmadığını açıklamaya çalıştı.

“Suyun havada nasıl kavis çizdiğini görüyor musun? Suyun oluşturduğu şu parlak kemeri?”

“Evet baba.”

“Sen de o şelale gibisin. Bütün güç, suyu yolundan çıkartıp havada böyle uçmasını sağlayan her şey dağdan akan sudan kaynaklanıyor. Şelalenin suyu durmadan değişiyor. Ama şelale hep aynı kalıyor. Anlıyor musun?”

“Evet, baba.”

“Dolayısıyla korkmana gerek yok tatlım. Güç senden kaynaklanmıyor ya da sana ait bir şey değil. Senin içinden akıyor ve seni sen yapıyor.”

Pinto, kar tanelerinin arasından kendisine ulaşan bu tatlı sözleri ciddiyetle dinledi ve yaşı küçük olmasına rağmen anladı.

“Aynı şey Bo ve Kess için de geçerli mi?”

“Sanırım öyle.”

“Ya annem?”

“Evet.”

“Yani biz aslında bir şey yapmıyoruz. Birileri bize yaptırıyor, öyle mi?”

“Hayır tatlım. Pek çok şey yapabilirsin. İçinde hissettiğin gücü reddedebilirsin. Ya da onu sahiplenebilirsin. Onunla savaşabilirsin. Onu bir kenara atabilirsin. Ama neyi seçersen seç bu gücün sende başlayıp bitmediğini bilmelisin.”

“O söylediklerinin hiçbirini yapmak istemiyorum. Ben... Ben bir şeyleri yoluna sokmak istiyorum.”

“Öyleyse sokacaksın.”

“Bu kadar kolay mı?”

“Kolay değil. Hiç kolay değil. Her şeyin kötüleşmesini istemenin ne kadar büyük olduğunu düşün. Dünyadaki bütün korkuları, korkudan kaynaklanan şiddeti, şiddetten kaynaklanan nefreti ve nefretten kaynaklanan yalnızlığı düşün. Bütün o mutsuzluklar, acımasızlıklar havada kara bulutlar gibi toplanıyor; karanlık, ağır ve soğuk gökyüzünü kaplayıp gri kar taneleri gibi yeryüzüne düşüyor. Sonra dünya sessiz ve hissiz bir yere dönüşüyor; kimse birbirini duymuyor, hissedemiyor. Bunun ne kadar üzücü ve yalnız bir şey olduğunu düşün.”

“Evet,” dedi Pinto babasının anlattıklarını hissederek. “Evet.”

Bir süre konuşmadan yürüdüler. Pinto sessizliği bozarak:

“O kadar çok şey biliyorsun ki baba, senin de özel güçlerin olmalı.”

“Hayır hayatım. Benim özel bir gücüm yok. Ira gibi geleceği göremiyorum. Kestrel gibi insanların düşüncelerini okuyup Bowman gibi zihnimle bir şeyleri kontrol edemiyorum. Kurtlarla konuşamıyorum. Yapabildiğim tek şey dinlemek, okumak ve öğrenmek. Duyduklarımı, okuduklarımı ve öğrendiklerimi düşünmek.”

“Bu yüzden bu kadar çok şey biliyorsun. Biz senin bildiğin şeyleri bilmiyoruz. Annem bile.”

“Keşke bilmek yeterli olsaydı,” dedi Hanno iç geçirerek. “İşe yaradığından bile emin değilim. Bu benim yapım. Bir şeyleri çözmeyi seviyorum. Ama şimdi bildiğim hiçbir şeyin faydası yok...”

Sustu.

“Bo ve Kess gitti. Annem ölüyor.”

“Çok değiştin,” dedi Hanno.

“Hepimiz bunun farkındayız. Sadece konuşmuyoruz.”

Hanno dönüp geriye, karların arasından karısının yattığı sedyeyi çeken ata baktı.

“Onsuz ne yaparım bilmiyorum,” dedi. Sözleri samimiydi; kendine acımıyordu. Pinto basit bir gerçekten söz ettiğini anladı. Karısının olmadığı bir gelecek hayal edemiyordu.

“Ama tabii zamanı geldiğinde bileceğim,” dedi.

* * *

Ağır bulutlar ve yağan kar gökyüzünü karartmıştı; ne kadar zamandır tırmandıklarını kestirmek kolay değildi. Bir süre sonra, gece olmaya başladığını anladılar. Bütün gün durmadan yağan kar şimdi daha da şiddetlenmişti. Görüş alanı durmadan daraldığından ve tepeye varmalarına ne kadar kaldığını kestiremediklerinden, gece için kamp kurmaları gerektiğine karar verdiler.

İlk olarak yol kenarındaki bir dizi çam ağacının altına sığınmaya karar vermişlerdi. Ama hayvanlarına yem bulmak için ağaçların arasına giren Creoth daha güzel bir dinlenme yeri buldu.

“Hanno!” diye seslendi. “Gel de şuna bir bak!”

Kocaman, kahverengi yaprakları dallarından düşmemiş yaşlı bir meşe ağacı bulmuştu. Kar üst dallarda kalın bir örtü oluşturmuştu ama ağacın altında, bir ev kadar büyük, kuru bir sığınak oluşmuştu.

Yağan kardan kurtulduklarına sevinerek atları ve inekleriyle birlikte ağacın altında toplandılar. Ayaklarını yere vurarak paltolarındaki ve şapkalarındaki karı silkeleyip sedyeleri ağacın iri gövdesine yasladılar. Yakacak odunlarını çıkartıp kuytu bir köşede ateş yakarlarken, gençler gecenin ayazından korunmak için yerdeki karları küreyip evlerinin etrafına bir duvar ördüler. Ateş yanmaya başlayıp sarı alevler üzerlerindeki dallardan oluşan çatıya doğru yükselirken etrafa iyice karanlık çöktü ve gece oldu. Etrafına toplandıkları ateşin sıcaklığıyla ısınıp beraberlerinde getirdikleri yiyeceklerle karınlarını doyurarak güç topladılar. Üşümüş ve yorgun yolcular, şaşılacak kadar kısa süre sonra neşelenip yeni bir umutla doldular. Ateşin yükselen ısısı üzerlerindeki dallarda yığılı karları eritmeye, karlar tıslayarak yanan çalı çırpının üzerine damlamaya ve ateşi söndürme tehlikesi yaratmaya başlayınca Miko Mimilith kara bulanıp iyice ıslatılmış bir kumaş parçasını sopaların üzerine yayarak bir tente yaptı. Ateşin iyice yukarısına yerleştirilen tente yukarıdan damlayan karı yakalamış ama dumanın geri dönüp gözlerini yakmasına neden olmuştu. Bunun üzerine, sopalardan yapılma bir çerçeveye kumaş gererek, yavaşça öne arkaya dalgalanıp dumanı uzaklaştıracak başka bir mekanizma kurdular.

Bunun gibi birkaç şeyle doğal sığınaklarını, geceyi geçirecekleri rahat bir yuvaya dönüştürdüler. Rahattan da öte çok güzel bir yer olmuştu. Ateşin, kardan duvarlara ve üzerlerindeki yapraklara yansıyan ışığı sanki, atalarından kalma evlerindelermiş hissi veriyordu. Kar yığınının ve canlı çatılarının ardında hiçbir şey yoktu. Yaşam yalnızca burada, bu kızıl, altın sarısı ışıktaydı. Alevlerin ışığında yüzler güzel görünür. Yolcular bu kadar

yol kat edip hâlâ birlikte olmanın şaşkınlığıyla birbirlerine baktılar. Yarına gelince...

“Yarın varır mıyız? Neredeyse geldik mi? Yarın anayurdu görecek miyiz?”

Bu soruların yanıtını yalnızca Ira Hath biliyordu. Hanno onu rahat ettirmişti; biraz ekmek yemiş, battaniyelere sarınmış oturduğu yerden onlara gülümsüyordu.

“Belki yarın,” diye yanıtladı. “Az kaldı.”

Hanno onun gülümsediğini gördüğü ve sesini duyduğu için mutluydu. Bütün gün olduğundan çok daha iyi görünüyordu.

“Daha iyi misin?”

“Evet. Gücüm biraz yerine geldi. Onu kullanmalıyım.”

“Hayır, hayır. Enerjini sakla. Daha varmadık.”

“Ah Hannoka.” Sitemkâr bir ifadeyle gülümsedi. “Gücümün oraya varmak için olduğunu biliyorsun.”

Hanno kaşlarını çatıp yere baktı.

“Ne yapmak istiyorsun?”

“Bana verileni kullanmalı, kehanette bulunmalıyım.”

“Hayır.”

Geleceğe her dokunduğumda biraz daha güçsüzleşiyorum. Yeteneğim beni güçten düşürüyor. Ölümüm kehanetlerim yüzünden olacak...

Peygamber Ira Manth’ın sözleri karısının eriyip sessizleştiğini gören Hanno Hath’ın aklından çıkmıyordu.

“Hayır,” dedi yeniden.

“Evet,” dedi Ira. “Çok geç olmadan.”

Böylece Hanno başını eğerek kabullendi.

“Dinliyorum.”

“Diğerleri de. Herkes.”

Hanno herkesi etraflarına topladı. Bowman’la Kestrel gittikten sonra yirmi yedi kişi kalmışlardı. Ira ve kendisini de sayarsa yirmi dokuz ediyorlardı. En küçükleri, yalnızca altı yaşındaki Jet Marish babasının kollarında uyuyakalmıştı. En yaşlıları Seldom Erth de gözlerini kapamıştı ama uyumuyordu. Hepsi Ira Hath’ın kehanetlerini dinlemek için toplanmıştı. İneklerle atlar bile merakla saklandıkları gölgelerden çıkıp onları izlediler.

Ira Hath bir süre konuşmadı. Yalnızca ateşin çıtırtısı ve örtüye damlayan kar sularının patırtısı duyuluyordu.

“Sanırım yarın anayurdu göreceğiz,” dedi en sonunda, “sanırım, yarın güneş batarken sonunda anayurda tepeden bakacağız. Yüzümdeki sıcaklığını ateşin sıcaklığından daha net hissediyorum.”

Onu dinleyenler bu sözleri duyduklarında gülümseyip başlarını salladılar. Nihayet yolculuklarının sonuna gelmişlerdi.

“Bu kadar yaklaşmışken,” dedi Ira, “biraz daha ilerisini görebildiğimi fark ettim. Eğer isterseniz hepinize az da olsa gördüklerimi anlatabilirim.”

Hepsinin gözleri kocaman açıldı.

“Kişisel geleceklerimizden mi söz ediyorsun?” dedi Branco Such.

“Evet,” dedi Ira. “Eğer isterseniz.”

Branco Such istediğinden emin değildi. Canobius’un vadisinde grubu böldüğü için hâlâ kendisini kötü hissediyordu. O zaman bildikleriyle kendisine doğru gelen kararın, yanlış olduğu ortaya çıkmıştı.

Ira Hath endişesinin nedenini anladı.

“Eşinle birlikte anayurtta iyi bir hayatınız olacak. Bir dükkân açacaksınız.”

“Dükkân mı?”

Branco Such çok şaşırmıştı. Dönüp karısına baktı.

“Dükkân açmak falan istemiyorsun değil mi?”

Gale Such suçlu gözlerle baktı.

“Şey,” dedi, “Ara sıra küçük bir dükkânımız olmasının ne kadar dostça olacağını düşünüyorum. Küçücük bir dükkân, insanların uğrayıp ufak tefek şeyler aldığı, vakit geçirdikleri bir yer.”

Konuşurken kızardı. Branco eskiden bir sulh yargıcıydı ve dükkân işletmeyi kendisine yakıştıramayacağını biliyordu.

“Beni şaşırtıyorsun! Dükkân ha! Bakalım daha neler duyacağız?”

Ama Branco bu fikri elinin tersiyle itmedi. Gale Such minnetle Ira Hath’a baktı. Kendisinin teklif etmeye asla cesaret edemeyeceği bir şeydi bu.

Bunları duyan Küçük Scooch heyecanla:

“Ya ben!” diye bağırdı. “Benim de bir dükkânım olacak mı?”

“Elbette. Lunki’yle birlikte bir fırın açacaksınız.”

Kızarma sırası Scooch’taydı. Lunki arkada Sisi’nin yanında oturuyordu ve yüzü tamamen karanlıktaydı ama Sisi onun iç çektiğini duydu.

Diğerleri kendi gelecekleriyle ilgili o kadar heyecanlıydı ki Scooch’la Lunki’nin üzerinde durmadılar.

“Ben kendi geleceğimi biliyorum,” dedi Creoth. “Başka kimin bildiği de umurumda değil. Bu hanımla,” – Bayan Chirish’i işaret etti – “bu hanımla aramızda anlaştık, bir çiftlik kuracağız.”

“Çiftliği sen kurabilirsin,” dedi Bayan Chirish. “Ben sakin bir hayat sürmeyi planlıyorum.”

“Ben, ben, ben!” diye bağırdı Fin Marish. “Benimkini söyleyin!”

“Buraya gel tatlım.”

Küçük kız öne koştu ve Ira Hath onun minik ellerini avucuna aldı.

“Evlenip beş çocuk doğuracaksın,” dedi.

“Spek’le evlenmek istiyorum. Spek’le evlenebilir miyim?”

“Spek Such’la evleneceksin.”

Bunu duyan Spek Such kaşlarını çattı.

“Buna mecbur muyum?” dedi.

“Hiç de değil,” dedi Ira. “Ama bence sen de isteyeceksin.”

Tanner Amos öne çıkıp basit bir soru sordu.

“Yeniden evlenecek miyim?”

“Evleneceksin,” dedi Ira.

“Kiminle evleneceğim?”

“Neden bana soruyorsun Tanner? Zaten bildiğin bir şeyi söylemek kehanet sayılmaz.”

Tanner Amos etrafına bakınıp gözleriyle Ashar Warmish’i buldu. Bakışları onu bekleyeceğini, eğer o da istiyorsa üç yıl sonra onunla evlenmek istediğini anlatıyordu. Ashar bir şey söylemedi ama yüzü de kızarmadı. Tanner’ın doğru kişi olabileceğini düşünüyordu.

Ira Hath bazen ellerini tutarak, bazen yalnızca yüzlerine bakarak onlara gelecekleriyle ilgili kehanetlerde bulundu; çoğunlukla bildikleri ama henüz kendilerine bile itiraf etmedikleri şeyleri söylüyordu. Bek Shim, Sarel Amos’la evleneceğini duyunca teklif etme külfetinden kurtulduğu için rahatladı. Oldu bittiye gelmesi işine gelmişti. Öğretmen Silman Pillish yeniden öğretmenlik yapmaya başlayacağını öğrenince memnun oldu, ancak dul Cheer Warmish’le evleneceği kehanetine kuşkuyla yaklaştı. Cheer Warmish de yüksek sesle böyle bir isteği olmadığını söyleyerek itiraz etti. Ama, her ikisi de birbirine yeni bir gözle bakmaya başlamıştı.

Red Mimilith’e evleneceği ve iki çocuk doğuracağı ama dört çocuk sahibi olacağı söylendi. Bundan bir şey anlamayan Red tam bir sürü soru sormak üzereyken kendisine bakan Miller Marish’i gördü. Kıpkırmızı kesilerek soru sormaktan vazgeçti. Miller Marish iyi bir adamdı ama

kendisinden on yaş büyüktü. Ayrıca iyi de bir babaydı; sevgi dolu ve güvenilirdi. Red Mimilith bu olasılık üzerinde düşünmeye başladı.

Rollo Shim balıkçı olacak ve Seer Such’la evlenecekti. Rollo, ilkine başını salladı, ikincisine ise güldü.

“Ben de seninle evlenmek istemiyorum,” dedi Seer Such, gülmesine sinirlenerek.

Sisi geleceğini öğrenmek istemedi.

“Kendi geleceğimi kendim kuracağım,” dedi.

Mumpo bilmek istiyordu ama sormaya cesaret edemedi. Zaten artık çok geçti. Ira Hath yorulmaya başlamıştı. Hanno artık konuşmaması için ona yalvardı, son kalan enerjisini de harcadığı için çok endişeleniyordu.

“Bitti sayılır Hannoka,” diye mırıldandı Ira. Pinto’yu yanına çağırıp onu kollarının arasına aldı.

“Bebeğim,” dedi.

“Sadece mutlu olup olmayacağımı bilmek istiyorum,” dedi Pinto.

“Uzun bir yaşamın olacak,” dedi Ira. “Tümü nasıl mutlu geçebilir?”

“Gerçekten geleceği görebiliyor musun anne?”

“Evet. Biraz. Şu anda senin içinde bulunan kısmını.” Başkalarına duyurmadan kulağına fısıldayabilmek için Pinto’yu iyice kendisine çekti. “Mumpo’yu seviyorsun. Bunu içinde görebiliyorum. İşte geleceğinin bir parçası.”

Pinto onu öptü ve bir şey söylemedi. Annesinin sözleri onu çok mutlu etmişti.

“Ve sen benim sevgilim,” Ira Hanno’ya dönüp ellerini tuttu.

“Benim geleceğim yok,” dedi Hanno. “Kehanetlere ihtiyacım yok. Çok konuşuyorsun kadın.”

Ira gülümseyip ellerini öptü. Haklıydı. Çok fazla konuşmuş, çok yorulmuştu.

Pinto şafağın ilk ışıklarıyla uyandı. Tepedeki yaprakların üzerindeki karın arasından, toz pembe, tuhaf bir ışık süzülüyordu. Ayağa kalkıp bacaklarındaki ağrıyı ve tutulmayı hissederek kar durdu mu diye merak etti. Kardan duvarı aşıp etrafı saran ağaçların arasındaki boşluğa geldi. Kar hâlâ yağıyordu ama taneler küçülmüş ve seyrelmişti. Kar bulutları sonunda uzaklaşıyordu. Bulutların çekildiği yerde gökyüzü toz pembe parlıyordu.

Güneş doğmak üzereydi.

Pinto iyi uyumuştu; ağrıyan kemiklerine rağmen kendisini dinlenmiş hissediyordu. Ağaçların arasından şafağı izlemek onu büyülemişti. Güneşin doğuşunu iyice görebilmek için ağaçların arasından tepeye tırmanıp bir açıklık aradı. Kısa süre sonra vadiden bu yana izledikleri yola çıktı; ama burası yolun daha önce görmediği, yukarıdaki bir uzantısıydı. Yol daha önceki gibi basamak basamak yukarı çıkıyor, iki yanda tepeler yükseliyordu. Gökyüzünde, kar bulutlarının uzaklaşıp yerlerini şafağın sakin pembesine bıraktıkları bir açıklık vardı. Sağdaki ve soldaki tepeler Pinto'nun görüşünü sinir bozucu bir biçimde kısıtlıyorlardı ama biraz daha tırmanırsa bir düzlüğe varacakmış gibi hissediyordu.

Son kar taneleri de etrafında dönerek yere inip, gökyüzündeki pembe, kızıla çalmaya başladığında o hâlâ yürüyordu. Düşündüğünden daha ileri gitmişti ama artık geri dönemezdi. Çok yaklaşmıştı.

Sabah ayazında ürperdi. Aptal gibi paltosunu giymeyi unutmuştu. Ayaklarının altında karın çıtırtısını duyuyordu. Taze şafak havasını içine çekti. Kendisini güçlü, cesur ve heyecanlı hissediyordu.

Son basamakları çıkarken hızlandı.

İki yanında hâlâ karla kaplı tepeler vardı; kar taneleri düşmeye devam ediyordu. Ama gökyüzü artık kopkoyu, muhteşem bir şafak kırmızısıydı. Birdenbire kendisini yolun en tepesinde buldu, durup baktığında gördüğü şeyin ne olduğunu hemen anladı.

Dağların arasından görünen gökyüzü kırmızıydı. Kar yağıyordu. Çok aşağıda, uzaktaki denize dökülen iki nehir gördü.

Burası anayurttu.

Pinto sersemlemiş bir halde ileri doğru yürüyüp durdu. Birkaç adım ilerisinde–

Hiçbir şey yoktu.

Dağın yamacından aşağıya iniş yoktu. Hiçbir şey yoktu. Toprak burada sona eriyordu.

Karnının üzerine, kara yatarak milim milim ilerledi. Bu şekilde uçurumun kenarına gelip aşağı bakmaya cesaret edebildi.

Binlerce metre aşağıda, ulaşılamaz güzellikteki vadiye inen sarp bir uçurum. Başı dönmeye başlamıştı; sağa ve sola bakıp bu muazzam uçurumun her iki yönde de aynı şekilde devam ettiğini gördü. Çok eski zamanlarda batıdaki dağlar yıkılmış, geride dev, aşılmaz bir uçurum bırakmıştı.

Baş döndürücü manzara karşısında titreyen Pinto, sürünerek geri çekilip tekrar ayağa kalktı. Başını kaldırıp kızıl gökyüzüne, gündoğumuna baktı. Anayurt tıpkı annesinin düşlediği gibi önünde duruyordu. Ama oraya varmaları imkânsızdı.

17

Buluşma Noktası

Bowman'la Kestrel'i taşıyan mavna açık denizde ilerlerken kuzeyden esmeye başlayan bir rüzgâr onları yavaşlattı. Kar bulutlarının ardında gökyüzü kurşuniydi.

"Hah!" diye bağırdı Albard. "Oyun başlıyor!"

Şiddetlenen rüzgârın etkisiyle büyük bir dalga mavnayı kaldırdı; kıyıya doğru götürüp hızla, korkunç bir çatırtıyla suya bıraktı. Bowman, Kestrel ve Jumper şaşkınlık içinde peş peşe kabinden dışarı çıkarak, bacaklarını açıp kollarını göğe kaldırmış, güvertede durup fırtınaya bağıran Albard'ı gördüler.

"Haydi durmayın! Elinizden geleni ardınıza koymayın! Bakalım beni vurabilecek misiniz?! Umurumda mı sanıyorsunuz?!"

Diğerlerini görünce parlayan gözlerle onlara seslendi:

"Adaya çıkmanızı engellemeye çalışıyor!"

Açıklama yapacak vakit yoktu. İlkinden daha büyük ikinci bir dalga üzerlerine doğru geliyordu. Uzun bir gümbürtü, ardından muazzam bir gök gürültüsü duyuldu. Mavna bir kez daha havalanıp dalganın tepesine fırladı; bu sırada sessiz bir anlaşmaya varmışçasına birkaç santim havalanan Jumper, Bowman ve Kestrel tekne suya inerken havada asılı kaldı. Yalnızca Albard ayaklarını güverteye sımsıkı basmaya devam etmiş, tekneyle birlikte yuvarlanıp düşmüştü.

"Korkaklar!" diye bağırdı onlara. "Kaçaklar! Seyirciler!"

Yanına, sallanan güverteye indiler. Albard, Bowman'ı kolundan yakaladı. Gök gürültüsünü bastıran bir sesle, "Evlat!" diye bağırdı. "İşte güç bu! Enerji bu! Onu istemiyor musun?"

"Parçalanmak istemiyorum!"

"Demek korkuyorsun."

"Evet. Korkuyorum."

Mavna bir kez daha havalandı, bu kez öyle bir yana yattı ki Bowman denize düşmemek için ambar kapağına tutunmak zorunda kaldı.

“Korkunu kullan!” diye bağırdı Albard. “Korkuda güç var! Bul onu, al ve kullan!”

Bowman, Jumper’ın yüzünde o tuhaf, küçük gülümsemesiyle kendisini izlediğini gördü. Kestrel de yanındaydı, sımsıkı tutunmuş onu izliyordu. Sanki kendisinden yapması beklenen bir şey vardı ama ne olduğunu bilmiyordu. Fırtına şiddetlenmeye, dalgalar gittikçe artan bir hızla savurmaya devam ediyordu.

Korkuyu kullan. Ama nasıl?

Deniz bir balina gibi alttan saldırarak mavnayı neredeyse dikey konuma gelinceye dek kaldırıp Bowman’ı karlı, karanlık havaya fırlattı–

“Aaah!” diye bağırdı. Ardından daha yüksek sesle bağırarak panik ve korkunun bütün vücudunu sarmasına izin verdi–

“AYAYAYAYANNAYANNAAAA!”

Denizin dibinden suyun yüzeyine doğru çıkan bir dalgıç gibi bacaklarıyla kendisini yukarıya itti. Bağırışın etkisiyle titreyerek yukarı fırladı; fırtınanın içine doğru hızla yükselip, elektrik yüklü bulutların üzerinde taklalar attı. Döne döne giderken uzun, bir anlam ifade etmeyen sesler çıkartıyor, fırtınanın tehlikesini içine çekerek korku ve öfkesini titreşimler halinde yayıyordu. Şimşek çaktı ardından gök gürledi, ışık ve ses onu tepetaklak döndürdü. Kollarını ve bacaklarını alabildiğine açıp fırtınanın onu bir paçavra, bir yelken gibi atmasına izin verdi; fırtına gibi yayıldı. Şarkısını söyleyerek fırtınayı kollarının, midesinin, dizlerinin, ayaklarının arasına çekti; gök gürültüsüne ve rüzgâra sarılarak onların güçlerini içine aldı.

“Aferin evlat!”

Fırtınada taklalar atışını izleyen Albard, sesi gururdan çatlayarak güverteden bağırdı. Jumper’la Kestrel sallanıp gülümseyerek onu izliyorlardı. Fırtınanın öfkesi dinmeye başlamıştı. Bowman aşağı doğru süzüldüğünü hissediyordu, sonunda ayakları yeniden güverteye bastı. Mavna Siren’e doğru sakin sularda yol alıyordu.

“Fırtına dindi mi?”

“Dinmek mi? Hayır! Onu yedin! Karnın gök gürültüsü dolu! Osursan kasırga kopabilir!”

Albard sarsıla sarsıla güldü.

“Doğru mu?” diye sordu Bowman, Jumper’a.

Jumper yanıt olarak elini uzattı. Bowman elini tutmak için uzandı. Parmakları Jumper'ın eline yaklaştığında parlak mavi bir kıvılcım sıçrayarak onu zıplattı. Elini hızla geri çekti.

"Fırtınanın enerjisini içine aldın," dedi Jumper.

"Hissetmeme izin ver Bo."

Kestrel Bowman'ın yanına geldi, gözlerinde daha önce gördüğü o tuhaf bakış vardı. Ama artık her şey tuhaftı. Elini uzatıp ona dokundu. Koluna dokunduğu yerden kıvılcımlar çıktı.

"Sarıl bana."

Bowman onu kollarının arasına alırken vücudunun ona dokunan her noktası ürperdi. Kestrel ona sımsıkı sarıldı ve bedeni, her yanından iğne batması gibi fışkıran sıcak-soğuk, tatlı-sert enerjiyi içine aldı. Yarattığı şok Kestrel'in nefesini kesse de Bowman'ın verebileceğinin tamamını alıncaya dek onu bırakmadı. Ayrıldılar, gözleri birbirlerinin gözlerine kilitlenmişti.

Her şeyi yapabilirim Kess.

Kestrel bir şey söylemedi. Onun için acı yeni başlıyordu. Boynunda asılı duran gümüş anahtarı teninde hissediyordu. Kardeşine sarılırken bedeninin ona değen tarafı sıcaktı. Bedeni yavaş yavaş soğumaya başlamıştı; ama gümüş anahtar gittikçe ısınıyordu.

Fırtına, beraberinde kar bulutlarını da alıp götürmüş, alacakaranlıkta ayın ışığı ortaya çıkmıştı. Akşam olurken ileride Siren'i, kayalık tepeyi, çatısız büyük binanın yüksek duvarlarını gördüler. Yelkeni ve kürekleri olmayan mavna dalgalı denizde sessizce ilerliyordu. Adanın limanı olan küçük koya doğru yönelmişti.

Karaya ilk ayak basan Albard oldu.

"Siren!" diye bağırdı. "Bu senin için!"

Taşların üzerine gürültüyle işedi.

Bowman'la Kestrel batan güneşin ışığında çok uzun zamandır hayal ettikleri bu gizemli adayı görebilmek için gözlerini zorladılar. Tek görebildikleri çıplak kayalık arazi ve eğri zeytin ağaçlarıydı.

Arkalarından gelen Duman da pek etkilenmemişe benziyordu.

"Böyle kasvetli bir kaya parçasına geldikten sonra uçmayı öğrenmenin ne yararı var," diye söylendi.

"Bizi bekliyorlar," dedi Jumper.

Jumper delirtici bir şekilde zıplayıp duruyordu.

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı Albard. "Dans edip durmak zorunda mısın?"

“Sürünmemi mi tercih ederdin?”

“Evet sürün.”

Ama Jumper’ın sürünmesi öyle yavaş ve tuhaftı ki bu, Albard’ı daha da rahatsız etti.

“Pekâlâ, pekâlâ. Nasıl istiyorsan öyle yap.”

“Sıçra Jumper!” dedi Jumper neşeyle.

Küçük grup kısa süre sonra adanın ortasındaki alçak tepenin zirvesine vardı. Çatısız binanın yüksek taş duvarları önlerinde duruyordu. Kemerli pencerelerin ana hatları ay ışığında açıkça seçiliyordu. Duvarların arasındaki boşluk zifiri karanlıktı.

“Herkes buradadır herhalde,” dedi Albard alçak sesle.

“İkimiz dışında herkes,” dedi Jumper.

“Şarkıyı kim yönetiyor?”

“Bizi bekliyor.”

“Ah yağ tulumu. Beklediği ben değilim. Ben Siren’den ayrılalı çok uzun zaman oldu.” Albard sesini daha da alçaltarak. “Çocuk son sınava hazır. Benim işim bitti,” dedi.

“Henüz değil.”

“Gücüm kalmadı.”

“Rüzgâr seni taşır.”

“Pekâlâ öyleyse.” Kaderine karşı çıkarcasına iri omuzlarını dikleştirdi, gri saçlarını geriye attı.

“Evlat,” dedi Bowman’a. “Gel de sana bir sarılayım.”

Bowman yanına gitti ve Albard kocaman kollarını Bowman’ın incecik, kemikli sırtına doladı.

“Seni ilk gördüğüm anda sevmiştim. Bunu biliyor muydun?”

“Hayır,” dedi Bowman.

“Evet, büyük şeyleri kimse bilmez. Ama bu gerçek. Senin yaşayabilmen için ölmek istedim. Bunu biliyor muydun?”

“Hayır.”

“Bu da gerçek.” İçini çekerek Bowman’ı alnından ve yanaklarından öptü. “Benim için yaşa evlat.”

“Ama ben–”

“Sus, sus! Söyleneni yap. Benden korktuğun için değilse bile, çünkü artık kimsenin benden korktuğu yok, bana acıdığın için yap. Bir zamanlar İmparatordum. Bir dünya kurmuştum.”

“Bizi bekliyorlar,” dedi Jumper.

Zıplayarak yüksek, kapısız girişten içeriye girdi ve karanlıkta kayboldu. Önce Albard, ardından Bowman, Kestrel ve kedi onu izledi.

Çimenlerle kaplı zeminde yürürken birden kendilerini boşlukta buldular. Ne Jumper ne de Albard ses çıkarmıştı. Bowman düştüğünü hissedince uçma iç güdüsüyle kollarını açtı ama bu hiçbir işe yaramadı: ancak o zaman kendisine öğretilenleri hatırladı. Düşüşünü kontrol altına alarak yavaşlayınca bu sırada her şeyi unutmuş, bir taş gibi düşmekte olan Duman'ı da yakaladı.

Kestrel arkasından eşikten atlar gibi yumuşak bir şekilde indi. Bowman etkilenmişti. Kedi kıpırdanarak kollarından aşağı atladı, durup sırtını kabartarak tüylerini dikleştirdi.

Burası içinden yeraltı nehri akan bir mağaraydı. Gözleri yavaş yavaş yukarıdan gelen parlak ay ışığına alıştı. Karanlık gölgelerde, kollarını kavuşturmuş hayaletler gibi duran yüzlerce Ozan vardı. Gözleri açıktı ama bakışlarından hiçbir şey görüp duymadıkları anlaşılıyordu. Kaba kumaştan cüppeler giymişlerdi. Ayakları çıplaktı, başları ve omuzları tozlanmıştı. Her yaştan, her türden kadın ve erkek onları uyandırıp son yolculuklarını başlatacak anı bekliyordu.

Albard titremeye başladı. Dizlerinin üzerine çöküp başını eğdi.

Bowman Ozanlara baktı. Gözleri karanlığa alıştıkça mağaranın ilerilere uzanan kemerli gölgelerinde daha fazlasını görüyordu. Binlerce kişi vardı.

"Neyi bekliyorlar?"

"Peygamberin çocuğunu."

Beni bekliyorlar! diye düşündü Bowman. Olan bitenden çok az şey anlasa da bu onu korkutmuyordu. Tam tersine: bir heyecan duyuyordu. Hayatım boyunca hazırlandığım şey bu, diye düşündü.

Kestrel, Bowman'ın içindeki sevinci hissederek mutlu oldu, ama onun içinde sevinç yoktu. Üzgündü, üzüntüsü içini acıtıyordu. Üzüntünün göğsünün üzerinde sıcaklığını her an hissettiği gümüş anahtarla bir bağlantısı vardı.

"Mezarın yanına gidin," dedi Jumper yavaşça.

Sessiz kıpırdamadan duran Ozanlar, taştan sütunları ve kubbesiyle önlerinde duran mezarı çevreliyorlardı. Bowman'la Kestrel aralarından dikkatle geçip mezarın yanına vardılar. Önce taş platformdan başka bir şey yokmuş gibi geldi. Ama az sonra, ayın solgun ışığı altında, ölünün kurumuş derisini, küçülmüş kemiklerini; kaburga kemiklerinin üzerinde kavuşturduğu ellerini, kafatasından ibaret yüzünü gördüler.

“Atanız, Peygamber Ira Manth,” diye mırıldandı Jumper.

Bowman’la Kestrel mezarın iki ucunda durup peygamberin kemiklerine baktılar. Ne saygı ne de korku hissetmişlerdi. Kestrel yalnızca gümüş anahtarın yanan sıcaklığını hissediyordu; öyle sıcaktı ki gömleğinde bir delik açmış olmalıydı.

Bowman Kayıp Ahit’in ilk satırlarını hatırladı.

Son yolculuğunuzda, çocuklarımın çocuklarından biri mutlaka sizinle olacak. Böylece yeniden yaşayacak ve yeniden öleceğim.

Bowman ne yapması gerektiğini biliyordu. Elini uzattı. O sırada Kestrel’in de elini uzattığını fark etti. Şaşırmış ama sevinmişti.

Birlikte gideceğiz, dedi Kestrel, sessizliği bozmadan.

Jumper hareketsizleşmiş ve ciddileşmişti. Havadaki elleri, uzanan parmakları izledi.

Bowman, eli peygamberin kolunun kurumuş derisine dokunduğunda, uzun zaman önce ölmüş bir adamın kemikleri dışında hiçbir şey hissetmedi.

Kestrel de elini kemiklere değdirdiğinde bir şey hissetmemişti.

Sonra başladı. İlk önce gittikçe artan bir yorgunluk hissi gibiydi. Ardından Bowman kendisini güçsüz hissetmeye başladı. Başı döndü. Sendeledi, neredeyse düşüyordu.

Neler oluyor Kess?

Gücümüzü alıyor.

Gücünün yavaşça, acımasızca, durmaksızın çekildiğini hissediyordu. Az sonra elini çekip teması kesmezse ölü adam bütün gücünü çekip alacaktı.

Yaşamımızı istiyor, dedi Bowman’a.

Onun olsun, diye yanıtladı kardeşi.

Ayakta duracak gücü kalmamıştı, elini kemiklerin üzerinden çekmeden dizlerinin üzerine çöktü. Başı ölü adamın üzerine düştü. Birkaç dakika sonra Kestrel de yere düştü.

Jumper kıpırdamadan izlemeye devam ediyordu. Kızla çocuk, başları taş yatağında uzanan ölünün üzerine eğilmiş, dizlerinin üstünde hareketsiz duruyorlardı. Nefes alışları çok yavaşlamıştı. Baygındılar.

Mezarın en yakınındaki Ozanlar birer birer uyanmaya başladılar. Gözlerini kırpıp yüzlerini çevirdiler. Biri elini kaldırıp yanağını kaşıdı. Bir diğeri ağırlığını bir bacağından diğerine aktardı. Nefes alıp verişleri mağaranın sessiz havasını doldurdu. Hepsi teker teker uyanıyordu. İlk uyananlar hafif bir şarkı mırıldanmaya başladılar. İnsan sesinden çok bir

gölün yüzeyine düşen yağmur damlalarına benzer, sözsüz bir şarkıydı. Albard yavaşça çöktüğü yerden kalkıp şarkıya katıldı. Jumper da öyle.

Çok geçmeden tüm Ozanlar uyandı. Birer birer kımıldanıp geriniyor, derin bir nefes alıp şarkıya katılıyorlardı.

Şarkılarının sesi bir yaşam nefesi gibi Bowman'la Kestrel'in etrafını sardı. Gözkapaklarına ve kulaklarına değerek onları uykularından uyandırdı; içlerini onlardan alınandan çok daha büyük bir güçle, Ozanların gücüyle doldurdu. Gözlerini kırpıştırarak, ne olduğunu anlamadan mezarın iki yanında durup etrafa bakındılar. Binlerce yüz onlara bakıyordu.

"Vakit geldi," dedi Jumper.

Sesi yine değişmişti, ama bu kez onu duyanlar, bunun, onun gerçek sesi olduğunu anladılar. Konuşurken, gözleri gençliğin değil kendinden emin oluşun verdiği bir ışıltıyla parlıyordu. Yıllardır tatmadığı bir huzurla şarkı söyleyen Albard bunu görünce gülümsedi.

Ah yağ tulumu! dedi içinden. Demek ilkimiz sensin!

Albard çok uzun zaman önce olmuş bir şeyi hatırlar gibi hatalarını anladı. Ama onlardan utanmıyordu. Yaptığı hatalar umurunda değildi. Çünkü şimdi, Ozanların gözlerinin üzerinde olduğunu, bir anlamda kendisine düşen görevi yerine getirdiğini hissediyordu. Tüm Ozanların hazırlanıp beklediği kurtuluşa, ateş şarkısına, mutluluk fırtınasına hazırdı.

Etrafında olup biten değişikliklerin yarattığı korkuyla sırtındaki tüyleri diken diken olan Duman cüppeli figürlerin arasında gezinerek tanıdığı birini arıyordu. Sonunda onu buldu. Köpeksurat kollarını kavuşturmuş, başını kaldırmış, dev mağaranın içerisinde akıp dönen sözsüz şarkıyı mırıldanıyordu.

"Bütün bunların anlamı nedir?" dedi Duman, eski dostuna.

Köpeksurat ne yanıt verdi ne de aşağı baktı. Duman, onun her zaman olduğu gibi kendisini duymayı başaramadığını düşündü. Ama başını kaldırıp o tanıdık, çirkin yüze baktığında kedinin içi sevgiyle doldu. Daha önce nasıl oldu da bunu göremedim? diye düşündü. Benim münzevim ne kadar da güzelmiş.

"Köpeksurat," diye seslendi. "Çok güzelsin!"

Münzevi, kedinin miyavlamasını duyarak aşağı baktı ve şarkısına ara vermeden gülümsedi. Duman havalanıp etrafında iki kez dönerek gururla ona yeni becerisini gösterdi. Köpeksurat şarkı söyleyip gülümsemeye devam ederek onu gözleriyle izledi. Duman bu uçuşun gösteriden başka bir şey olmadığını ve Köpeksurat'ın, etrafında gerçekleşen çok daha büyük bir

şeyin parçası olduğunu anladı. Yavaşça yere indi ve sıradan bir kedi gibi münzevinin bacaklarına sürtünüp kuyruğunu etrafına dolayarak gırıldadı. Bu sıradan sevgi gösterisi küçültücü olmakla birlikte münzevinin onu anlamasını sağlıyordu. Duman yumuşak gri tüylerinin, ince uzun bedeninin dokunuşuyla, onunla ağaçta yaşadığı yıllar boyunca mutlu olduğunu söylüyordu. Köpeksurat elini uzatıp onu okşayarak, ben de seninle mutluydum Duman, dedi.

Ozanların şarkısı değişiyor, yükseliyor, hızlanıyordu. Bowman'la Kestrel hareketsiz, sessiz Jumper'ın önünde yan yana dururken Ozanlar yükselmeye başladılar. Önce biri, sonra ikisi, üçü, derken düzinelercesi mağaradan yukarı ay ışığının aydınlattığı geceye doğru yükseldi. Jumper yine değişmiş, çok yaşlı, bilge ve sevgi dolu bir adama dönüşmüştü.

"Şarkıyı sonuna dek söyleme zamanı geldi."

Sesi etraflarında mırıldanan şarkının bir parçasıymış gibi tatlı ve yumuşaktı. Bowman bütün bunları daha önce duyduğu, kendisine söylenecekleri ve ne cevap vermesi gerektiğini bildiği hissine kapıldı.

"Peygamberin çocuklarından biri sizinle gelecek."

"Karşımda peygamberin iki çocuğunu görüyorum," dedi Jumper.

"Sizinle gelecek olan benim," dedi Bowman. "Ben seçildim. Bunun için eğitildim. Kestrel bunu biliyor."

Kestrel sonunda kederli bir sesle konuştu;

"Hayır," dedi.

Bowman kendisini bırakmak istemediğini sanarak onu yanlış anladı.

"Bu olmak zorunda Kess."

"Olmak zorunda," dedi Kestrel, "ama gidecek olan sen değilsin.

"Ben değil miyim?"

Bowman şaşkınlık içinde uyandı. Jumper'a döndü. Küçük, yaşlı adam şaşırmamıştı.

"Söyle ona," dedi Bowman. "Sizinle ateş rüzgârına katılacak olanın ben olduğumu ona söyle."

"Birinizin bizimle gelmesi gerekiyor," dedi Jumper. "Peygamberin içinde yaşayıp yeniden öleceği kişinin."

"O benim! Ben olmalıyım!"

"Hayır," dedi Kestrel kederle. "Üzgünüm Bo."

"Üzgün müsün? Ne demek üzgünüm?"

Kafası karışıp incindiği için öfkeli konuşuyordu. Kestrel neden böyle şeyler söylüyordu? Hayatı boyunca buna hazırlandığını biliyordu. Yoksa

öğrendiklerinin, kendisine verilen güçlerin ne anlamı vardı?

“Beni durdurmaya çalışma Kess.”

Elbette! Daha önce neden fark etmemişti? Onu sevdiği için onunla gelmemişti. Kıskanıyordu. Mutluluk fırtınası denen ateş rüzgârının tek gerçek ödül olduğunu biliyor, onu kendisi için istiyordu. Ama güçlü olan oydu. Eğer gerekirse, bu büyük olay için bu gücü kullanacaktı.

“Beni durdurmaya çalışma Kess.”

Ah kardeşim! Göremiyor musun?

Düşüncelerinin sesinde bir hüzün ve acıma sezinledi ve bu onu öfkelendirdi. Hayatı boyunca korkmuş, Kestrel hep lider olmuştu. O hisseden, Kestrel yapandı. Şimdi, sonunda Kestrel liderin kendisi olduğunu, gücün onda olduğunu kabul edemiyordu.

Etrafında yüzlerce, binlerce Ozan yükselerek uzaklaşıyor, mağara yavaş yavaş boşalıyordu. Beraberlerinde şarkılarını da götürüyorlardı. Kaybedilecek vakit yoktu.

“Gitmem gerekiyor,” dedi. “Beni bekliyorlar.”

Seni seviyorum Bo.

Sevgisi onu öfkelendiriyordu. Ona vurmak ya da canını yakmak için değil, yalnızca ayrılmaları gerektiğini göstermek için düşünceleriyle onu geri itmeye çalıştı.

Onu kıpırdatamadı.

Daha kuvvetli itti. Çok ağırdı, yerinden oynatmak imkânsızdı. Gözlerinin içine baktı. Ona karşı koymak için kendi gücünü kullanıyordu.

Beni buna zorlama Kess.

Bırak, diye yanıtladı. *Dur.*

Sana zarar vermeyeceğim Kess. Ama beni durdurmana izin veremem.

Direncini kırmak için daha büyük bir güçle üzerine atıldı. Böyle bir saldırı karşısında dizlerinin üzerine düşeceğini sanmıştı ama o, kıpırdamamıştı bile. Ardından, onu şaşkınlık içinde bırakarak karşılık verdi. Bowman aldığı darbeyle sendeledi.

Kess! Benimle savaşma! Sana zarar vermek istemiyorum.

Bana zarar veremezsin Bo.

Bunu niye yapıyorsun?

Anlaman için.

Kestrel tekrar vurdu. Bowman tekrar sendeledi. Üzüntüden gözleri yaşlarla dolmuştu. Dönüp baktığında, Jumper’ın bunun olmasını beklermiş gibi bir ifadeyle onları izlediğini gördü.

Eğitimimin son testi bu olmalı, diye düşündü Bowman. Her şeyi kaybedip her şeyi vermeliyim. Kardeşimi bile kaybetmem gerek. Varoluş nedenimi gerçekleştirmek için özgür olmalıyım.

Bu yeni düşünceyle sahip olduğu tüm gücünü toplayarak Kestrel'e saldırdı. Kestrel mağaranın diğer yanına uçarak taş duvarlara çarpıp yere düştü. Bowman hiç kıpırdamadan durup kendi şarkısını söylemeye, serbest bıraktığı gücü yenilemeye başladı.

Kestrel ayağa kalkıp ağır adımlarla ona doğru yürüdü.

ÇAT! Patlayıcı bir güç Bowman'a çarpıp onu elli, yüz metre havalandırdı. Bowman düşüşünü yavaşlatmaya çalıştı ve ayakları yere basmadan az önce kontrolü sağladı. Hemen, karşılık verdi. Kestrel onu bir güç duvarıyla karşılayıp tekrar saldırdı. Bowman saldırıyı savuşturup arka arkaya darbeler indirerek savunmasını kırmaya çalışıyordu. Düşündüğünden çok daha güçlüydü. Taktik değiştirerek tüm gücünü tek bir noktada toplayıp hükmetmek için zihnine girdi. Kestrel bu saldırıya karşı koymak yerine ona izin verdi. Bowman özlem, korku, şiddet ve sevgi perdesinin içinden, onu seven kısmın içinden daha önce hiç görmediği, sonsuz dinginlikle kaplı bir yere düştü.

Saldırısı burada sona erdi. Saldıracak bir şey, hükmedilecek bir düşman, tutsak alınacak kimse yoktu. Boyun eğip tutsak edilen, gücün etkisindeki kendi öfkeli zihniydi. Okyanusu yok edemeyeceğini, gökyüzünü yaralayamayacağını bildiği gibi bununla boy ölçüşemeyeceğini de biliyordu.

Böyle olmak zorunda kardeşim. Şimdi anlıyor musun?

Kestrel onu yavaşça dinginliğinin kalesinden dışarı bıraktı.

Gidecek olan benim, dedi Kestrel. *Ölecek olan benim.*

Bowman etrafına bakındı. Jumper dışında tüm Ozanlar gitmişti. Şarkılarını hâlâ duyabiliyordu. Fazla uzaklaşmamışlardı. Dudaklarında tuz tadı vardı, yanaklarından yaşlar aktığını fark etti. Korku dolu bir sesle;

"Her şeyimi verirdim," dedi.

Vereceksin.

"Ben ne yapacağım?"

Geri dön. Sana ihtiyaçları var.

Bowman, ne için, diye sormak istedi. Ama kelimeler çıkmadı. Jumper yavaş, nazik sesiyle konuştu:

"Sen buluşma noktasısın."

Buluşma noktası mı? Tuhaf ama tanıdık bir sözdü. Daha önce hiç duymamıştı ama anlıyordu. Birdenbire açılan bir kapı hiç beklenmedik, farklı bir yolu, yeni bir gelecek hayalini nasıl açığa çıkarırsa, bu anlayış da bütün hücrelerine yayıldı.

Tabii ya! Bir buluşma noktası olmak zorundaydı. Ozanlar onu eğitmiş, Morah ona dokunmuştu. O, Ozanların ve Morah'ın buluşma noktasıydı. İnsanoğlunun tutkularının, umutlarının, korkularının, merhametinin ve acımasızlığının buluşma noktasıydı. Kaderi kurtarıcı olmak değil, kurtarılmaktı.

Bu bir anlık esinde çocukken Morah'ın sarayına yaptığı yolculuğun altındaki basit gerçeği gördü. Bu esrik güç anı, utanç verici zayıflık, o andan beri içinden hiç çıkmayan sezgi, Morah'ın milyonlarca gözüyle buluşmak için duyduğu suçluluk dolu istek, buraya gelişinin tek gerçek nedeniydi. Kurtarılamayan Aramanth'ı kurtarmak, yanan rüzgâr çalgısının anahtarını bulmak değildi. Bu tehlikeli yolculuktan geriye kalan tek şey Kestrel'in boynunda taşıdığı gümüş anahtarla Morah'ın onu kirletmesiydi.

Bütün bunları anladığında yüksek sesle gülmemek için kendisini zor tuttu.

Siren sizi izliyor. Eski haritanın üzerinde böyle yazıyordu. Ozanlar çok akıllıydı. Uzun yıllar önce inşa edilmiş eski ahşap bir kuleden daha büyük bir av peşindeydiler. Ateş rüzgârından sonra dünyayı yeniden kuracak yeni kuşağı hazırlıyorlardı.

Önce yok et, sonra yönet.

"Ben buluşma noktasıyım!"

Jumper çocuğun hazır olduğunu gördü.

"Sana vermemiz gereken her şeyi verdik. Onları iyi kullan."

Kestrel kardeşinin düşünce trafiğini izlemiş, o da anlamıştı. Elini gömleğinden içeri sokup gümüş anahtarı çıkardı. Elini yakıyordu ama canını acıtmıyordu. Anahtarı bulma nedenimiz buydu, diye düşündü. Rüzgâr çalgısı için değil. Bu an için. Bunun için. Beni ateş rüzgârına götürmesi için.

Kardeşine baktı, yanaklarında parlayan yaşları gördü. Ozanların her yanı kaplayan şarkısını duydu.

"Beni bekliyorlar."

Jumper başını eğdi ve sessizce havalanıp vedalaşmaları için kardeşleri peygamberin mezarının yanında bıraktı.

Ayrılık anı gelmişti. Bowman ne yapacağını bilmiyordu.

“Sensiz yaşayamam Kess.” Bu bir yakarış değildi. Bowman olacakları anlıyordu. Yalnızca hissettiklerini söylüyordu. “Sen ölürsen ben de ölürüm.”

“Ama sen yaşarsan ben de yaşayacağım.”

Kestrel ona yaklaştı, Bowman başını eğdi, alınları birbirine değdi. Bu şekilde, küçüklüklerinden beri sayısız kez yaptıkları gibi sessizce durarak korkularını ve düşlerini birleştirip paylaştılar.

“Seni hiç bırakmayacağım,” dedi Kestrel. “Beni hisset.”

Bowman, Kestrel’in düşüncelerinin içine girerek onu daha önce hiç hissetmediği kadar derin hissetti. Kestrel kendisini ona açıp içindekileri boşalttı. Onun düşüncelerinde kaybolan Bowman ne yana bakacağını bilmiyordu. Kestrel yok olmuştu. Kardeşinin bedeni önünde durmaya devam ediyor, elleri ellerine dokunuyordu ama tanıdığı, bildiği her şey yok olmuştu.

“Kess! Neredesin?”

“Buradayım Bo. Buradayım.”

Onu arkasında görmeyi umarak döndü, ama kimse yoktu.

“Neredesin?”

“Seninleyim.”

O zaman onu buldu: öyle yakındı ki kendi gördüklerinin, dokunduklarının ve hissettiklerinin bir parçası olması dışında ona dokunamıyor, onu hissedemiyordu.

“Şimdi beni hissediyor musun?”

Konuşan hem kendisinin hem de Kestrel’in sesiydi. Karşısında durmuş kendisine gülümseyen Kestrel’e baktı ve güzel yüzünü gördü: ama gördüğü kendi yüzüydü, onun gözleriyle görüyordu.

“Evet. Şimdi seni hissediyorum.”

“Birlikte gideceğiz,” dedi, hem Bowman’ın hem Kestrel’in olan ses. “Her zaman birlikte.”

El ele ay ışığına doğru yükseldiler; mağaranın dik taş duvarlarını geçip Siren’in eğimli yamaçlarına doğru uçtular. Yamaçları dolduran binlerce Ozan onları bekliyordu. Ada cüppeli kadın ve erkeklerden oluşmuş gibiydi. Batıya, anakaradaki dağlara bakıyorlardı; şarkıları gittikçe güçleniyordu.

Bowman’la Kestrel mağaradayken gece akıp gitmişti. Doğuda kış şafağının ilk ışıkları yükseliyordu. Bekleyip izlerken ve sözsüz şarkılarını

söylerken denizi hafifçe dalgalandıran bir rüzgâr esti. Rüzgâr eteklerini uçurup zeytin ağaçlarının yapraklarını hışırdattı.

“Vakit geldi,” dedi Jumper.

Ozanlar hep birlikte dev bir kuş sürüsü gibi havalanıp, kendilerini, suyun üzerinden batıya doğru esen rüzgâra bıraktılar. Kestrel, Bowman ve Duman da onları izledi. Uçarken şarkı söylemeye devam ediyorlardı. Gittikçe güçlenen rüzgâr şarkılarını uzaklara savuruyordu, ama bu kimsenin umurunda değildi. Duyulmak için değil, değişmek için söylüyorlardı.

Bowman bunun bir parçası olmadığını biliyordu. Onun yaşamı başka bir yerdeydi. Söylenecek başka söz yoktu. Ayrılmaktan başka yapılacak bir şeyin kalmadığı an gelip çatmıştı.

“Geliyor musun Duman?”

Bowman, Kestrel’e bakıp, onu son bir kez selamlamak için havada döndü, sonra kuzeydeki dağ geçidine doğru hızla uçarak uzaklaştı. Hazırlıksız yakalanan Duman bir süre arkada kalarak öfkeyle miyavladı.

“Beni bekle!”

Ozanlar ayrıldığını fark etmemişti. Rüzgâr gelmiş, son yolculuklarına başlamışlardı; gözleri dağlarda, akılları şarkılarındaydı. Yalnızca Albard arkasına dönüp gözden kayboluncaya dek Bowman’ı izledi.

18

Güzel Ülke

Bowman karla kaplı ovaların üzerinden, ağaçların biraz yukarısından var gücüyle dağlara doğru uçtu. Uçmanın ne kadar tuhaf ve muhteşem olduğunu; ormanların, tarlaların, çiftliklerin, köylerin görünür görünmez altından kayıp gittiğini; Kestrel'i bir daha hiç göremeyeceğini düşünmedi. Bunun yerine bütün dikkatini dağ geçidinde bekleyen, ona ihtiyacı olan halkına ve geçtiği yerlerde, altında serili bilinmez dünyada çekilen acılara vermişti.

Acımasızlığın kontrolden çıktığı, acımasızlıkla beslenip yeni acımasızlıklar doğurduğu bir zamandı. Köyler birbiri ardına yakılıp yağmalanıyordu. Saman yığınları karla kaplı tarlalarda hâlâ için için yanıyor, terkedilmiş ölü hayvanlar alıcı kuşlara av oluyordu. Bowman yıkıntıların arasında ilerleyen insanlar görüyordu, ama bunlar kurtulanlar değil leş yiyicilerdi; üzerlerinden uçarken içlerindeki nefretin ve korkunun kokusunu alabiliyordu. Yıkılmamış bir çiftliğin üzerinden geçerken dehşet içindeki sahiplerinin burayı bir sığınak haline getirdiklerini, duvarlarının ardına sığınıp çapulcuların saldırısını beklediklerini gördü. Çiftliğin az ilerisinde yanan bir sıra ağaç, karın üzerinde alevden bir çizgi gibi görünüyordu. Yanan ağaçların ardında en fazla altı yedi yaşlarında küçük çocuklar ana yolda ilerliyordu. Bowman panik içinde olduklarını hissedebiliyordu ama onlar için yapabileceği bir şey yoktu. Aşağıdaki felaketlerin gücünü aştığını düşünerek uçmaya devam etti. Dünyanın mahvoluşu onu öfkelendiriyor, hasta ediyordu; ateş rüzgârının bir an önce gelmesini diledi.

Az sonra bir bölük atlı askerle peşlerinden gelen çapulcuları gördü. Bir köye girip evleri yaktılar. Köylülerin saklandıkları yerlerden çıkışlarını, atlıların onları birer birer avlayışını gördü, korku dolu çığlıklarını duydu. Bunlar, yenilen ordulardan geriye kalan ve önüne çıkan her şeyi yok eden başıboş birliklerdi. En korkuncu güç elde etmek ya da kazanç sağlamak için

değil –hatta zevk için bile değil– sadece yıkımı arzuladıkları için öldürüp yakmalarıydı. Her şeylerini kaybetmişlerdi. Şimdi ise her şeyi yok etmekte kararlıydılar. Kendi hayatları yakılıp yıkıldığına göre dünya da yok edilmeliydi. Kimse onlara acımamıştı, onlar da başkalarına acımıyordu. Kurbanların mı katillerin mi daha fazla acı çektiğini anlamak güçtü.

Bowman bu acı dolu yerlerin üzerinden geçerken zihniyle aşağıdaki tüm insanlara uzanıp onları kucakladı. Korkuyu, nefreti; sevdikleri öldürülenlerin çektiği acıyı, katillerin öfkesini hissetti. Hem acı çekenler hem de en az onlar kadar aciz saldırganlar için ağladı. Hepinizi anlıyorum, diye seslendi. Dünya yeniden kurulabilsin diye sizin için, sizinle birlikte kurtarılacak olan suçlu benim.

Ira Hath sedyesinde oturup etrafını çevreleyen dağların arasından anayurda baktı. Şafağın kızıllığı gitmişti. Kar bulutları geçmiş, hafif kar yağışı dinmişti. Rüyasındaki manzarayı görmüştü, artık gidebilirdi. Son günlerde direnmek gittikçe güçleşmişti. Artık o kadar güçsüz düşmüştü ki yemek bile yiyemiyordu; su içebilmesinin tek nedeni Hanno'nun ağzından içeri su damlatmasıydı. Çoğu çenesinden aşağı aksa da birazı dudaklarından geçiyordu. Şimdi, sanki gözleri anayurdu görmeyi bekliyormuş gibi, görme yetisini de yitirmeye başlamıştı. İnsanların yüzleri bulanıklaşıyor, güneş yükseldiği halde gökyüzü gittikçe kararıyordu. Hanno ya da Pinto onunla konuştuğunda onları duyabiliyordu ama onlara yanıt verecek gücü kalmamıştı. Sadece konuşmak için bile ne kadar çok kasını çalıştırması gerektiğine şaşırıyordu. Konuşmak yerine duyduğunu ve anladığını anlatmak için parmağının ucunu hafifçe oynatıyordu. Hanno yanında oturuyor, elini tutuyor, hareketlerini hissediyor, onu anlıyordu. Hiç konuşmadan aralarında anlaşmaya vardıkları kod şöyleydi: parmağını bir kez oynatması evet, hiç oynatmaması hayır anlamına geliyordu.

Ira ölmek üzere olduğunu şimdi çok net hissediyordu. Korkmuyordu. Kendine düşen küçük rolü oynamıştı ve gitmek istiyordu. Hafifleyen vücudu artık onun kontrolünde değildi. Yardım olmadan dik oturamıyordu. Otursa bile şiddetlenen rüzgâr onu güz yaprakları gibi alıp götürürdü.

Vakit gelmişti. O da kendi şarkısını sonuna kadar söyleyecekti. Sevgili Hanno'sundan ve çocuklarından ayrılmak zordu; ama kalmak daha zordu. Oyalanmak için bir neden yoktu. Ufaklıklar büyümüştü, çiçek açabilmeleri için kenara çekilmesi gerekiyordu. Çocuk sahibi olmamızın nedeni bu, diye düşündü kendi kendine gülümseyerek. Zarafet içinde ölebilelim diye.

Hanno bir anlık gülümsemesini görerek elini sıktı.

“Daha değil,” dedi.

Hanno’nun yanında oturan Pinto tuhaf bir üzüntü ve heyecan içindeydi. Annesine her baktığında ağlamak istiyordu. Ama ileriye, anayurda her bakışında içi neşeyle doluyordu. Daha önce hiç görmemesine rağmen orayı tanımıştı. Hayatımın başlayacağı yer burası, diye düşündü. Büyüyüp güçleneceğim ve büyük işler başaracağım yer burası. Orada artık çocuk olmayacağım.

Anayurda ulaşmak imkânsız görünüyordu. Uçurum çok yüksek ve dikti. Herkes bu üstesinden gelinemez durum karşısında yenik düşmüş, şaşkınlık içinde kümeler halinde bir araya toplanmıştı. Yolculuklarının sonuna bu kadar yaklaşmışken, bu kadar umut doluyken, bu onlar için ezici bir darbe olmuştu. Ama Pinto böyle hissetmiyordu. Sorunun nasıl çözülebileceğini bilmiyordu. Tek bildiği, anayurdu buldukları, kehanetin gerçek olduğu ve hayatının geri kalanının önünde uzandığıydı.

Annesinin ölüm döşeğinde oluşuyla bu aşılmaz engel, bu uçurum iç içe geçmiş gibiydi. Hiçbir mantıklı neden olmasa da Pinto, ilk imkânsız olay, annesinin ölümü gerçekleştiğinde İkincisinin de onu izleyeceğini ve anayurda gireceklerini hissediyordu.

Bunları Mumpo’ya da söyledi.

“Annem bizi buraya kadar getirdi. Son kalan yolu aşmamıza da yardım edecektir. Göreceksin.”

Mumpo ona inanıyordu. Pinto’nun açıklamalarına saygı duymayı öğreniyordu. O özel biriydi ve ona göz kulak olmak onun göreviydi. Mumpo Pinto’nun kendisini sevmesinin çok değerli bir armağan olduğunu düşünüyordu.

Fikir üretme eğiliminde olanlar umutsuzluğa kapılmıştı. Branco Such, Silman Pillish ve Cheer Warmish’e göre yolculuklarının başarısızlıkla sona erdiği çok açıktı. Peygamberleri ölmek üzereydi ve liderleri soruna bir çözüm getiremiyordu. Dumanlar yükseliyor; gökyüzü alev alev yanıyordu. Sanki dünyanın sonu gelmişti ve onların da soğuk, sert toprağa oturup, son kalan yiyeceklerini yemekten ve umutsuzluğa kapılmaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

“Bu yolculuğa hiç çıkmamalıydık,” diye söylendi Branco. “Bırakıp gitmekten bir hayır geldiği görülmemiştir.”

“Nereden ayrılmamalıydık?” dedi Silman Pillish.

“Hiçbir yerden,” dedi Branco, dünyanın sonu geliyorsa nerede olduklarının bir önemi olmadığını, ayrılmak istemediği şeyin aslında geçmiş olduğunu fark etmenin verdiği kızgınlıkla.

“Her şey yoluna girecek. Bekle ve gör.”

Konuşan küçük Scooch’tu.

“Ben beklemeyeceğim,” dedi Cheer Warmish. “Bekleyip görmek istemiyorum. Yeterince bekledim. Neden acı çekecekmişim? Biraz da başkaları acı çeksin.”

“Şişşt!” dedi Lea Mimilith başıyla Ira Hath’ı göstererek. “En azından sağlığın yerinde.”

“Neye yarar?” dedi Cheer Warmish. “Dünyanın sonu geldiyse sağlıklı olmanın ne faydası var? Bunu hak etmek için ne yaptım, ben onu bilmek istiyorum.”

“Dünyanın sonu geliyorsa herhalde yalnızca senin için gelmiyor,” diye mırıldandı Scooch.

“Hiç durma, beni daha da kötü hissettir. Özel biri olmadığımın farkındayım.”

Tanner Amos, Miller Marish ve Bek Shim ileride uçurumdan aşağı inebilecekleri bir yol olup olmadığını araştırmaya gitmişti. Kötü haberle geri döndüler. Sarp kayalık, dağ sırası boyunca devam ediyordu. Dağların aşağısında, nehirden ya da denizden anayurda giden bir yol olduğuna kuşku yoktu. Ama bunun için vakitleri var mıydı?

Rüzgâr şiddetleniyordu. Bunu artık herkes hissedebiliyordu.

Sisi herkesten uzak duruyordu, Lunki’den bile. Onu endişelendiren uçurum, anayurt ya da Ira’nın ölmek üzere oluşu değildi. Dinliyordu. Bowman’a onun dönüşünü bekleyeceğini söylemişti ve bekliyordu. Sisi geleceği görebildiğini iddia etmiyordu ama güçlü bir iradesi vardı ve iradesine güveniyordu. Bowman ona dönecekti, çünkü bunu çok istiyordu. Bu yüzden dinliyor ve bekliyordu.

Hath ailesinin de Bowman’ı beklediğini bilmiyordu: ama hem güçten düşen Ira, hem de sabırla bekleyen Hanno onun döneceğini düşünüyordu. Olması gereken buydu, başka çıkar yol yoktu, bu yüzden olacaktı. Ölümün büyüklüğüyle karşılaştıktan sonra ikisi de olayların nedenini anlamayı bırakmış, daha azıyla, olabilecek şeylerle yetinir olmuştu. Ira’nın böyle düşünmesinin çok basit bir nedeni vardı: oğluyla vedalaşmadan ölmeyecekti.

Durumun vahametinden habersiz olan küçük çocuklar aşırı heyecanlıydı. Uçurum onları hem korkutuyor hem de meraklandırıyordu. Sırayla uçurumun kenarına kadar sürünüyor, aşağı bakıp çığlıklar atarak geri kaçıyorlardı. Güven kazandıkça oyunu geliştirdiler. Sanki atlayacakmış gibi uçuruma doğru koşuyor, uçurumun kenarına birkaç metre kala birden durup çığlık atıyorlardı.

Miller Marish yaptıklarını görünce dehşete düştü.

“Fin! Jet! Kesin şunu!”

“Neden? Çok eğlenceli!”

“Çünkü aşağı düşeceksiniz.”

“Kimin umurunda? Her şeyin sonu gelmedi mi?”

“Benim umurumda! Sizi kaybetmek istemiyorum!”

“Herkes herkesi kaybedecek zaten. Bak!”

Küçük kız parmağıyla gökyüzünü gösterdi. Batıda dumanlar yükseliyordu; alevlerin kızıllığı ufku kaplamıştı. Uzaktan gök gürültüsü duyuldu, hava ağırlaşmıştı. Bu tuhaf olaylar ve sonu beklemek çocukları sarhoş etmişti.

Creoth inekleriyle oturuyordu. Artık kendisine anayurtta kuracağı hayatla ilgili hikâyeler anlatamadığından geçmişi düşünmeye başlamıştı.

“İnanmayacaksın ama Hayalci,” dedi ineğine. “Bir zamanlar bir sarayda yaşayıp durmadan çikolata yiyordum! Çikolataları çok seviyordum! Ama asıl tuhaf olan şu ki, duvarlara tırmanacak kadar çok istediğim çikolataları ağzıma atar atmaz aslında onları istemediğimi fark ediyordum. Buna ne dersin?”

İnek yavaşça başını çevirip ağaçlara baktı.

“Çok doğru. Aptallık, tam anlamıyla aptallık.”

Bayan Chirish yanına geldi.

“Tam bir curcuna,” dedi.

“Yapacak bir şey de yok, değil mi?”

“Bilemiyorum. Hiçbir şey yerinde saymıyor bayım. Durmadan bir şeyler oluyor. Bir şeyler olmasını beklemeliyiz derim.”

Herkes farklı bir şekilde bir şeyleri bekliyordu. Yalnızca, Ira Hath için zaman hızla tükeniyordu.

“Vakit geldi mi?” diye fısıldadı Hanno.

Parmak ucunun hafif dokunuşunu hissetti. Eğilip çökmüş yüzünü yavaşça öptü.

“Seni tutmayacağım canım,” dedi. “Sevgin benimle kalsın yeter. Sen de benimkini al.”

Elini sıktı.

“Hayatımın yarısı seni sevmekle geçti,” dedi. “En güzel yarısı.”

Parmağını kıpırdatmadı. Bu konuda onunla aynı düşüncede değildi.

“Benimle tartışma kadın!”

Yüzünde hafif bir gülümseme belirir gibi oldu. Gülümsemeye devam ederek gözlerini kapadı. Eli kıpırdamadan duruyordu.

“Ira?”

Cevap gelmedi. Nefes alıp almadığını anlamak için burun deliklerine doğru eğildi. Islak dudaklarının üzerinde hafif bir kıpırtı hissetti.

“Pinto,” dedi başını kaldırıp. “Herkesi çağır.”

“Hayır baba,” dedi Pinto. Ne dediğini düşünmeden, aklına ilk gelen şeyi söylemişti. “Daha gidemez...”

Hepsi birden ani bir ürperti hissetti. Creoth’un inekleri başlarını hızla yukarı kaldırdılar. Çocuklar oyunlarının ortasında donup kaldı. Homurdananlar ağızları açık sustular. Sisi güçlü ve kendinden emin bir şekilde yukarı baktı. Başının üzerindeki bir noktaya bakan Pinto sözlerini tamamlayamadı.

Bowman üzerlerinde uçarak, inecek yer arıyordu. Bir anda belirivermişti. Çıplak ayaklarıyla havada yürüyerek yavaşça ölüm döşeğindeki annesinin yanına indi.

Dokunuşuyla Ira gözlerini açtı. Onu görünce gülümsedi.

“Benim cesur kuşlarım,” diye mırıldandı.

Bowman incecik bedenini kollarının arasına alıp onu sedyeden kaldırarak yüzünü öptü.

“Bizi beklemişsin,” diye fısıldadı. “Geleceğimizi biliyordun.”

Son bir kez oğluna baktı, bir kelebeğin kanatları kadar hafifçe ona dokunup sevgisini verdi. Ardından gözleri bir daha açılmamak üzere kapandı.

Bowman kollarında annesinin ılık bedeni, öfkeyle yükseldi. Yükselebildiği kadar yükseldi, son bir kez onu öpüp vedalaştı ve gökyüzünde gizlenerek ağladı.

Yavaş yavaş aşağı inip onu babasına, sevgilisine, kocasına geri verdi. Hanno onu kollarına alıp halkının arasına götürdü. Hiç kimse kıpırdamıyor, kimseden çıt çıkmıyordu; tanık oldukları iki mucize, Bowman’ın uçuşu ve Ira Hath’ın ölümü karşısında şaşkınlık içindeydiler.

Pinto ağlayarak annesini öptü. Hanno ağlamadı. Kendisini bu ana hazırlamıştı.

“Biz geride kalanlar, seni son yolculuğuna uğurluyoruz.”

Bu eski sözleri söylerken, onun kendisini duyduğundan eminmiş gibi, ölen karısının yüzünden gözlerini ayırmamıştı. Diğerleri de sessizce ona katıldılar.

“Yılların mahpushanesi ağır kapısını araladı. Artık güzel ülkeye gitmekte özgürsün.”

Sesi titredi ve sustu. Diğerleri de saygıyla sustular. Hanno Hath birkaç dakika durup ölen karısının yüzüne, sonra başını kaldırıp Bowman’ın gözlerinin içine baktı. Soruyu yüksek sesle sorması gerekmiyordu.

“Yakında,” dedi Bowman. “Çok yakında.”

Hanno gözlerini tekrar karısının yüzüne çevirerek sözlerini tamamladı.

“Bu gölgeler diyarında acı çeken bizleri bağışla. Yol göster bize, bekle bizi seni beklediğimiz gibi. Yine görüşeceğiz.” Onu öptü. “Yine görüşeceğiz.”

Bowman uçurumun kıyısına gidip, aşağıda uzanan anayurda baktı. Geri döndüğünde kalabalığın arkasında kendisini izleyen Sisi’yle göz göze geldi. Hafifçe başını eğdi, o da çok hafifçe başını eğerek karşılık verdi. Yeterliydi.

“Rüzgârı bekleyeceğiz,” dedi Bowman.

19

Ateş Rüzgârı

Kestrel, Ozanların arasında şarkı söylüyor, şarkının içinde kendini kaybederek dünyanın dört bir yanından gelen binlerce Ozanla bir oluyordu. Güneş arkalarında yükseliyor, keskin ışığını kıraç topraklara saçarak önlerinde uzun, ince gölgeler bırakıyordu. Gökyüzündeki yangın onları korkutmuyordu. Büyük bir güç karşısında öfkesini ve mutsuzluğunu belli eden kafes ardındaki, vahşi bir hayvanın kükreyişiydi bu. Kestrel Ozanların inanılmaz gücünü hücrelerinde hissediyordu. Şarkı söylemeye devam ettikçe bu güç daha da artıyordu. O da bu gücün bir parçasıydı, gücü paylaşıyor, ona kendinden bir şeyler katıyordu. Büyük bir coşkuyla şarkı söylüyordu çünkü şarkı söyleyerek, yaşam gücünü, değişimi gerçekleştirecek olan bu dev motora gönderiyordu.

Rüzgârı arkasında hissediyordu. Olacakları düşünerek merakla ürperdi. O kadar hafifti ki rüzgârla birlikte hafifçe yükselip alçaldı. Ovanın üzerindeki herkes, dalgalı bir denizin üzerindeki tekneler gibi alçalıp yükseliyordu. Çok yakında hepsi yükselecekti, ama daha vakit vardı.

Gök gürledi, yer sarsıldı. Ayaklarının altındaki toprak kabarmaya başladı; ani bir dalgalanmayla hepsi havalandılar. İlerideki düzlüklerden derin iniltiler geliyordu; ardından bir çatırtı duyuldu ve gözlerinin önünde yer yarıldı. Ozanların şarkısı patlamaların arasında duyulacak kadar yükseldi. Kestrel şarkının içinde yeni bir ses duydu: ince, uzaktan gelen yalnız bir ses.

Dağlara doğru baktı ve ağaçların arasında tek başına yürüyen birini gördü. Çok uzakta olmasına rağmen Kestrel bu yabancıyla daha önce karşılaştığından emindi. Ağır adımlarla yürüyen, ince, yaşlı bir kadındı. Sarsıntıların arasında güçsüz ve çaresiz görünse de yeryüzünün çalkalanması umurunda değil gibiydi. Gözlerini ileri dikmiş, irili ufaklı çatlakları, dumanı tüten yarıkları aşarak onlara doğru ilerliyordu.

Bu, Morah’dı.

Kestrel, onun gücünü kaybettiğini düşündü. Bu acınası yaratığı yok etmeye ne gerek vardı? Ama burada toplanma nedenleri buydu. Ozanların sonsuz gücü onu sarıp yaşamını alacaktı. Bunu yaparken de kendi yaşamlarını vereceklerdi.

“Ateşi bul!”

Kulağına fısıldayan Jumper’ın yumuşak sesiydi. Arkasına dönüp baktı, çok uzaktaydı ama aklı çok yakındaydı. Anladı. Etrafındakileri gördüğünden, anlaması zor olmamıştı. Ozanlar daha önce Jumper’ın mavnada parladığı gibi parlamaya başlamışlardı.

Ölmek gibi ama ölüm değil.

Kestrel nasıl ve neden olduğunu sormaya gerek duymadı. Tek yapması gereken şarkıyı söylemekti.

Sevinçle, hevesle şarkısını söylerken serin bir ateşin etrafını sardığını hissetti. Acı verici bir his değildi bu. Sakinleştirici bir etkisi vardı, bedenini hafifletip duyularını keskinleştirmişti. Bu keskin görme ve duyma yetisiyle birlikte, uzun zaman önce, çok uzaklarda buna benzer şeyler yaşandığını anımsadı.

Yaşlı kadını izliyordu. Yaklaşmıştı ve değişiyordu. Başlangıçta görüntüsü bulanıklaşıyormuş gibi geldi. Ardından bulanıklık birbirinden ayrılan iki figüre dönüştü. Sonra bu ikisi de bölündü ve dört kişi oldular. Morah çoğalıyordu. Birbirlerinin içinden çıkan kadın, erkek, genç, yaşlı insanlar depremle sarsılan, dumanlara boğulmuş düzlüğe yayılıyorlardı. Morah gerçek varlığı olan birliğe dönüşüyordu: biri diğerlerini doğurmuyordu, çoğunluğa ait olan güç yeniden asıl parçalarına dağılıyordu.

Işığın ardından etrafında oluşan kalabalığı izleyen Kestrel şarkı söylemeye devam ettikçe etrafını saran alevin de büyüdüğünü hissediyordu. Sayıları onu hayrete düşürüyordu. Tüm dünyayı dolduracak gibi dalgalar halinde çoğalıyorlardı... Yok etmeye geldiği bu düşman canavar ya da şeytan değil, insandı...

Arkasından esen rüzgâr daha da şiddetlenmiş, alevler büyümüştü; sahilin üzerinde uçan binlerce Ozan denizin üzerinde kış güneşi gibi parlıyordu. Kestrel şarkı söyleyerek çıkardığı alevlerin kendi yaşam enerjisinden doğduğunu biliyordu ama tek hissettiği derin, tatlı bir sevinçti. Yakında kendi alevi yanındakine değecek ve tüm alevler bir olacaktı.

Acı bir çığlık ve homurtu duyuldu. Topraktaki yarıklardan minik sinek bulutları vızıldayarak yükseliyordu; gözle görülmeyecek kadar ufaktılar ama ısırıyorlardı. Isırılanlar, bu tutku sinekleri kalplerine gömüldükçe öfke

ve acıyla bağırıyordu. Gittikçe yükselen bağırışın içinde Kestrel öfke ve korkuyu, haset ve alayı, mutluluk ve nefreti, acı çektirmek için duyulan açlığı duydu. Kahkahaya dönüşen çığlıkları duydu, insanların burkulan yüzlerini gördü, hıçkırarak ağlayan insanları duydu ve *bu benim, bu biziz, bu insanoğlu,* diye düşündü. Bu, iyi bir dünya kurulabilmesi için yıkılması gereken acı ve kayıplarla dolu dünyaydı.

Sinek bulutları mikroplar gibi her yere yayılıyordu. Ozanlara ulaştıklarında alevlere çarpıp minik parıltılar çıkartarak yandılar.

Morah yığınlar halinde çığlıklar atarak yaklaştıkça, Ozanlar bir kez daha şarkılarını değiştirdi. Etraflarını saran ateş halesi daha da şiddetle parlamaya başladı. Kestrel alevlerin kendisinden daha güçlü olduğunun, şiddeti arttıkça kendisinin solduğunun farkındaydı ve mutlulukla ilerliyordu. Rüzgâr daha da şiddetli esiyordu. Ozanlar rüzgârda dalgalanan yelkenler gibi yükseliyordu. O da onlarla birlikte yükseldi. Rüzgârla birlikte inip kalkan alevleri öyle yakındı ki birbirine değiyordu.

Çok yaklaşmıştı.

Beni hissediyor musun Bo? Çok yaklaştı!

• • •

Bowman kollarında annesinin uyuyan bir çocuğunki kadar hafif bedeniyle kayalıkların tepesinde duruyordu. O da arkasından esen rüzgârı hissediyor ve ne yapması gerektiğini biliyordu. Bir tarafında babası, diğer tarafında kız kardeşi Pinto duruyordu. Arkasında tüm halkı, inekler, atlar ve kedi vardı. Hepsi kendilerine dönen ve anlamadıkları güçlere sahip olan Bowman'a bakıyordu.

Bowman rüzgârın sesinde Kestrel'in sesini duyar gibi oldu.

"Çok yakında," dedi. "Rüzgâra güven."

Binlerce Ozan rüzgârla birlikte, geçmekte olan bir bulutun gölgesi gibi yavaşça ilerliyordu. Kestrel ateş şarkısını söylemeye devam ederek onlarla birlikte uçtu, rüzgârla birlikte alevlerin parlaklığı artıyordu. Karşı koymadı. Kendini, bedenini, zihnini, kalbini açtı. Kendini ateşe akıttı, verdikçe hafifliyor, bütün varlığını bir neşe kaplıyordu. Sonun çok yaklaştığının farkındaydı, şarkısının içinden bağırdı:

Seni seviyorum Bo! Hepinizi çok seviyorum!

Ozanlar alevler içinde, çok uzaklardan duyulan, durdurulamaz şarkılarını söylemeye devam ederek gittikçe artan bir hızla

sürükleniyorlardı. Rüzgâr güçlendikçe daha çok alev saçıyor, daha şiddetle yanıyorlardı. Rüzgâr bir kamçı gibi Morah'ın çığlıklarını geldiği yere, toprağın altına itiyordu. Sonunda rüzgâr bir kasırgaya, Ozanlar göz kamaştırıcı bir ışığa; alevler gökyüzünü kaplayıp havayı emen bir sıcaklığa dönüştü.

Kestrel'in son hissettiği şey zaferin sıcaklığıydı. Son kez, bir daha dönmemek üzere ışığın içine düşüyordu. Alevler her yanını sarmış ve o, tek bir ateşe dönüşmüş binlerce ateşin içinde kaybolmuş, rüzgâra savrulmuştu...

Dağın tepesinde rüzgâr yüzlerine bir tokat gibi çarptı. Bowman kollarında Ira Hath'la birlikte uçurumdan aşağı atladı ve rüzgâr onu alıp savurdu. Pinto hiç tereddütsüz onu izleyip boşluğa, binlerce metrelik uçuruma atladı ama düşmedi. Sisi de gözlerini Bowman'dan ayırmadan, müthiş bir inançla kendini boşluğa bıraktı. Türbülanslı hava onları tutuyor, güz yaprakları gibi yavaşça, döne döne düşüyorlardı.

Atlayanlara bir zarar gelmediğini gören diğerleri de onları izledi. Bazıları atlarken korku ya da sevinç çığlıkları atıyorlardı. Sonunda hepsi atladı. Creoth ineklerini doğalarına böylesine aykırı bir şeyi yapmaya nasıl ikna edeceğini düşünürken, inekler, şaşkın bakışları altında kendiliğinden boşluğa yürüdüler. Mumpo cesurca, kollarını uzatıp atladı. Miller Marish küçük kızlarını ellerinden tuttu ve üçü gözlerini kapatıp birlikte atladılar. Cheer Warmish bir çığlık attı ama atlamadı, bunun üzerine öğretmen Silman Pillish onu elinden tutup çekti.

Atladıktan sonra kolaydı. Yavaşça aşağı doğru süzülüyorlar, düşerken bir yandan da sohbet ediyorlardı. Uzun bir yoldu.

"Atalarımın sakalları adına!" diye bağırdı Creoth. "Yolculuk diye buna derler!"

Düzlüklerde, ateş rüzgârı yerdeki kalabalığın üzerine, dumanlar çıkan yarıklara, mağaralara, ormanlara, dağlara doğru esiyor, dokunduğu her yerde Morah'ın ruhu yanıp kül oluyordu. Bu yeni saldırı karşısında seslerini çıkarmaya fırsat bulamadan yok oluyorlardı. Ateş rüzgârı esmeye devam etti, korkuyu, nefreti kasıp kavurdu; öfkesinden geriye sadece sessiz ve dingin bir dünya kaldı.

Bowman dağın eteklerinde yavaşça yere indi, annesinin ölü bedenini hâlâ kollarında taşıyordu. Hava burada dingindi. Yer ince bir kar

tabakasıyla kaplıydı. Az ötede geniş bir nehir döne döne denize doğru akıyordu. Doğuda gökyüzü açıktı.

Ailesi ve dostları sağ salim ve şaşkın bir halde yere indiler. Duman unutulmadığından emin olmak için havada dönerek Bowman'ın omzuna kondu.

Bir rüyadan uyanmak istercesine silkinip, garip bir şekilde indikleri yere baktılar. Geniş bir kıyı şeridine doğru uzanan küçük ağaçlarla dolu tepeleri; karla kaplı çayırların arasından kıvrılarak tembel tembel akan nehirleri; uzakta kış güneşinin altında parlayan okyanusu gördüler. Burası bakir, bilinmeyen bir yerdi. Yine de hepsi aynı anda aynı şeyi hissetmişti: Daha önce buraya geldim. Burayı biliyorum.

Hanno Hath, Bowman'ın yanına gelip karısının bedenini almak için kollarını uzattı.

"Artık evimize geldiğimize göre onu alabilirim," dedi.

Sonsöz: Düğün

Pinto kızgındı. Düğün günü çok uzun zaman önce kararlaştırılmıştı. On beşinci yaş gününden yedi gün sonra olacaktı, yani bugün. Öyleyse neden hâlâ gelmemişlerdi? Kendisine engel olamayarak, bir kez daha limandaki tahta iskelenin ucuna koşup doğuya, göz kamaştırıcı yaz güneşine doğru baktı. Deniz sakindi, hafif bir meltem esiyordu. Gemi neden gelmemişti?

Lunki onu aramaya gelmişti. Mutsuz bir ifadeyle, elini sallayarak iskeleye koşuyordu.

"Scooch kekleri yaktı! Ne yapacağız?"

"Önemi yok," dedi Pinto. Kekler umurunda değildi.

"Zavallı adam ağlıyor. Senin özellikle ballı kek istediğini söyledi. Onun suçu değil. Uyuya kalmış, şimdi de ağlıyor."

"Söyle ona önemli değil," dedi Pinto daha da sinirlenerek. Keklere kızmamıştı, onu sinirlendiren Scooch'un ağlamasıydı. Sanki yapacak başka işi yokmuş gibi şimdi gidip onu teselli etmesi gerekiyordu ve Bowman hâlâ gelmemişti.

"Gemi geldi mi?" dedi Lunki.

Bu kadarı da fazlaydı.

"Bilmiyorum Lunki. Ortalıkta gemi görebiliyor musun?"

Lunki etrafa bakınıp, "Hayır," dedi.

Pinto uzaklara bakan Lunki'yi iskelede bırakıp hızla geri yürüdü. Kimseyle karşılaşmamak için köy meydanının arkasından dolaşan yola saptı. Yürürken öfkeden köpürüyordu. Bowman'la Sisi neden bu kadar uzakta oturmak zorundaydı? Anlattıklarına bakılırsa Obagang durmadan sorun çıkaran bir sürü aptal insanla dolu, korkunç bir yere benziyordu. Herkes Bowman'ın çok iyi bir hükümdar olduğunu söylüyordu ama acaba Bowman'ın istediği bu muydu? Ya da Sisi'nin? Sisi prenses olduğu, Gang halkı gelmesi için ona yalvardığı ve pohpohlanmak Bowman'ın hoşuna

gittiği için kabul etmişlerdi. Şimdi kilometrelerce ötede bir sarayda yaşıyorlardı ve düğününe geç kalacaklardı.

Kendi kendine söylenirken, açık havada küçük sınıfına ders veren Silman Pillish'e rastladı. Prova yapıyorlardı.

"Küçük civciv, küçük civciv nerdesin?" "Burdasın! Burdasın! Burdasın!"

Her "Burdasın!" dediğinde Pillish'in eteklerinin arkasından bir çocuk çıkması gerekiyordu. Pik Shim ve Gem Marish dışarı fırladı ama beş yaşındaki Harman Amos hiçbir şeyin farkında değildi.

"Harman! Üçüncü "burdasın"da çıkman gerekiyor!"

"Pırt," dedi öğretmenin arkasındaki ufaklık.

"Harman! Pinto da burada, şarkıyı onun düğününde söyleyeceğiz!"

"Pırt, pırt, pırt," dedi Harman inatla. "Aptal civcivler!"

"İstemiyorsan söylemek zorunda değilsin," dedi Pinto. "Hem zaten ağabeyim de daha gelmedi, sanırım düğünü ertelememiz gerekecek ve her şey bozulacak."

"Ah umarım öyle olmaz! Bunun için çok çalıştık. Pia! Lea! Birbirimizin saçlarını çekmiyoruz!"

"Birbirimizden izin aldık," dedi küçük Pia incinmiş bir sesle.

"İzin alsak bile birbirimizin saçlarını çekmiyoruz."

Pinto yoluna devam etti. Açık kapıdan insanın aklını başından alacak kokular gelmesine rağmen Scooch'un pastanesinin etrafından dolaştı. Pastanenin arkasında, meydanın ortasında, iki adam ahşap bir platforma tutunmuş rüzgâr çalgısını kurmaya çalışıyordu. Gerçek bir rüzgâr çalgısı değildi elbette; yüz yıllardır kimse böyle bir şey yapmamıştı. Bu, Tanner Amos'la Miko Mimilith'in aylardır üzerinde çalıştığı bir modeldi. Fin Marish'le Spek Such'ın düğününe yetiştirmeyi başaramamışlardı ama Pinto'yla Mumpo'nunkine yetiştirmekte kararlıydılar. Bu mesafeden bile henüz çalıştıramadıkları anlaşılıyordu. İkisinin de yüzünde telaşlı ve endişeli bir ifade vardı. Platformun üzerinde birbirlerine çarpıp duruyorlardı. Kepçeler yerindeydi ve bazı borulardan hava geçiyordu ama çıkan sese müzik demek mümkün değildi.

Pinto'nun umurunda değildi. Zaten her şey ters gidiyordu. Mısır tarlasının içine daldı, en yüksek koçanlar omuzlarına kadar geliyordu; Creoth'un, çiftliğinin sınırlarını belirlemek için sekiz yıl önce diktiği beş altı metre uzunluğunda, ince kayın ağaçlarının arasından geçti; üzerinde Nurtopu'nun boynuzları asılı açık kapıdan içeri daldı. Durmadan geçip

gitmeyi planlıyordu ama samanlıktan bir ağlama sesi gelince ne olduğunu anlamak için o yana gitti. Red Mimilith'in oğlu Milo dışarı çıkmaya çalışıyordu. Milo şaşılacak bir hızda emekliyor, sürekli kayboluyor, hep birilerinin onu kurtarması gerekiyordu. Pinto onu samanların içinden çıkarıp parmağını sallayarak,

"Sen kötü bir sıçansın," dedi.

Milo ona bakıp, söylediklerini onaylarcasına kıkırdadı. Pinto bebeği yere bırakıp meydanı işaret etti; Milo beceriksiz bir kuçu gibi kıçını kaldırıp son hız uzaklaştı.

Creoth bahçede tereyağı yapıyordu.

"Daha gelmediler ha?"

"Hayır, daha gelmediler."

Creoth bir yandan konuşup bir yandan çalkalıyordu. Yazları tereyağı yapmak meşakkatli işti. Eğer sürekli başında durmazsan bütün uğraşlarının sonunda eline kalan kesilmiş sütün içinde yüzen yağ parçaları olurdu.

"Bu işi karımın yapması gerekiyordu ama yapmadı," dedi.

"Kol kuvveti istiyor," dedi Pinto.

"Yataktan kalkmak istiyor, başka bir şey değil."

Pinto'nun siniri yatışmaya başlamıştı. Bebekle çiftçi her nasılsa onu biraz sakinleştirmişti. Onunla ilgisi olmayan kendi tasalarının oluşu hoşuna gitmişti.

"Gidip annemle konuşacağım," dedi.

"İyi edersin. Benden de selam söyle."

Pinto nehre giden yolu izledi. Etrafı taşlarla çevrili bir çayıra mezarlıklarını yapmışlardı. Bir köşede üç yıl önce ölen Seldom Erth yatıyordu. Dostları ya da aileleri tarafından daha önce ölenler için kalın ahşap direkler dikilmişti. Direklerin üzerlerinde dikey bir şekilde isimleri kazılıydı. Warmish Ailesi, Harman için bir anıt dikmişti ama Ashar Warmish'in de dediği gibi asıl anıt, adını taşıyan küçük oğlu Harman'dı. Ashar'ın kocası Tanner Amos, ilk karısı Pia Greeth için bir tane dikmişti. Bowman gitmeden önce Rufy Blesh için; Mumpo da bir zamanlar Aramanth'ın Baş Müfettişi olan babası Maslo Inch için bir anıt dikmişti.

Mezarlıktaki çimenlerin biçilmeye ihtiyacı vardı. Uzun ve gür çimenlerin arasında sarı düğünçiçekleri açmıştı. Pinto çayırın ortasına, annesinin mezarının köşelerine konan dört yuvarlak taşa doğru ilerledi. Anayurda ilk geldiklerinde Ira Hath'ı buraya gömmüşler, bu düz taşları da sahilden kıraç araziye taşımışlardı. Şimdi etraflarını çimen bürümüş, gri

taşların üzeri yosunla kaplanmıştı; mezarın üzerini ise yoncalar, papatyalar, karahindibalar sarmıştı. Hanno Hath, Ira'nın her zaman yabani bir tarafı olduğunu söyleyerek mezarı böyle bırakmıştı.

Pinto güney batı köşesindeki taşa oturup mezardan çayıra, nehre ve denize doğru baktı; bu onun taşıydı.

"Neden bu kadar çok sinirleniyorum anne?" dedi yüksek sesle. "Babam senin de her zaman sinirlenip insanlara bağırdığını söylüyor. Bense senin sessiz olduğunu hatırlıyorum."

Düşüncelerinin sakinleşmesi için bekledi. Buraya bunun için gelmişti: ölen annesiyle konuşarak, endişelerini daha farklı bir zamana ve mekâna taşıyor, böylece onların küçülüp hafiflemelerini sağlıyordu.

"Onu çok seviyorum," dedi. "Önemli olan da bu, öyle değil mi? Kekler yandı. Rüzgâr çalgısı bitmedi. Çocuklar şarkılarından nefret ediyor. Bowman gelmedi. Ama biz yine de bugün evleneceğiz. Bundan daha önemli bir şey olabilir mi?"

Hafif bir rüzgâr çimenleri kıpırdatıp, nehrin sularını dalgalandırdı ve bütün anayurt Pinto'ya annesinin sesiyle şöyle fısıldadı:

Başka hiçbir şeyin önemi yok.

On beş yaşında olduğunu düşündü; daha doğrusu on beş yaşına gireli yedi gün olduğunu. Annesi de on beşinci yaş gününden bir hafta sonra evlenmişti.

"Nasıl bir histi? Yeterince hazır olmadığını düşünmüş müydün? Ben düşünmüyorum. Yıllardır kendimi hazır hissediyorum."

Çocuk sahibi olmak konusunu düşündü. Daha önce çocuklarla pek ilgilenmemişti ama şimdi, olağanüstü bir şeymiş gibi geliyordu. Bebek, vücudunun bir parçası gibi içinde yoktan var olacaktı. Bu düşünce onu ürpertti.

"Sanki bebeğim ben olacakmış gibi... Tek farkla, onu sevebileceğim. Bebeğine sarıldığında sanki kendine sarılır gibi mi oluyorsun?"

Mumpo ilk erkek çocuklarına Mumpo adını vermek istiyordu, bu ona biraz kafa karıştırıcı gelse de kabul etmişti. Kız olursa adını Ira koymak istiyordu ama Bowman üçüncü çocuğunun adını Ira koyup onu sinir etmişti. Ira bir oğlandı ve bu daha da kafa karıştırıcıydı. Üstelik şimdi de düğününe geç kalacaklardı.

Ayak sesleri duydu, Mumpo çayırın diğer tarafından hızlı adımlarla ona doğru geliyordu. Yaklaşırken onu izledi, izlerken geri kalan kızgınlığı da uçup gitti. O kadar uzun boylu, öyle güçlüydü ki... Yüzünden iyilik ve

nezaket akıyordu. Ona, hayatında hiç kötü bir şey düşünmemiş, kötü bir şey yapmamış gibi geliyordu. Bir dağ gölü kadar saf, duru ve açıktı.

“Seni burada bulacağımı biliyordum,” dedi.

Taşın üzerinden kalkıp onu öptü.

“Güneş bizim için parlıyor,” dedi.

“Tabii ki parlıyor. Seni endişelendiren ne?”

“Endişeli olduğumu kim söyledi.”

“Buraya sadece endişeli olduğunda gelirsin. Annen senden bıkmış olmalı.”

Böyle bir şeyi ancak Mumpo düşünebilirdi, diye düşündü Pinto gülümseyerek. Mezara döndü.

“Benden bıktın mı anne? İşte. Bıkmamış.”

Köye dönmek için Mumpo’nun koluna girdi.

“Bowman gecikti.”

“Gelecektir.”

“Scooch kekleri yaktı.”

“Yanık kısımlarını kesti. Sorun kalmadı.”

“Rüzgâr çalgısı hazır değil.”

“Olacak.”

“Sana kalırsa hiçbir şey ters gidemez, öyle mi?”

“Hiçbir şey,” dedi. “Bu bizim günümüz. Her şey olması gerektiği gibi olacak.”

Taş çemberden çıktıklarında Pinto dönüp annesine seslendi:

“Creoth selam söyledi.”

Gemi körfeze demir attı. Liman balıkçı tekneleriyle tacirlerin küçük mavnaları için yeterince derindi ama Gang’dan gelen üç direkli koca ıskunaya göre değildi. Köylüler binalardan fırlayıp iskeleye dizilerek geminin yelkenlerini indiren denizcilere el salladılar. Pinto, bir yanında babası bir yanında Mumpo, el sallamadan duruyordu; hem kızgın hem de mutluydu. Sandal suya indirildikten sonra güverteye çıkıp el sallayan Bowman’ı gördüler. Ardından Sisi göründü, o da el sallıyordu. Etrafları hizmetkârlar ve denizcilerle çevrili iki küçük nokta gibiydiler.

Gem Marish hayal kırıklığına uğramıştı.

“Herkes gibi giyinmişler. İmparatora falan benzemiyorlar!”

“İmparatorlar özel insanlar değildir,” dedi Creoth.

“Bebek nerede?” diye sordu Pia Amos.

“Arkalarındaki adama bakın! Mavi!”
“İşte küçük Siri orada!”
“Bebeği görmek istiyorum!”
“Görülmeye değer,” dedi kucağında küçük Milo’yu zıplatan Miller Marish, gemiyi kastederek.
Gemicilerden biri sandala inmiş Bowman’a elini uzatmıştı. Bowman uzanıp aldığı bohçayı sımsıkı tuttu. Ayrıntıları görebilmek için çabalayan Lunki bohçanın içinde minik pembe bir surat görünce bir sevinç çığlığı bastı.
“Bebeğim!” diye bağırdı. “Bebeğimin bebeği!”
Büyük çocuklar Bowman’ın ardından sandala indiler: Merdivenden tek başına inmekte kararlı görünen dört yaşındaki Falcon ve kısaca Siri dedikleri altı buçuk yaşındaki Johdila Sirharani. Ardından Sisi, mavi adam ve elinde sepet taşıyan küçük bir adam indiler.
“O küçük adamı tanıyorum!” dedi Lunki, hafızasını zorlayarak.
Sandal körfezi geçip kıyıya yanaştı. Pinto bütün kızgınlığını unutarak Bowman’ın kollarına atılıp ona sımsıkı sarıldı. Lunki Sisi’ye sarılınca gözyaşlarını tutamayarak ağlamaya başladı.
“Canım benim,” dedi hıçkırarak. “Küçüğüm.”
Sisi artık yirmi dört yaşında, uzun boylu, ince, zarif, göz kamaştırıcı bir kadındı. Lunki’ye sarıldıktan sonra iki yıldır görmediği dostlarını ararken kehribar rengi gözleri Hanno Hath’a rastladı. Başıyla onu selamladı, Hanno da aynı şekilde karşılık verdi. Küçük Pia Amos yanına gelip elbisesini çekiştirdi.
“Yüzün çok tuhaf,” dedi.
“Evet,” dedi Sisi gülümseyerek. “Sen Ashar’ın küçük kızı mısın?”
“Tabii ki öyleyim,” dedi Pia.
Sisi’nin gözleri küçük kızını aradı, o ise utangaç utangaç yüzünü annesinin eteklerine gömmekle meşguldü.
“Fal, bu Pia.”
Falcon dışarı çıkmayı reddetti.
Lunki, “Bebeğimin bebeğini göreyim,” dedi yalvararak.
Bowman kundağı açtı.
“Karnı aç, ağlarsa şaşma,” dedi.
Lunki bebeği aldı; Siri’yle Falcon dışındaki bütün küçük çocuklar etrafına toplandılar.
“Alt tarafı bir bebek,” dedi Siri omuzlarını silkerek.

Hanno, yanlarına gelip Bowman'a sarıldı.

"Seni görmek çok güzel Bo. Canım benim."

"Baba. İyi görünüyorsun."

"İyiyim." En sevdiği torunu Falcon'la konuşmak için eğildi. "Günaydın Fal. Yolculuk nasıldı?"

"Çok uzun," dedi.

Hanno, Sisi'ye sarıldı.

"Sisi. Seni özledik. Umarım annenle baban iyidir."

"Yaşlanıyorlar," dedi Sisi. "Annem her şeye endişeleniyor, babam da hiçbir şey yapmıyor."

"Çok mutlu," dedi Bowman gülümseyerek. "Hayatı boyunca yapmak istediği şeyleri yapıyor: yiyor ve uyuyor."

Kalabalık ağır ağır köye doğru ilerlerken Bowman tüm eski dostlarıyla merhabalaştı. Scooch'la Creoth okul binasının önünde masalara öğle yemeği hazırlamıştı. Tanner Amos hâlâ telaşla platformun üzerindeki mekanizmanın parçalarını birleştirmekle meşguldü.

"Bir rüzgâr çalgısı!" diye bağırdı Bowman, onu görünce. "Çalışıyor mu?"

"Henüz değil," dedi Tanner Bowman'ın elini sıkarak. "Zaten sadece bir model."

"Eve dönmek güzel Tanner."

"Evinin hizmetkârlar ve altın tabaklarla dolu bir saray olduğunu sanıyordum."

"Hayır," dedi Bowman sessizce. "Burası her zaman benim evim olacak."

Lunki, Gang imparatorluk maiyetinden tanıdığı mavi adamın Ozoh, küçük adamın da Lazarim olduğunu hatırlamıştı. Ozoh kâhinliği bırakıp şarap üretimine başlamıştı. En iyi şaraplarından bir fıçı, Branco Such'ın dükkânı için ısmarladığı çeşitli mallarla birlikte karaya çıkartılıyordu.

Ozoh şaraplarından söz etmekten çekinmiyordu.

"Tadına bir bakın ve görün madam. Altın Yanoo'mdan bir kadeh içmek ölmeden cennete gitmeye benzer."

"Scooch'uma söylerim. Mutlaka biraz isteyecektir."

Bir zamanların dans hocası Lazarim kraliyet çocuklarının eğitimini üstlenmişti, çünkü inanması güç de olsa Bowman'la Sisi koca Gang İmparatorluğu'nu yönetiyorlardı. Ülkeleri bir denizden diğerine uzanıyor, eski Aramanth şehrinin kalıntılarını, Gang ülkesini, eski İmparatorluğu,

dağları, ormanları ve hatta anayurdu içine alıyordu. Saraylarının bulunduğu Obagang'da Bowman'a, Milyonların Efendisi, Gang'ın Bowmana'sı unvanı verilmişti.

Rollo Shim bunu her duyduğunda, "Benim efendim değilsin," diyordu. "Milyondan bir eksiltebilirsin."

Sisi, Ulusun Anası, Sirhardi olmuştu.

Hepsi de kendisi gibi genç anneler olan dostları Ashar, Red, Seer ve Sarel etrafını sarınca kahkahalara boğulup bütün unvanlarını bir kenara atmıştı.

"Hepsi saçmalık," dedi. "Ama Bowman'ın da dediği gibi, birilerinin ülkeyi yönetmesi gerekiyor, bu da bize düşüyor." Sesini alçaltarak ekledi, "Bo'yu görseniz, inanılmaz! Bu iş için doğmuş sanırsınız! Öyle ağırbaşlı ve bilge ki görseniz onu tanıyamazsınız. Ama en çok burayı seviyor."

Lazarim sessizce oturmuş dikkatli gözlerle küçük kızları izliyordu. Sepetini yere koymuştu. Falcon sepetin yanına gelip elini içine daldırdı.

"Artık karadayız Duman," dedi sepette kıvrılmış yatan kedinin gri tüylerini okşayarak. "Sen de benim gibi gemilerden nefret ediyorsun, değil mi?"

Duman puslu gözlerle ona baktı. Çok yaşlanmıştı ve artık pek bir şeyi umursadığı yoktu. Yine de kendi kendine, kız haklı dedi. Hayat yeterince yorucu. Gemiyle bir yerlere gitmek her şeyi daha da güçleştiriyor.

Bebek Milo Marish özgürlüğünü ilan ederek fırına doğru hızla emekledi. Red Mimilith peşinden koşup onu kucaklayarak genç annelerin yanına geri döndü.

"Bu en küçüğüm. Yemin ederim yürümeyi öğrenemeden boğulacak."

"Merhaba küçük Milo," dedi Sisi. "Duyduğuma göre büyük kardeşin Fin evlenmiş. Yıllar nasıl da geçiyor."

Mumpo Bowman'la konuşmak için bir anlık sessizlikten yararlandı.

"Eh," dedi, "Pinto'yla ben de sonunda bugüne geldik."

"İkiniz için de çok seviniyorum."

"Sence Kess onaylar mıydı?"

"Hiç kuşkum yok."

"Ne kadar kalacaksınız?"

"Bir ay. Daha fazlası imkânsız. Sonra dönmemiz gerek. Ama ikiniz de Obagang'a ziyaretimize geleceksiniz değil mi?"

"Elbette."

Yemek masalarının etrafına toplanan neşeli kalabalığa baktılar.

“Bugünleri görebildiğimiz için şanslıyız,” dedi Bowman.
“Biliyorum,” dedi Mumpo.
Ozoh’un fıçısı açıldı, şarap kadehleri elden ele uzatıldı. Siri’yle Falcon utangaçlıklarını üzerlerinden atmış Harman Amos, Gem Marish ve Shim ikizleriyle rüzgâr çalgısının etrafında yarış yapıyorlardı. Öğretmen Pillish, Falcon’a bakarak Sisi’ye, “Bu kız sizin kopyanız, leydim,” dedi.
“İzler hariç,” dedi Sisi. Bowman’ın bakışlarını yakalayarak ona gülümsedi. Sık sık onu böyle kendisini izlerken yakalıyor, sevgisini ve minnetini hissediyordu, bütün istediği de buydu.
Lunki bebeği ona geri verdi. Bebek etrafındaki yeni yüzlerle meşgul olduğundan şimdilik sessizdi. Sisi onu sepete Duman’ın yanına yatırdı.
“Hah! Yine mi sen?” dedi Duman.
Küçük Ira minik elini uzatıp tüylerine dokundu. Buna okşamak denemezdi ama kedinin hoşuna gidiyordu. Bebek hiç konuşmasa da Duman onun kendisini anladığından şüpheleniyordu. Ira’yı kendi çocuğu gibi görüyor, ona nasihatler verip öyküler anlatıyordu.
“Gençken uçabiliyordum,” dedi. “Uçan bir kediydim. Büyüyünce hâlâ hayattaysam sana da öğretirim. Hoşuna gidecektir. Ama her şeyde olduğu gibi bir kere başardıktan sonra ilgini kaybediyorsun.”
Bebek agulayıp onu yine dürttü.
“Hayattaki en büyük mesele de bu,” dedi Duman. “Sonunda ilgini kaybediyorsun.”
Pinto gelinliğinin içinde ışıltılar saçarak okul binasından çıktı. Herkes sustu. Sonra herkes alkışladı, Pinto’nun yüzü kızardı. Elbisesini diken Miko Mimilith arkasında durmuş, eleştirel bir memnuniyetsizlik ve gurur karışımı bir bakışla onu izliyordu. Sisi’nin gözleri doldu. Pinto o kadar çok Kestrel’e benziyordu ki... Gelinlik, İmparatorluk’taki düğünü için dikilen, Kestrel’in içinde tantaraza yaptığı beyaz elbiseyi andırıyordu. Pinto’nun yüz hatları Kestrel’e benzemiyordu ama davranışları, seri hareketleri, parıldayan gözleri o kadar çok onu andırıyordu ki...
Tam o sırada bebeğinin ağlamasını duydu.
“Gene ne yaptın Duman?”
“Ben mi? Hiçbir şey. Ne zaman bir şey yaptım ki?”
Sisi bebeği sepetten alıp göğsüne yasladı, o küçücük ağzın memesine dokunup çekiştirmesi onu yatıştırıverdi. Büyük kızı Siri sık sık yaptığı gibi gelip yüzündeki izlere dokundu.

“Keşke benim de seninkiler gibi izlerim olsa. Çok şanslısın. Onlar seni özel yapıyor.”

“Sen de özelsin hayatım.”

“Hayır, değilim. Benim sadece özel giysilerim var.”

Sisi iç çekip bebeğini göğsüne sıkıca yaslayarak zihnini bedeninin kolayca karşıladığı bu basit ihtiyaca verdi. Çocuklar büyüdükçe her şey ne kadar zorlaşıyordu.

Bowman herkesle selâmlaştığından ve Lazarim’in kızlara göz kulak olduğundan emin olmak için etrafına bakındı. Düğüne kadar hâlâ biraz vakit vardı. Sessizce ayrılıp daha önce Pinto’nun tuttuğu yolu tutarak mezarlığa yöneldi. Kimse onu izlemedi. Yalnız kalmak isteyeceğini biliyorlardı.

Yürürken tarlalara, nehirlere bakarak tanıdık manzarayı yeniden görmekten mutlu oldu. *Barış ve unutma zamanı,* dedi kendi kendine. *Çok fazla şeyi uzun süre unutmama izin verme.*

Annesinin mezarına varınca Pinto’nun yaptığı gibi köşe taşlarından birine oturup annesiyle konuştu.

“Mutlu olacağımızı görmüş müydün anne? Bu yüzden mi bizi bırakabildin?”

Köyden tuhaf bir ses duyuldu. Başını çevirip elini gözlerine siper ederek görmeye çalıştı. Tanner Amos’un sonunda çalıştırmayı başardığı rüzgâr çalgısı dönerek rüzgârı yakalıyor ve homurtuya benzer komik bir ses çıkarıyordu. Meydandakiler gülüyorlardı. Bowman gülümsedi. Aramanth’daki rüzgâr çalgısını, gümüş anahtarını ve Kestrel’i düşündü.

Sanki üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi. Bizi buralara getireceğini hiç düşünmüş müydün?

Elbette düşünmüştüm, dedi Kestrel. *Yoksa ne anlamı kalırdı ki?*

Yalancı, dedi Bowman. *Hiç de düşünmemiştin!*

Bowman yeniden kalabalığın arasına katılınca çocuklar Öğretmen Pillish’le birlikte şarkılarını söylediler ve herkes gülüp küçük civcivleri alkışladı. Hanno Hath, Pinto’yu elinden tutup Mumpo’nun yanına götürdü. Güneşin altında, rüzgâr çalgısının yanında el ele tutuşup birbirlerinin gözlerinin içine bakarak evlilik yeminini ettiler.

“Seninle yolculuğumuz bugün başlıyor.”

Çocuklar anın ciddiyetini kavrayarak sustular.

“Gittiğin yere gidecek, kaldığın yerde kalacağım.”

Mumpo o ışıl ışıl kara gözlere bakıp birinin kendisini, sınıfın sonuncusunu, hiçbir şeyden anlamayan bu yalnız çocuğu bu kadar sevebilmesine şaştı.

“Sen uyuduğunda uyuyacak; uyandığında uyanacağım.”

Çok uzun sürdü ama sonunda oldu, diye düşündü Pinto.

“Günlerimi sesinin; gecelerimi ellerinin yakınında geçireceğim ve aramıza kimse giremeyecek.”

Tek istediğim yalnız kalmamak, diye düşündü Mumpo.

Tek istediğim seni ölene kadar sevmek, diye düşündü Pinto.

Bebek Ira bir sevinç kahkahası attı. Kalabalığı bir kahkaha dalgası sardı.

Mumpo, Pinto’yu kollarının arasına aldı, öpüştüler.

Bowman onları izlerken, Kestrel de onun gözlerinden izliyordu. Kış ağaçlarını aydınlatan şafak güneşini, hiç bozulmamış yeminlerini anımsadılar.

Neden bitmek zorunda? Neden birbirimizi sonsuza dek sevemiyoruz?

Bir an için her şeye dokunan, daha güçlü bir ışığı anımsadılar. Işık, uzanıp kahkahalar atan dostlarından oluşan kalabalığı, üzerleri dolup taşan masaları, gıcırdayan rüzgâr çalgısını, anayurdu, okyanusu sardı. Her şey bir ışığa dönüştü ve bu göz kamaştırıcı, tüy kadar hafif, şaşırtıcı, güzel an gökyüzünde asılı kaldı.

Ateş Şarkısı, anayurtlarına ulaşmak için yola düşen tutsak Manth halkının destanıdır.

Açlık, kar fırtınası ve acımasız Morahlılara karşı onların tek kurtarıcıları Ira Hath'tır. Ancak o da bu yolculukta zayıf düşmüştür.

Kestrel, annesi Ira Hath zayıf düşmüşken anayurda ulaşmalarının ne zorluklar getireceğini bilmektedir. İkiz kardeşi Bowman ise, gizemli Albrad'dan öğrendikleriyle kendini halkının kurtuluşuna adamak üzere hazırlanmaktadır.

Bu arada Ateş Rüzgârı, yaşama umudunun önünde hızlanarak esmektedir...

www.remzi.com.tr

ISBN 975-14-1090-8

